

Библиотека Любов и Съдба

Лайза
Клеймас
Попи

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС ПОПИ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Той е всичко, което тя се е заклела да избягва...

Попи Хатауей държи на необикновеното си семейство, колкото и то да е далеч от обичайните представи за „нормално“. Игрите на Съдбата и един пакостлив малък пор я отвеждат в тайно скривалище зад бляскавата фасада на хотел „Рътлидж“, където я спипва самият Хари Рътлидж — енигматичният собственик, светски лъв, изобретател, богаташ; властна личност със суров нрав и тъмно минало...

Попаднала в капана му, Попи с безпомощен ужас вижда как репутацията ѝ бива хладнокръвно съсипана пред очите на обществото и... шокира всички, като приема дръзкото предложение на Хари. Само за да открие, че новият ѝ съпруг ѝ предлага цялата си страст, но не и доверието си...

А тя е всичко, което той иска...

Хари няма намерение да прави абсолютно нищо, за да спечели Попи — освен да отключи сърцето ѝ. Той е свикнал да носи сам на плещите си целия свят и няма намерение да се отказва нито от опасния си таен живот, нито от самотата, нито от свободата си. Но своенравната и омагьосваща Попи държи да бъде негова истинска съпруга във всяко отношение... А докато страстта и напрежението помежду им нарастват с всеки изминал ден, в сенките се спотайва силуетът на непримирим враг... И ако Хари иска да задържи Попи на своя страна, той трябва да впрегне цялата си изобретателност, за да постигне единството на тяло и дух — веднъж и завинаги...

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон

Хотел „Рътлидж“

май, 1852 г.

Шансовете ѝ за приличен брак бяха на път да се разбият — и всичко заради някакъв пор.

За съжаление, Попи Хатауей бе гонила Доджър из целия хотел, преди да си спомни един важен факт: за един пор права линия означаваше шест-седем зигзага.

— Доджър — простена отчаяно Попи. — Върни се. Ще ти дам бисквитка, някоя от панделките ми за коса, *всичко*. О, ще си направя яка от теб...

Тя се зарече, че само да хване домашния любимец на сестра си, ще уведоми управата на „Рътлидж“, че Биатрикс укрива диво животно в семейния им апартамент, което бе определено против правилата на хотела. Разбира се, това можеше да доведе до принудителното изгонване на целия клан Хатауей от сградата.

В момента обаче не ѝ пукаше.

Доджър бе откраднал любовното писмо, което ѝ бе изпратил Майкъл Бейнинг, и на света нямаше нищо по-важно от това да си го върне обратно. Беше достатъчно Доджър да отнесе проклетото нещо на някое обществено място, където да бъде открито. Тогава Попи трябваше да забрави завинаги за женитбата с един уважаван и удивителен млад мъж.

Доджър тичаше из луксозните коридори на хотел „Рътлидж“, стиснал писмото в дългите си предни зъби.

Когато хукна след него, Попи се помоли никой да не я види. Независимо колко висока репутация имаше хотелът, не беше допустимо уважавана млада дама да напуска апартамента си без придружител. Само че госпожица Маркс, нейната компаньонка, беше още в леглото. А Биатрикс бе излязла рано за сутрешна езда със сестра им Амелия.

— Ще си платиш за това, Доджър!

Пакостливото създание явно смяташе, че всичко на този свят е създадено за негово собствено забавление. Нямаше кошница или контейнер, които да не са преобърнати или изследвани, човек не можеше да остави спокойно чорапи, гребен или кърпичка. Доджър крадеше личните вещи и ги оставяше на купчини под столовете и диваните, а сам обичаше да подремва в чекмеджетата с чисти дрехи; най-лошото от всичко беше обаче, че той бе толкова забавен в пакостите си, че цялото семейство Хатауей беше склонно да се прави, че не ги забелязва.

Всеки път, когато Попи протестираше срещу безобразните лудории на порчето, Биатрикс се извиняваше и обещаваеше, че Доджър няма да направи подобно нещо отново и изглеждаше искрено изненадана, когато той не обръщаше внимание на настойчивите ѝ лекции. И тъй като Попи обичаше по-малката си сестра, тя се бе опитала да живее, понасяйки омразния домашен любимец.

Този път обаче Доджър бе отишъл прекалено далече.

Порчето спря на един ъгъл, за да се увери, че още го преследват и в щастливата си възбуда изигра малък боен танц, серия от странични подскоци, които изразяваха неподправено удоволствие. Дори сега, когато ѝ се искаше да му извие врата, Попи не можеше да не признае, че е очарователен.

— Въпреки всичко няма да ти се размине — каза му тя и се опита да не изглежда заплашително, докато се приближаваше. — Дай ми писмото, Доджър!

Порчето притича покрай една редица светлинни ниши, които поемаха слънчева светлина отгоре и я изпращаха три етажа по-долу към мецанина. Попи мрачно се запита докъде ли ще стигне. Порчето можеше да покрие доста голяма площ, а „Рътлидж“ беше огромен, заемаше цели пет сгради в района на театъра.

— *Ето* — промърмори тя под нос, — това се случва, когато си Хатауей. Злополуки... диви животни... пожари... проклетия... скандали.

Попи обичаше семейството си нежно, но копнееше за онзи тих, нормален живот, който изглеждаше невъзможен за една Хатауей. Искеше спокойствие. Предсказуемост.

Доджър изтича през входа на офиса на управителя на третия етаж, който принадлежеше на господин Бримбли. Управителят беше възрастен мъж с напълно бели мустаци, върховете на които бяха чинно намазани с восък. Тъй като Хатауей бяха отседнали в миналото много пъти в „Рътлидж“, Попи знаеше, че Бримбли докладва всяка подробност за това, което се случва на етажа, на началниците си. Ако управителят разбереше какво гони, писмото щеше да бъде конфискувано, а отношенията на Попи с Майкъл — разкрити. А бащата на Майкъл, лорд Андоувър, никога не би дал съгласие за женитбата, ако тя е свързана дори само с намек за непристойност. Попи задържа дъха си и се прилепи до стената, когато Бримбли излезе от офиса си с двама души от персонала.

— ... Иди в главната канцелария веднага, Харкинс — казваше управителят. — Искам да провериш въпроса с разходите за стаята на господин У. Има цял куп оплаквания, че сметките са некоректни, при положение че всъщност са напълно коректни. Отсега нататък мисля, че ще е най-добре да го караме да подписва разписка, когато има направени разноски.

— Да, господин Бримбли. — Тримата мъже продължиха по коридора, отдалечавайки се.

Тя внимателно се плъзна към вратата на офиса и надникна вътре. В двете свързани помещения изглежда нямаше никого.

— *Доджър* — прошепна тя настойчиво и го видя да изтичва под един стол. — *Доджър*, ела тук!

Което, разбира се, доведе до още по-възбудени подскоци и танци.

Прехапала долната си устна, Попи прекрачи прага. Главният офис беше с доволно големи размери, обзаведен с масивно бюро, с натрупани върху него счетоводни книги и документи. Едно кресло, тапицирано с тъмноредвена кожа, беше избутано до бюрото, а второ стоеше близо до празна камина с мраморна полица.

Доджър чакаше до бюрото, вперил в Попи блестящите си очи. Мустаците му помръдваха над лелеяното писмо. Той стоеше съвсем тихо, не изпускаше погледа на Попи, докато тя пристъпваше към него.

— Точно така — успокояващо произнесе тя, протягайки бавно ръката си. — Добро момче, чудесно момче... не мърдай, аз ще взема писмото и ще го занеса в апартамента ни, след което ще ти дам... *По дяволите!*

Точно преди да хване писмото, Доджър се беше плъзнал под бюрото с него.

Зачервена от гняв, Попи огледа стаята, търсейки нещо, *каквото и да е*, което би могла да използва, за да избута Доджър от скривалището му. Съзря един свещник в сребърна стойка върху полицата и се опита да го вземе. Но свещникът не помръдна. Сребърната стойка беше закрепена неподвижно към полицата.

В следващия миг пред слисаните очи на Попи гърбът на камината се завъртя безшумно. Тя ахна пред механичното чудо на вратата. Онова, което изглеждаше като солидна тухла, не беше нищо повече от фасада от стегнат плат.

Доджър радостно изскочи изпод бюрото и се шмугна през отвора.

— По дяволите — каза Попи задъхано. — Доджър, да не си посмял!

Но порчето не ѝ обърна внимание. И за да станат нещата още по-лоши, тя дочу боботеция глас на господин Бримбли, който се връщаше в стаята си:

— ... Разбира се, че господин Рътлидж трябва да бъде информиран. Напишете го в рапорта. И в никакъв случай не забравяйте...

Без никакво време да обмисля вариантите или последствията, Попи се хвърли в отвора на камината и вратата се затвори след нея.

Тя бе обгърната от пълна тъмнина, докато чакаше, напрягайки се да чуе какво става вътре в офиса. Явно не я бяха разкрили. Господин Бримбли продължи разговора си, нещо за рапорти и грижи, свързани с домакинството.

Попи имаше чувството, че може да се наложи да престои много дълго, преди управителят да напусне отново офиса. Или да потърси някакъв друг изход. Разбира се, можеше просто да се върне през камината и да обясни присъствието си на господин Бримбли. Само дето не можеше да си представи колко обяснения ще трябва да дава и колко неловко ще е.

Обръщайки се, забеляза, че се намира в дълъг проход с източник на разсеяна светлина, идваща някъде отгоре. Вдигна поглед. Проходът се осветяваше през шахта, подобна на онези, които древните египтяни са използвали, за да определят мястото на звездите и планетите.

Можеше да чуе пълзенето на порчето някъде наблизно.

— Добре, Доджър — промърмори тя, — ти ни вкара тук. Защо не ми помогнеш да намерим врата?

Доджър любезно се придвижи нататък по прохода и изчезна в сенките. Попи изпусна въздишка и го последва. Тя не се паникьоса, многото премеждия, през които бяха преминали Хатауей я бяха научили, че загубването на здравия разум никога не помага за разрешаването на ситуацията.

Движеше се опипом. Беше изминала само няколко ярда, когато чу скърцащ звук. Замръзна на място, чакаше и се ослушваше напрегнато.

Всичко бе тихо.

Но нервите ѝ се опънаха и сърцето ѝ започна да блъска лудо, когато осъзна, че отпред вижда жълтия блясък на лампа. След което блясъкът изчезна.

Не беше сама.

Стъпките се приближаваха с целеустремената решителност на хищник. Някой се движеше право към нея.

Сега вече, помисли си тя, наистина беше време за паника. Обзета от ужас, хукна обратно по пътя, откъдето бе дошла. Да бъде преследвана от някакви хора из тъмни коридори беше непознато преживяване дори за една Хатауей. Тя прокле тежките си поли, хвана ги и ги повдигна нагоре, когато се опита да бяга. Но човекът, който я преследваше, беше прекалено бърз, за да успее да се изплъзне от него.

От устните ѝ излетя вик, когато бе уловена в брутална, изкусна хватка. Беше мъж — огромен — и я държеше по начин, който накара гръбнака ѝ да се извие към гърдите му. Едната му ръка притисна главата ѝ грубо настрани.

— Трябва да знаете — долетя нисък, смразяващ кръвта глас в ухото ѝ, — че малко по-силен натиск от този, и мога да ви счупя врата. Кажете ми как се казвате и какво правите тук.

ВТОРА ГЛАВА

Попи едва бе в състояние да мисли от нахлулата в главата ѝ кръв и болката от стегнатата хватка. Усети с гърба си твърдите гърди на непознатия.

— Това е грешка — успя да каже тя. — Моля ви...

Той изви главата ѝ още по-силно настрани, докато тя усети болезнено стягане между врата и рамото си.

— Името ви — настоя мъжът тихо.

— Попи Хатауей. Много съжалявам. Не съм искала да...

— Попи? — Ръцете му се разхлабиха.

— Да. — Защо бе произнесъл името ѝ сякаш я познава? — Не сте ли... сигурно сте от хотелския персонал?

Той игнорира въпроса. Едната му ръка се спусна леко върху нейните и пред гърдите ѝ, сякаш той търсеше нещо. Сърцето ѝ пърхаше като крило на малка птичка.

— *Недейте* — изрече Попи задъхано, опитвайки да избегне допира му.

— Защо сте тук? — Непознатият я обърна с лице към себе си. Никой от познатите ѝ не се бе държал с нея толкова фамилиарно. Сега двамата бяха достатъчно близко до светлинната ниша, така че можеше да види контурите на твърди, сухи черти и блясъка на дълбоко поставени очи.

Опитвайки се да сдържа дъха си, Попи примижа при острата болка във врата си. Тя се пресегна и се опита да разтрие мястото, когато заговори:

— Аз... гонех едно порче, но камината в офиса на господин Бримбли се отвори и ние минахме през нея, а после се опитах да намеря друг изход.

За такова глупаво обяснение непознатият се справи доста ефикасно.

— Порче? От домашните любимци на сестра ви?

— Да — каза тя озадачена. Разтърка врата си и примига. — Но откъде знаете... срещали ли сме се преди? Не, моля ви, не ме докосвайте, аз... ох!

Беше я обърнал и бе сложил ръката си отстрани на врата ѝ.

— Не мърдайте. — Докосването му беше сигурно и уверено, докато масажираше засегнатия нерв. — Ако се опитате да избягате от мен, просто ще ви хвана отново.

Като се извиваше, Попи понесе стоически неговите разтривки, изучаващите му пръсти, питайки се дали не е оставена на милостта на някакъв луд. Той притисна по-силно, предизвиквайки усещане, което не беше нито удоволствие, нито болка, а някаква непозната смесица от двете. Тя издаде страдалчески звук, като се гърчеше безпомощно. За нейна изненада пламтящото притискане на нерва утихна и стегнатите ѝ мускули се разхлабиха. Тя остана неподвижна и издиша дълго, главата ѝ се отпусна.

— По-добре ли е? — попита той, използвайки сега двете си ръце, като поглади с палци врата ѝ и ги плъзна под меката дантела, която обрамчваше високата яка на роклята ѝ.

Изгубила самоконтрол, Попи се опита да се отмести, но ръцете му притиснаха раменете ѝ мигновено. Тя прочисти гърлото си и се опита да придаде на тона си достойнство.

— Сър, аз... аз бих искала да ме изведете оттук. Семейството ми ще ви се отплати. Никакви въпроси няма...

— Разбира се. — Той я освободи бавно. — Никой никога не използва този проход без мое разрешение. Предположих, че който и да е влязъл, не е с добри намерения.

В коментара се долови нещо като намек за извинение, макар че тонът му не издаваше ни най-малко съжаление.

— Уверявам ви, не съм имала намерение да правя нищо друго, освен да хвана това отвратително животинче. — Тя усети, че Доджър се плъзна близо до ръба на полите ѝ.

Непознатият се наведе и с един замах го улови. Стиснал животинката отзад за врата, той я подаде на Попи.

— Благодаря ви. — Гъвкавото тяло на порчето се отпусна и стана отстъпчиво в ръцете на Попи. Както можеше да очаква, писмото го нямаше. — Доджър, ах ти, проклет крадец... къде е то? Какво си направил с него?

— Какво търсите?

— Едно писмо — отвърна Попи напрегнато. — Доджър го открадна и избяга с него... трябва да е тук някъде.

— Все някога ще се намери.

— Но става въпрос за нещо важно.

— Несъмнено, щом сте си създали такъв труд, за да го намерите.

Елате с мен.

Попи неохотно се съгласи и му позволи да я хване за лакътя.

— Къде отиваме?

Не последва отговор.

— Предпочитам никой да не разбере за писмото — осмели се да каже тя.

— Сигурен съм, че е така.

— Мога ли да разчитам на дискретността ви, сър? Трябва да избегна скандала на всяка цена.

— Младите жени, които искат да избегнат скандал, би трябвало вероятно да стоят в апартаментите си — изтъкна той недружелюбно.

— Имах най-доброто желание да си стоя в стаята — възрази Попи. — Излязох само заради Доджър. Трябва да си върна писмото. Сигурна съм, че семейството ми ще ви компенсира за главоболието, ако...

— Тихо.

Той намери без всякаква трудност пътя през прохода с измамливи сенки, хватката му около лакътя на Попи беше внимателна, но непреклонна. Не вървяха към офиса на господин Бримбли, а тъкмо в обратната посока, и разстоянието изглеждаше безкрайно.

Най-после непознатият спря, обърна се към едно място в стената и отвори врата.

— Влезте.

Попи колебливо мина пред него и влезе в ярко осветено помещение, нещо като салон, с редица прозорци, обърнати към улицата. Тежка дъбова чертожна маса заемаше едната страна на стаята, а всеки сантиметър от стената бе окупиран от библиотечни рафтове. Носеше се приятна и странно позната смесица от аромати във въздуха — на восъчна свещ, тънък пергамент и мастило, и на книжен прах — миризмата напомняше тази в стария кабинет на баща й.

Попи се обърна към непознатия, който влезе в стаята и затвори замаскираната врата.

Беше трудно да установи възрастта му — изглежда беше на двайсет и няколко години, но същевременно около него витаеше някаква упорита светска обиграност, чувство, че е видял достатъчно от живота и повече нищо не може да го изненада. Имаше тежка, добре подстригана коса, черна като нощта, и светъл тен, на който тъмните вежди изпъкваха в поразяващ контраст.

Беше красив като Луцифер, челото му бе силно, носът прав и добре очертан, устата — мрачна.

Ъгълът на изсечената му челюст бе остър, упорит, затвърждавайки строгите черти на мъж, който може би приема всичко — включително самия себе си — малко прекалено сериозно.

Попи усети, че се изчервява, когато се взря в забележителните му очи... спокойно зелени с тъмни ръбове, засенени от гъсти тъмни мигли. Погледът му сякаш я пое, поглъщайки всяка подробност. Под очите му имаше леки сенки, но те не накърняваха ни най-малко красивото му сурово изражение.

Един джентълмен би изрекъл нещо весело и забавно, нещо успокоително, но непознатият остана мълчалив.

Защо се взираше в нея по такъв начин? Кой беше той и какво право имаше да бъде на това място?

Тя си помисли, че трябва да каже нещо, каквото и да е, за да прекъсне напрежението.

— Миризмата на книги и восъчни свещи — отбеляза тя равно — ... ми напомня за кабинета на баща ми.

Мъжът пристъпи към нея и Попи се дръпна назад инстинктивно. Двамата мълчаха напрегнато. Изглеждаше така, сякаш въпросите изпълват въздуха между тях, сякаш бяха написани с невидимо мастило.

— Баща ви явно е починал. — Гласът подхождаше напълно на осанката му, шлифован, дълбок, непреклонен. В говора му се долавяше интересен акцент, не съвсем британски, гласните звучаха плоско и отворено, „р“-то — ясно.

Попи кимна объркано.

— А майка ви скоро след него — добави той.

— Откъде... откъде знаете това?

— Работата ми е да знам колкото се може повече за гостите на хотела.

Доджър се размърда в ръцете ѝ и тя се наведе да го пусне. Порчето подскочи към един огромен стол близо до малка камина и се намърда върху кадифената тапицерия.

Попи се застави да погледне отново непознатия. Той беше облечен в красиви тъмни дрехи, ушити с артистична свобода. Изискани дрехи, макар да носеше обикновена черна вратовръзка без игли и на ризата му да нямаше златни бутонели, нито пък никакви други орнаменти, които да издават истински джентълмен. Само един обикновен ланец за часовник отпред на жилетката му.

— Звучите като американец — каза тя.

— Бъфало, Ню Йорк — дойде отговорът. — Но живея тук от известно време.

— Работите при господин Рътлидж? — попита тя предпазливо.

Кратко кимване.

— Предполагам, че сте някой от неговите мениджъри?

Лицето му остана непроницаемо.

— Нещо такова.

Тя заотстъпва към вратата.

— Тогава ще ви оставя да работите, господин...

— Трябва ви някой, който да ви върне обратно.

Попи се замисли. Дали да не го помолеше да изпрати да извикат придружител? Не... Госпожица Маркс сигурно още спеше. Предишната нощ беше тежка за нея. Госпожица Маркс имаше склонност да сънува кошмари, които я оставяха разтреперана и изтощена на следващия ден. Това не се случваше често, но когато станеше, Попи и Биатрикс се опитваха да я оставят да си почине.

Непознатият я съзерцава известно време.

— Да изпратя ли прислужница да ви придружи?

Първият ѝ порив беше да се съгласи. Но не искаше да чака тук с него, макар и само няколко минути. Най-малкото не му вярваше.

Когато видя нерешителността ѝ, устата му се изви сардонично.

— Ако исках да ви изнася — подчерта той, — досега да съм го направил.

Червенината ѝ се сгъсти при неговата прямота.

— Щом казвате. Но доколкото мога да съдя, може да сте някой много бавно загреващ изнасилвач.

Той отклони поглед за миг, а когато го върна върху нея, очите му блестяха весело.

— В безопасност сте, госпожице Хатауей. — Гласът му беше плътен и в него се долавяше сдържан смях. — Наистина. Позволете да извикам една прислужница да ви изпрати.

Веселите искрици промениха лицето му, придавайки му такава топлина и чар, че Попи беше почти изненадана. Тя усети, че сърцето ѝ започва да изпомпва през тялото някакво ново и приятно чувство.

Докато го гледаше как отива да размаха камбанката, Попи си спомни проблема със загубеното писмо.

— Сър, бихте ли били така добър, докато чакаме да потърсите писмото, което загубих в прохода? Трябва да си го взема.

— Защо? — попита той, връщайки се към нея.

— По лични причини — кратко отвърна Попи.

— От мъж ли е?

Тя направи всичко възможно да докара онзи смразяващ поглед, с който бе видяла госпожица Маркс да удостоява досадните джентълмени.

— Това не е ваша грижа.

— Всичко, което се случва в този хотел е моя грижа. — Той спря, изучавайки я. — От мъж е, в противен случай щяхте да кажете.

Като се мръщеше, Попи му обърна гръб. Тя се приближи към един от многото рафтове с чудновати предмети.

Откри позлатен емайлиран самовар, голям нож в мънистена кания, колекция стари каменни резби и глинени съдове, една египетска облегалка за глава, екзотични монети, кутии, изработени от всевъзможни материали, нещо, което приличаше на железен меч с ръждясало острие и една лупа за четене от венецианско стъкло.

— Що за стая е това? — не се сдържа и попита Попи.

— Стаята за антикварни и странни предмети на господин Рътлидж. Събрал е лично много от тези предмети, други са подаръци от чуждестранни посетители. Разгледайте, ако искате.

Попи беше заинтригувана, мислейки си за многобройните чужденци сред гостите на хотела, включително европейски кралски особи, благородници и членове на дипломатически корпуси. Без

съмнение господин Рътлидж беше получил някои необикновени подаръци.

Като се плъзгаше покрай рафтовете, тя спря да разгледа една украсена със скъпоценни камъни сребърна статуетка на кон, който препускаше.

— Колко е красив.

— Дар от принц Иизу от Китай — произнесе мъжът зад нея. — Божествен кон.

Очарована, Попи прокара пръст по гърба на статуетката.

— Принцът е бил коронясан като император Сянфън — каза тя. — Едно по-скоро иронично име за владетел, нали?

Застанал до нея, непознатият я изгледа обезпокоено.

— Защо го казвате?

— Защото това означава „всемирно благополучие“. А случаят определено не е такъв, като се имат предвид вътрешните бунтове, с които се сблъсква.

— Бих казал, че в момента заплахите от Европа са дори по-голяма опасност за него.

— Да — печално се съгласи Попи, побутвайки статуетката, за да я върне на мястото ѝ. — Чудно е колко дълго може да издържи китайската власт срещу такава яростна атака.

Събеседникът ѝ стоеше достатъчно близко, така че тя можа да усети мириса на изгладено бельо и сапун за бръснене. Той я погледна настоятелно.

— Познавам само няколко жени, които са в състояние да обсъждат политиката в Далечния изток.

Тя почувства как червенината плъзва по бузите ѝ.

— Семейството ми води доста необичайни разговори около масата за хранене. Необичайни са най-малкото затова, защото аз и сестрите ми винаги участваме в тях. Гувернантката ми казва, че е чудесно това да се прави вкъщи, но ме посъветва да не изглеждам прекалено учена, когато изляза в обществото. Тъй като това щяло да отблъсне ухажорите.

— Ще трябва да внимавате тогава — каза той меко, усмихвайки се. — Ще е такъв срам някой интелигентен коментар да се изплъзне в неподходящия момент.

Попи изпита облекчение, когато чу дискретно почукване по вратата. Прислужницата дойде по-скоро, отколкото бе очаквала. Непознатият отиде да отвори. Вратата се откряна със скърцане, той промърмори нещо на жената, която отвърна с някаква любезност и изчезна.

— Къде отиде тя? — попита Попи смаяна. — Нали трябваше да ме придружи до апартамента ми?

— Изпратих я да донесе чай.

Попи занемя за миг.

— Сър, не мога да пия чай с вас.

— Няма да трае дълго. Ще го изпратят по един от асансьорите за храна.

— Няма значение. Защото дори и да имах времето, *аз не мога*. Сигурна съм, че знаете отлично колко неуместно би било.

— Почти толкова неуместно, колкото да се промъквате из хотела без придружител — съгласи се той любезно и тя се намръщи.

— Не съм се промъквала, гоних един пор. — Подобно твърдение прозвуча толкова абсурдно дори за самата нея, че тя усети как се изчервява. Опита се да звучи сериозно. — Не съм виновна за създалата се ситуация. И ще имам *много... сериозни... неприятности...* ако не се върна веднага в стаята си. А ако се забавим повече, тогава е възможно вие да се забъркате в скандал, което — сигурна съм — господин Рътлидж не би одобрил.

— Вярно е.

— Тогава моля ви, извикайте на прислужницата да се върне.

— Прекалено късно е. Ще трябва да почакаме, докато пристигне с чая.

Попи въздъхна.

— Това беше най-трудната сутрин. — Като погледна към порчето, тя видя, че във въздуха се носят валма от пух и конски косми, и пребледня.

— Доджър, *не!*

— Какво е това? — попита мъжът и я последва, когато тя тръгна към зверчето.

— Яде стола ви — каза тя ужасено, грабвайки порчето. — Или по-точно стола на господин Рътлидж. Опитва се да си направи гнездо. Много съжалявам. — Тя се вгледа в зейналата дупка в дебелината

тапицерия от луксозно кадифе. — Обещавам ви, семейството ми ще заплати щетите.

— Всичко е наред — кимна мъжът. — В хотела има предвидени месечни разходи за ремонти.

Навеждайки се към бедрата си — което не бе лесно, когато човек трябваше да носи дантели и колосани долни фусти, Попи взе няколко валма и се опита да ги натъпче обратно в дупката.

— Ако е необходимо, ще потвърдя писмено какво се е случило.

— А какво ще стане с репутацията ви? — попита внимателно непознатият, пресягайки се да ѝ помогне да стане.

— Репутацията ми не може да се сравнява с прехраната на един човек. Може да ви уволнят за това. Несъмнено имате семейство, за което да се грижите — съпруга и деца — и докато аз мога да понеса позора, вие може и да не успеете да си намерите нова работа.

— Много мило от ваша страна — каза той, вземайки порчето от ръцете ѝ и връщайки го обратно на стола. — Само че нямам семейство. И не мога да бъда уволнен.

— Доджър — каза Попи разтревожено, когато отново се разлетя пух. Явно порчето си прекарваше времето страхотно.

— Столът и без това е вече стар. Оставете го да се забавлява.

Попи беше изумена от лекотата, с която непознатият остави една скъпа хотелска мебел на пакостите на порчето.

— Вие — произнесе тя отчетливо — не приличате на другите мениджъри тук.

— А вие не приличате на другите млади жени.

Това извика лека усмивка върху устните ѝ.

— Щом казвате.

Небето бе станало с цвят на олово. Тежки капки дъжд закапаха по павираната с каменни плочи улица, слягайки праха, вдиган от минаващите превозни средства.

Като внимаваше да не я види някой от улицата, Попи застана от едната страна на прозореца и загледа пешеходците. Някои старателно разтвориха чадърите си и продължиха да вървят.

Търговците наводниха улицата, предлагайки стоките си с нетърпеливи викове. Продаваха всичко мислимо: венци лук и разпънат мъртъв дивеч, чайници, цветя, кибритени клечки и затворени в кафези чучулиги и славеи. Последните се явяваха често проблем за Хатауей,

тъй като Биатрикс бе решена да спаси всяка жива твар, която съзре. Много птици бяха купувани неохотно от зет им, господин Роан, и после пускани на свобода в имението им на село. Роан се кълнеше, че досега е изкупил половината птича популация в Хемпшир.

Извъръщайки се от прозореца, Попи видя, че непознатият се е подпрял с рамене на един от рафтовете с книги и е скръстил ръце пред гърдите си. Гледаше я, сякаш се чудеше какво да прави с нея. Въпреки отпуснатата му поза, Попи имаше тревожното чувство, че ако се опита да хукне, той мигновено ще я хване.

— Защо не сте сгодена? — попита той с изненадваща прямота.
— Не сте били в обществото две-три години?

— Три — каза Попи, заемайки отбранителен тон.

— Семейството ви е от заможните — човек би допуснал, че имате щедра зестра. Брат ви е виконт — още едно предимство. Защо не сте се омъжили?

— Винаги ли задавате такива лични въпроси на хората, с които току-що сте се запознали? — попита Попи изумена.

— Невинаги. Но ви намирам... за интересна.

Тя се замисли над въпроса, който ѝ беше задал и сви рамене.

— Не бих искала за съпруг никой от джентълмените, с които се запознах през последните три години. Никой от тях не е дори отдалечено привлекателен.

— Какви мъже ви харесват?

— Такива, с които бих могла да споделя един спокоен, нормален живот.

— Повечето млади жени мечтаят за вълнения и романтични авантюри.

Тя се усмихна слабо.

— Предполагам, че ценя по-високо обикновеното.

— Не ви ли е хрумвало, че Лондон е погрешното място да търсите спокоен, обикновен живот?

— Разбира се. Но не съм в позиция да проучвам правилните места. — Трябваше да спре дотук. Не беше нужно да обяснява повече. Само че една от слабостите на Попи беше, че обича разговорите и както Доджър, изправен пред пълно с жартиери чекмедже, тя не можа да устои на изкушението. — Проблемите започнаха, когато брат ми, лорд Рамзи, наследи титлата.

Веждите на непознатия се вдигнаха.

— Това е било проблем?

— О, да — каза Попи сериозно. — Разбирате ли, никой от семейство Хатауей не бе подготвен за това. Ние бяхме далечни братовчеди на предишния лорд Рамзи. Титлата отиде при Лео заради поредица ненавременни смъртни случаи. Хатауей не познават етикета — не знаем нищо за начина на живот на висшата класа. Бяхме щастливи в къщата си в Примроуз.

Тя млъкна, за да подреди утешителните спомени от детството си: уютната къщурка със сламения покрив, цветната градина, където баща ѝ се грижеше за своите прекрасни рози, двойката клепоухи белгийски зайци, които живееха в бараката, близо до задната врата, купчините книги във всеки ъгъл. Сега изоставената къща беше в развалини, а градината — незасята.

— И там никога никой няма да се върне, така ли? — произнесе тя по-скоро като твърдение, отколкото като въпрос. Наведе се да разгледа един предмет на по-долния рафт. — Какво е това? О! Астролаб. — Вдигна един сложен месингов диск, който съдържаше гравирани пластинки, градуиран по ръба.

— Знаете какво е астролаб? — попита непознатият, следвайки я.

— Да, разбира се. Инструмент, използван от астрономите и навигаторите. А също и от астролозите. — Попи разгледа внимателно малката звездна карта, гавирана върху един от дисковете. — Персийска е. Бих ѝ дала около петстотин години.

— Петстотин и дванадесет — каза бавно той.

Попи не можа да потисне една доволна усмивка.

— Баща ми беше учен, който се занимаваше със Средновековието. Имаше колекция от такива. Дори ме научи как да ги правя от дърво, канап и гвоздей. — Тя завъртя диска внимателно. — На коя дата сте роден?

Непознатият се поколеба, преди да отговори, сякаш не му се искаше да дава информация за себе си.

— Първи ноември.

— Тогава значи сте под влиянието на Скорпиона — каза тя, като въртеше астролаба в ръце.

— Вярвате ли в астрологията? — попита той и в тона му се усети присмех.

— Защо да не вярвам?

— Не е на научна основа.

— Баща ми винаги ме окуражаваше да бъда с отворено съзнание за такива неща. — Тя прокара върха на пръстите си по звездната карта и погледна към него със срамежлива усмивка. — Скорпионите са доста безмилостни, знаете ли? Затова Артемис е наредила един от тях да убие нейния враг Орион. И като награда е сложила скорпиона горе в небето.

— Аз не съм безмилостен. Само правя онова, което се изисква, за да постигна целите си.

— И това не е безмилостно? — попита Попи, смеейки се.

— Думата предполага жестокост.

— А вие не сте жесток?

— Само когато е необходимо.

Веселостта на Попи изчезна.

— Жестокостта никога не е необходима.

— Не сте виждали много неща, щом можете да кажете такова нещо.

Решавайки да се откаже от спора, Попи се повдигна на пръсти да види горния рафт. Той съдържаше интригуваща колекция от предмети, приличащи на ламаринени играчки.

— Какво е това?

— Автомат.

— За какво е?

Той се пресегна, вдигна един от боядисаните метални предмети и й го подаде.

Попи хвана уреда за кръглата основа и започна да го изучава внимателно. Представляваше група малки състезателни коне, всеки в собствен коловоз. Виждайки края на един шнур отстрани на основата, Попи леко го дръпна. Това задвижи серия вътрешни механизми, включително едно махово колело, което накара миниатюрните кончета да се въртят, сякаш препускат.

Тя се засмя от удоволствие.

— Колко умно! Бих искала сестра ми Биатрикс да можеше да види това. Откъде е?

— Господин Рътлидж ги изработва в свободното си време, по този начин си почива.

— Може ли да видя и другите? — Попи беше очарована от предметите, които бяха не толкова играчки, колкото проява на инженерна сръчност и умения. На една се виждаше малък люлеещ се кораб с адмирал Нелсън на него, на друга маймунка се катереше по бананово дърво, котка си играеше с мишка, а един укротител на лъвове плющеше с камшик, докато лъвът тръскаше глава многократно.

Възползвайки се от интереса на Попи, непознатият ѝ показва една картина на стената — жива картина от двойки, танцуващи на бал. Пред разширените ѝ очи картината сякаш оживя, джентълмените поведоха партньорките си плавно по пода.

— Мили боже! — прошепна Попи. — Как е направено?

— Часовников механизъм. — Той свали картината от стената и показва отворената задна страна. — Ето го, прикрепен към едно махово колелце от тази задвижваща лента. А щифтовете задвижват тези лостчета... ето тук... които на свой ред активират други лостчета.

— Забележително! — В ентузиазма си Попи забрави да бъде предпазлива и внимателна. — Явно господин Рътлидж е надарен конструктор. Което ми напомня за една биография, която наскоро прочетох, на Роджър Бейкън, францискански монах от Средновековието. Баща ми беше голям почитател на трудовете му. Бейкън се занимавал с механични експерименти, което, разбира се, накарало някои хора да го обвинят в магьосничество. Пишеше, че веднъж направил механична бронзова глава, която... — Попи спря рязко, осъзнавайки, че се е раздрънкала. — Ето, виждате ли? Това правя аз на баловете и вечеринките. Това е една от причините да не съм търсена.

Той бе започнал да се усмихва.

— Мислех, че говоренето е окуражаващо при такива случаи.

— Не и моето говорене.

Чук. Чук. Чук.

Двамата се обърнаха при звука. Прислужницата бе дошла.

— Трябва да тръгвам — каза Попи притеснено. — Гувернантката ми ще се притесни много, ако се събуди и установи, че ме няма.

Тъмнокосият непознат я съзерцава дълго.

— Още не съм приключил с вас — каза той с шокираща небрежност. Сякаш никога никой не му бе отказвал нищо. Сякаш планираше да я задържи тук с него толкова, колкото иска.

Попи си пое въздух.

— Независимо от това си тръгвам — каза тя хладно и тръгна към вратата.

Той се озова там в същия миг, когато и тя, и притисна с ръка вратата.

Прониза я тревога и тя се обърна към него. Усети бързо, френетично тупкане в гърлото, китките и коленете. Той стоеше прекалено близко, високото му твърдо тяло почти я докосваше. Тя се сви до стената.

— Преди да си тръгнете — произнесе той меко, — искам да ви дам един съвет. Не е никак безопасно за млада жена да броди сама из хотела. Не поемайте друг път такъв глупав риск.

Попи замръзна.

— Хотелът има репутация на почтен — каза тя. — Нямам причина да се страхувам.

— Разбира се, че имате — промърмори той. — Гледате право в нея.

И преди тя да помисли, да мръдне или да си поеме дъх, той наведе глава и пое устните ѝ в своите.

Слисана, Попи остана неподвижна под меката му, изгаряща целувка, толкова умела в искането си, че тя не усети в кой момент устните ѝ са се разтворили. Ръцете му се вдигнаха към челюстта ѝ, обхванаха лицето ѝ и го повдигнаха нагоре.

Той плъзна едната си ръка около нея, притискайки плътно тялото ѝ към своето и тя го усети твърдо и силно възбудено. С всеки дъх, който поемаше, вдишваше изкусителен аромат, смесица на тамян и мускус, колосано бельо и мъжка кожа. Би трябвало да се съпротивлява под ръцете му... но неговата уста беше толкова нежно настойчива, еротична, изпращайки сигнали за риск и опасност. Устните му се плъзнаха към шията ѝ и той намери пулса ѝ, проправяйки си път надолу, напластявайки усещания като коприна, докато тя не потрепери и се откъсна от него.

— Не — чу се да произнася слабо.

Непознатият хвана брадичката ѝ внимателно, принуждавайки я да го погледне. Двамата притихнаха. Когато Попи срещна търсецкия му поглед, съзря проблясък на враждебност, сякаш той току-що бе направил някакво неприятно откритие.

Отдалечи се от нея с върховно внимание и отвори вратата.

— Влезте — каза на прислужницата, която чакаше на прага с голям сребърен поднос с чай.

Тя се подчини бързо, прекалено добре обучена, за да покаже любопитство във връзка с присъствието на Попи в стаята.

Мъжът отиде да намери Доджър, който бе заспал в стола му. Връщайки се с дремещото животинче, той го подаде на Попи. Тя пое Доджър с нечленоразделно промърморване и го притисна към гърдите си. Очите на порчето останаха затворени, клепачите му бяха напълно скрити. Тя усети тупкането на малкото му сърчице под пръстите си, коприната на пухкавия мъх под козината отгоре.

— Ще има ли нещо друго, сър? — попита прислужницата.

— Да. Искам да придружите тази дама до апартамента ѝ. А след това да се върнете и да ме информирате, когато се прибере.

— Да, господин Рътлидж.

Господин Рътлидж?

Попи усети, че сърцето ѝ спира. Тя се обърна назад към непознатия. В зелените му очи блестеше жестокост. Явно изпитваше удоволствие от нескритото ѝ удивление.

Хари Рътлидж... мистериозният и саможив собственик на хотела. Който изобщо не изглеждаше такъв, какъвто си го беше представяла.

Объркана и унижена, Попи отвърна очи от него. Прекрачи прага и чу вратата да се затваря и резето да изтраква. Колко извратен трябва да беше, че да се забавлява за нейна сметка! Побърза обаче да се утеши с мисълта, че никога няма да го види пак.

И тръгна по коридора с прислужницата... без да подозира, че посоката на целия ѝ живот току-що се е променила.

ТРЕТА ГЛАВА

Хари се приближи до камината и се загледа в огъня.

— Попи Хатауей — прошепна той, сякаш бе магическо заклинание.

Беше я видял отдалече на два пъти, веднъж, когато тя влизаше в екипажа пред хотела и втори път на един бал, който се провеждаше в „Рътлидж“. Хари не присъства на събитието, но беше наблюдавал известно време от едно удобно място на балкона на втория етаж. Въпреки нейната зашеметяваща красота и коса с цвят на махагон, не бе помислил втори път за нея.

Сегашната среща, обаче, бе откритие.

Хари понечи да се отпусне в един стол, но забеляза парченцата кадифе и валмата пух, останали от порчето.

Неохотна усмивка изви устните му, когато отиде да седне на другия стол.

Попи. Колко непресторена беше, когато говореше за астралабии и францискански монаси, докато разглеждаше съкровищата му. Изстрелваше думите така, сякаш пръскаше конфети. Излъчваше онази жизнерадостна пронизателност, която би трябвало да е дразнеща, но вместо това му бе доставила неочаквано удоволствие. Имаше нещо в нея, нещо... онова, което французите наричаха „еспри“, пъргав ум и духовитост. И това лице... невинно и многозначително, и в същото време открито. Желаше я.

Обикновено Джей Хари Рътлидж получава нещата, преди да му хрумне да ги пожелае. В ангажирания му, добре подреден живот ястията идваха, преди да е огладнял, вратовръзките се сменяха, преди да са показали каквито и да е признаци на износване, рапортите кацваха на бюрото му, преди да ги е поискал. А жените бяха навсякъде и винаги достъпни, и всяка от тях му казваше онова, което предполагаше, че той иска да чуе.

Хари знаеше прекрасно, че е крайно време да се ожени. Поне повечето от познатите му го уверяваха, че е крайно време, макар той да

подозираше, че е заради това, че те самите си бяха надянали хомота около врата и искаха и той да направи същото. Мислеше за това без никакъв ентузиазъм. Но Попи Хатауей беше прекалено завладяваща, за да устои.

Като бръкна в левия ръкав на сакото си, Хари измъкна писмото на Попи. Беше адресирано до нея от многоуважаемия Майкъл Бейнинг. Той се замисли какво знаеше за младия мъж. Бейнинг беше учил в Уинчестър, където старателната му натура му бе свършила много добра работа. За разлика от другите млади мъже в университета, Бейнинг никога не бе задлъжнявал и около него никога нямаше скандали. Доста жени бяха привлечени от хубавата му външност, а още повече от титлата и богатството, което щеше да наследи един ден.

Като се намръщи, Хари започна да чете:

„Скъпа моя,

Когато си спомня за последния ни разговор, целувам мястото върху китката си, където сълзите ти капнаха. Как можеш да не вярваш, че проливам същите сълзи всеки ден и всяка нощ, в които сме разделени? Вече е невъзможно за мен да помисля за някого или за нещо друго, освен за теб. Луд съм по теб, изобщо не се съмнявай.

Ако проявиш малко по-дълго търпение, скоро ще намеря възможност да разговарям с баща ми. След като разбере колко силно те обичам и обожавам, сигурен съм, че ще одобри съюза ни. Аз и баща ми имаме силна връзка и той винаги е показвал, че иска да ме види така щастлив в брака ми, както е бил той с моята майка, да даде Господ мир на праха ѝ. Колко много щеше да се радва тя... на чувствителността ти, на жизнерадостния ти характер, на любовта ти към дома и семейството. Ех, ако можеше да ми помогне да убедя баща ми, че за мен не може да има по-добра съпруга от теб.

Чакай ме, Попи, както аз те чакам.

Оставам, както винаги, омаян от чара ти.

М.“

От устните му излезе тих, насмешлив кикот. Хари впери поглед в камината, лицето му бе неподвижно, умът му зает с интриги. Една цепеница се счупи, част от нея падна през решетката с пукот, изпращайки още топлина и бели искри. Бейнинг искаше Попи да чака? Нещо напълно необяснимо, като се има предвид, че всяка клетка в неговото собствено тяло бе заредена с нетърпеливо желание.

Като сгъна листа с вниманието на човек, който държи неизмерима ценност, Хари го пъкна обратно в джоба си.

Щом се прибра благополучно в семейния апартамент, Попи сложи Доджър в любимото му местенце за спане, една кошница, която сестра й Биатрикс бе обвила с мек плат. Порчето продължи да спи.

Попи се изправи, облегна се на стената и затвори очи. От устата й се отрони въздишка. Защо го бе направил?

И още по-важно: защо тя го бе позволила?

Това не бе начинът, по който мъж целува невинно момиче. Попи беше огорчена, че се е оказала в такова положение и че се е държала по начин, който би осъдила остро у някой друг. Беше напълно сигурна в чувствата си към Майкъл.

Тогава защо бе откликнала на Хари Рътлидж?

Искаше й се да може да попита някого, но инстинктите й я предупредиха, че е нещо, което е по-добре да забрави.

Изтривайки гримасата на притеснение от лицето си, тя почука на вратата на гувернантката.

— Госпожице Маркс?

— Будна съм — долетя глас отвътре.

Попи влезе в малката спалня и завари госпожица Маркс да стои по нощница пред умивалника.

Тя изглеждаше ужасно, тенът й беше пепеляв, спокойните й сини очи оградени от морави сенки. Светлокестенявата й коса, обикновено сплетена и събрана в грижлив кок, беше спусната и объркана. След като изсипа в устата си лекарство на прах, тя отпи глътка вода.

— О, скъпа — нежно каза Попи. — Какво мога да направя?

Госпожица Маркс поклати глава и примига.

— Нищо, Попи. Благодаря ви, беше мило, че попитахте.

— Пак ли кошмари? — Попи я гледаше загрижено, когато тя отиде до един гардероб и започна да търси чорапи, жартиери и бельо.

— Да. Не трябваше да спя до толкова късно. Извинете ме.

— Няма защо да се извинявате. Само бих искала сънищата ви да са по-приятни.

— Те са такива, през повечето време. — Госпожица Маркс се усмихна слабо. — В най-хубавите си сънища сънувам как се връщам в къщата „Рамзи“ с цъфналия бъз, с горските зидарки^[1], свили гнезда в дърветата. С цялото онова спокойствие и сигурност. Колко много ми липсва всичко.

На Попи също ѝ липсваше къщата. Лондон с всичките си префинени удоволствия и забавления изобщо не можеше да се сравнява с Хемпшир. Освен това нямаше търпение да види по-голямата си сестра Уин, чийто съпруг Мерипен управляваше имението Рамзи.

— Сезонът почти свърши — каза Попи. — Скоро ще се върнем там.

— Ако доживея дотогава — промърмори госпожица Маркс.

Попи се усмихна съчувствено.

— Защо не се върнете в леглото? Ще отида да взема една студена кърпа за главата ви.

— Не, това не може да стане. Ще отида да се облека и ще изпия една чаша силен чай.

— Точно това мислех да кажа — изкоментира иронично Попи.

Госпожица Маркс бе изпаднала изцяло в типичната британска свръхраздражителност, обхваната от дълбоко подозрение към всичко сантиментално или плътско. Тя беше млада жена, малко по-голяма от Попи, с неестествено хладнокръвие, което ѝ бе позволявало да посреща всякакви беди, както божествени, така и предизвикани от хората, без окото ѝ да мигне. Единственият случай, в който някога Попи я бе виждала обезпокоена, беше, когато тя бе в компанията на Лео, братът Хатауей, чието саркастично остроумие явно дразнеше госпожица Маркс отвъд поносимото.

Две години по-рано госпожица Маркс бе наета като гувернантка, не да попълни пропуските в академичното обучение на момичетата, а да ги научи на безбройните правила за млади дами, които искаха да се

движат сред висшето общество, избягвайки неговите опасности. Сега позицията ѝ бе на платена компаньонка и придружителка.

В началото Попи и Биатрикс бяха обезсърчени от предизвикателството да научат толкова много социални норми и правила.

— Ще го превърнем в игра — беше обявила госпожица Маркс и бе написала поредица стихотворения, които момичетата трябваше да запомнят.

Например:

*„Ако искаш да бъдеш дама.
Спазвай напълно протокола.
На вечеря, когато сядаш да се храниш.
Не наричай говеждото «месо».
Никога не жестикулирай с лъжицата.
И не използвай вилицата като харпун.
И, моля те, не си играй с храната.
И се опитвай да говориш тихо.“*

Когато се отнасяше до разходка на обществено място:

*„Не тичай по улицата.
А ако срещнеш непознат,
не се запознавай с него или нея.
Но отстъпи това на придружителката си.
Когато през кал преминаваш, те моля,
полата си ти не повдигай нагоре,
за да не види никой глезените ти.“*

За Биатрикс имаше също специално наставление:

*„Когато отиваш на официални посещения,
сложи си ръкавици и шапка.*

*И никога не носи катерица или плъх.
Нито пък четириноги зверчета,
които не е прието да живеят вкъщи с теб.“*

Необичайният подход бе проработил, давайки на Попи и Биатрикс достатъчно увереност да участват в сезона, без да се изложат. Семейството бе похвалило госпожица Маркс за нейната интелигентност и уменията ѝ. Всички, с изключение на Лео, който ѝ бе казал сардонично, че Елизабет Барет Браунинг няма защо да се страхува, че може да остане без конкуренция. А госпожица Маркс бе отвърнала, че се съмнява, че Лео има достатъчно способности и дарби, за да съди за достойнствата на едно или друго стихотворение.

Попи нямаше представа защо брат ѝ и госпожица Маркс проявяват такава враждебност един към друг.

— Мисля, че те тайно се харесват — беше казала Биатрикс.

Попи бе толкова учудена от идеята, че се разсмя.

— Двамата започват да се карат веднага щом се озоват в една и съща стая, което, слава богу, не е често. Откъде накъде ти идва подобно нещо наум?

— Ако се замислиш как се държат животните в размножителния си период — поровете, например — ще видиш, че там нещата често стигат до истински бой и боричкане...

— Биа, моля те не говори за навиците на чифтосващи се животни — каза Попи, опитвайки се да потисне една усмивка. Деветнайсетгодишната ѝ сестра вечно проявяваше едно весело незачитане на благоприличието. — Смятам, че е вулгарно и... ти откъде знаеш за чифтосването на животните?

— Предимно от ветеринарните книги. Но също така понякога съм виждала. Животните не са много дискретни, не е ли така?

— Предполагам. Само че пази тези разсъждения за себе си, Биа. Ако госпожица Маркс те чуе, ще напише поредното стихотворение, което трябва да научим наизуст.

Биатрикс я гледа известно време, сините ѝ очи бяха съвсем невинни.

— Младите дами никога не размишляват...

— За туй как тварите се размножават...

— Защото придружителките им се разлютяват — завърши Попи вместо нея.

Биатрикс се беше засмяла.

— Добре де, не виждам защо да не се привличат. Лео е виконт и е доста красив, а госпожица Маркс е интелигентна и хубава.

— Никога не съм чула Лео да каже, че иска да се ожени за интелигентна жена — каза Попи. — Но съм съгласна — госпожица Маркс е много хубава. Особено напоследък. Беше толкова ужасно слаба и бледа, че не съм се замисляла как изглежда. Но сега, когато понапълня...

— Така е — съгласи се Биатрикс. — Освен това изглежда много по-щастлива. Когато в началото се запознахме с нея, помислих си, че е преживяла нещо ужасно.

— И аз си помислих същото. Питам се дали някога ще разберем какво е било?

Попи не бе сигурна за отговора. Но когато погледна умореното лице на госпожица Маркс тази сутрин, си помисли, че е вероятно нейните повтарящи се кошмари да са свързани с мистериозното ѝ минало.

Като отиде до дрешника, Попи видя редицата от подредени, прилежно изгладени рокли в обикновени цветове и старомодни бели якички и маншети.

— Коя рокля да ви донеса? — попита тя тихо.

— Която и да е. Няма значение.

Попи избра една от тъмносин вълнен плат с диагонална сплитка и я сложи върху смачканите чаршафи на леглото. Тактично отмести поглед, докато компаньонката ѝ свали нощницата си и надене ризата, долните гащи и чорапите.

Последното нещо, което Попи искаше да направи, беше да безпокои госпожица Маркс, когато има главоболие. Но трябваше да сподели с нея събитията от тази сутрин. Ако някога се разчуеше за злополучната ѝ среща с Хари Рътлидж, при всички случаи беше по-добре компаньонката ѝ да е подготвена.

— Госпожице Маркс — подзе тя внимателно, — не искам да усилвам главоболието ви, но трябва да ви кажа нещо... — Гласът ѝ секна, когато госпожица Маркс ѝ хвърли бърз, обиден поглед.

— Какво има, Попи?

Не, сега не беше подходящият момент, реши Попи. Всъщност... беше ли изобщо длъжна да казва нещо? По всяка вероятност никога повече нямаше да срещне Хари Рътлидж отново. Той определено не посещаваше същите събития, на които ходеха Хатауей. Пък и реално погледнато, защо трябваше да си създава неприятности заради момиче, което изобщо не заслужаваше вниманието му? Той нямаше нищо общо с нейния свят, нито пък тя с неговия.

— Снощи на вечеря покапах с нещо розовата си муселинена рокля — импровизира Попи. — И сега има мазно петно.

— О, скъпа. — Госпожица Маркс спря на средата на корсета, който закопчаваше. — Ще направим разтвор от амонячна сода, вода и сапун, и ще сложим върху петното. Надявам се да излезе.

— Мисля, че идеята е отлична.

Чувствайки лека вина, Попи вдигна захвърлената нощница на госпожица Маркс и я сгъна.

[1] Вид птици. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джейк Валънтайн беше роден *filius nullius*, латинският термин за „ничий“. Майка му Едит беше домашна прислужница на състоятелен адвокат в Оксфорд, а баща му — същият този адвокат. Решил да се отърве с един замах от майка и син, адвокатът беше подкупил един недодялан фермер да се ожени за Едит. На десет, изтърпял достатъчно тормоз и изял достатъчно бой, Джейк избяга от къщи завинаги и пое към Лондон.

Беше работил в ковашка работилница десет години, придобивайки значителна сила, както и репутация на човек, който работи здраво и заслужава доверие. Никога не му бе хрумвало да иска повече. Имаше работа и стомахът му беше винаги пълен, а светът извън Лондон не го интересуваше.

Един ден, обаче, в магазина на ковачницата дойде тъмнокос човек и поиска да говори с него. Уплашен от фините дрехи на джентълмена и изисканото му поведение, Джейк смотолеви някакви отговори на многобройните въпроси за историята на живота си и за опита в работата си. След това непознатият удиви Джейк като му предложи да го назначи за свой личен камериер и помощник с многократно по-голяма надница от тази, която сега получаваше.

Джейк бе попитал подозрително защо му е да назначава новак, напълно необразован, с груби обноски и външност.

— Бихте могли да избирате между най-представителните камериери в Лондон — изтъкна Джейк. — Защо ви е такъв като мен?

— Защото онези камериери са всеизвестни клюкари и се познават със слугите на видните семейства в Англия и континента. Вие имате репутация на човек, който си държи устата затворена, което ценя далеч повече от опита. Също така, като ви гледам, бихте могли да се представите доста добре при едно сбиване.

Джейк присви очи.

— Защо е нужно един камериер да се бие?

Мъжът се усмихна.

— Ще изпълнявате поръчки за мен. Някои от тях ще бъдат лесни, други — не чак толкова. Хайде, приемате или не?

Така Джейк бе започнал работа при Хари Рътлидж, първо като камериер, а после като негов асистент.

Джейк никога не бе познавал човек като Хари — ексцентричен, енергичен, манипулативен, възискателен. Рътлидж притежаваше по-остра проникателност за човешката природа от всеки, когото Джейк познаваше. Няколко минути, след като се запознаеше с някого, той го преценяваше с изключителна точност. Знаеше как да накара хората да правят онова, което той иска и почти винаги по неговия начин.

Джейк имаше чувството, че мозъкът на този човек никога не се изключва, дори по време на сън. Той бе непрекъснато в действие. Джейк го беше виждал да разрешава някакъв проблем в главата си, докато в същото време пише писмо и води напълно смислен разговор. Апетитът му за информация беше неутолим и той притежаваше забележителен дар да запомня. Веднъж да видеше, да прочетеше или да чуеше нещо, то се запечатваше завинаги в мозъка му. Никой не можеше да го излъже, а ако проявеше достатъчна глупост да опита, той го покосяваше.

Рътлидж проявяваше жестове на любезност или уважение и рядко губеше самообладание. Но Джейк никога не беше сигурен доколко, ако това изобщо бе възможно, го е грижа за приятелите му. В този смисъл той бе студен като ледник. И независимо от това колко много неща знаеше Джейк за Хари Рътлидж, двамата все още бяха по същество непознати.

Нямаше значение. Джейк би умрял за този човек. Хотелиерът бе осигурил лоялността на всичките си слуги, които бяха карани да работят здраво, но получаваха честно отношение и щедри възнаграждения. В замяна те защитаваха неговото уединение фанатично. Рътлидж познаваше много знаменитости, но тези приятелства рядко се обсъждаха. А той проявяваше висока избирателност по отношение на това кого да приеме във вътрешния си кръг.

Разбира се, непрекъснато го обсаждаха жени — неговата бясна енергия често намираще отдушник в прегръдките на една или друга красавица. Но при първата индикация, че у някоя от жените припламва искрица обич, Джейк бе изпращан до жилището ѝ да отнесе писмо,

което прекратяваше всички бъдещи комуникации. С други думи, Джейк беше длъжен да издържа сълзите, гнева или други объркани емоции, които Рътлидж не би могъл да понесе. А Джейк изпитваше съжаление към жените, освен това заедно с писмото господарят му обикновено изпращаше някое чудовищно скъпо бижу, което трябваше да успокои наранените чувства.

Имаше определени области в живота на Рътлидж, където никога не бяха допускани жени. Той не им позволяваше да остават в частните му апартаменти, нито пък да влизат в стаята му с уникални антикварни предмети. Това бе мястото, където той отиваше да размишлява над най-трудните проблеми. И през многото нощи, когато не можеше да заспи, той отиваше до чертожната маса да се занимава с автомата, оборудван с часовникарски части, листове хартия и тел, докато успокоеше претоварения си мозък.

Така че когато една прислужница дискретно уведоми Джейк, че една млада жена е била с Рътлидж в стаята с уникали, той знаеше, че се е случило нещо показателно.

Джейк довърши закуската си в хотелската кухня експедитивно, бързайки над чиния бъркани яйца, посипани с хрупкави парченца пържен бекон. Обикновено си даваше достатъчно време да усети вкуса на храната. Само че днес не можеше да закъснее за сутрешната си среща с Рътлидж.

— Не бързай толкова — каза Андре Брусар, готвач, когото Рътлидж бе подмамил да дойде от френското посолство преди две години. Брусар бе единственият служител в хотела, който вероятно спеше по-малко от Рътлидж. Знаеше се, че младият готвач става в три след полунощ, за да започне подготовката за работата през деня, ходеше до сутрешните пазари да избере лично най-хубавите продукти. Мъжът бе светлокос, със слабо телосложение, но притежаваше дисциплината и волята на командир на армия.

Като спря да разбива соса, Брусар изгледа Джейк развеселено.

— Можеш да се опиташ да дъвчеш, Валънтайн.

— Нямам време да дъвча — отвърна Джейк, оставяйки настрана кърпата. — Трябва да получа сутрешния списък от господин Рътлидж след... — Той спря да погледне джобния си часовник — ... две минути и половина.

— А, да, сутрешния списък. — Готвачът изимитира работодателя си. — Валънтайн, искам да се погрижиш за организирането на соарето в чест на португалския посланик в четвъртък с пиротехническа демонстрация накрая. След това да изтичаш до патентния офис с чертежите на последното ми изобретение. А на връщане да спреш на Реджънт Стрийт и да купиш шест френски батистени носни кърпи, едноцветни, без шарки, и пази боже, без дантела...

— Достатъчно, Брусар — каза Джейк, опитвайки се да не се разсмее.

Готвачът върна вниманието си към соса.

— Между другото, Валънтайн... кое е било момичето, ела и ми кажи. В замяна на това ще ти дам да си избереш парче сладкиш, преди да го изпратя в трапезарията.

Джейк му хвърли остър поглед и сви вежди.

— Какво момиче?

— Знаеш много добре какво момиче. Онова, с което господин Рътлидж е бил видян тази сутрин.

Джейк се намръщи.

— Кой ти каза това?

— За последния половин час ми го споменаха най-малко трима души. Всички говорят за това.

— На служителите е забранено да разпространяват слухове — каза строго Джейк.

Брусар завъртя очи.

— На външните, да. Но господин Рътлидж никога не е казвал, че не можем да клюкарстваме помежду си.

— Не знам защо присъствието на едно момиче в стаята с уникатите може да предизвиква такъв интерес.

— Хм... може би защото Рътлидж *никога* не е допускал някого вътре? А може би защото всички, които работят тук, се молят Рътлидж да си намери съпруга и да спре да се меси там, където не му е работа?

Джейк поклати глава мрачно.

— Съмнявам се, че някога ще се ожени. Хотелът е неговата любовница.

Готвачът го изгледа снизходително.

— Много знаеш ти! Господин Рътлидж ще се ожени, стига да намери правилната жена. Както казват сънародниците ми: „Жена и

пъпеш трудно се избират“. — Той загледа как Джейк закопчава сакото си и оправя вратовръзката.

— На връщане донеси информация, *top atē*.

— Знаеш, че няма да разкрия и една подробност от личните дела на Рътлидж.

Брусар въздъхна.

— Прекалено лоялен. Предполагам, че ако Рътлидж ти каже да убиеш някого, ще го направиш, нали?

Въпреки че въпросът беше зададен шеговито, сивите очи на готвача го гледаха внимателно. Защото никой, дори Джейк, не беше напълно сигурен на какво е способен Хари Рътлидж или докъде могат да стигне предаността на Джейк.

— Не ме е молил за такова нещо — отвърна Джейк и спря, добавяйки малко хумор. — Все още.

Докато бързаше към частния апартамент с неномерирани стаи на третия етаж, Джейк се размина с много служители на задното стълбище. Тези стълби и входове на гърба на хотела се използваха от слугите и доставчиците, когато се занимаваха с ежедневните си задължения. Няколко души се опитаха да спрат Джейк с въпроси, но той поклати глава и ускори крачка. Внимаваше никога да не закъснява за сутрешните срещи с Рътлидж. Тези консултации обикновено бяха кратки, не повече от четвърт час, но господарят му изискваше пунктуалност.

Джейк спря пред входа на апартамента в дъното на малко частно лоби, облицовано с мрамор, в което бяха подредени безценни произведения на изкуството. Таен вътрешен коридор водеше към едно дискретно стълбище и странична врата на хотела, така че никога да не се налага Рътлидж да използва главните коридори при влизане и излизане. Рътлидж, който обичаше да е осведомен за всички останали, не позволяваше на никого друго да прави същото спрямо него. В повечето случаи се хранеше сам и идваше и си тръгваше, когато му е приятно, понякога без индикация кога ще се прибере.

Джейк почука на вратата и изчака да чуе глухото позволение да влезе.

Той влезе в апартамента, серия от четири свързани стаи, които би могъл да бъде разширен до огромен апартамент от петнайсет помещения, ако някой пожелае.

— Добро утро, господин Рътлидж — произнесе той, прекрачвайки в кабинета.

Хотелиерът седеше зад масивно махагоново бюро, снабдено с шкаф, пълен с чекмеджета и чекмедженца. Както обикновено, бюрото беше покрито със счетоводни книги, листи, кореспонденция, визитни картички, кутия за марки и цяла поредица приспособления за писане. Рътлидж довършваше някакво писмо, топвайки печат в горещия восък.

— Добро утро, Валънтайн. Как мина срещата на персонала?

Джейк му подаде купчината с дневните рапорти на управителя.

— Всичко върви гладко, за по-голямата част. Имаше няколко проблема с дипломатическия контингент от Нагараджа.

— О?

Малкото кралство Нагараджа, вклинено между Бирма и Сиам, току-що бе станало британски съюзник. След предложението да помогне на нагараджанците да изгонят незаконно нахълталите сиамци, Британия сега бе превърнала страната в един от своите протекторати. Което беше сродно с това да си затиснат под лапа на лъв и лъвът да те осведоми, че си в пълна безопасност. Тъй като Британия напоследък воюваше с Бирма и анексираше провинции наляво и надясно, Нагараджа отчаяно се надяваше да остане под собствено управление. Към края кралството бе изпратило трима пратеници на дипломатическа мисия до Англия, носещи скъпи подаръци като проява на почит към кралица Виктория.

— Управителят по настаняването — каза Джейк — трябваше да смени стаите им три пъти, когато пристигнаха вчера следобед.

Веждите на Рътлидж отскочиха нагоре.

— Имало е проблем със стаите?

— Не със самите стаи... с номерата на стаите, които според суеверията на гостите не вещаели нищо хубаво. Накрая ги настанихме в апартамент 218. Не дълго след това, обаче, управителят на втория етаж усетил от апартамента да се носи миризма на пушек. Изглежда там провеждали церемония по пристигането в нова страна, което включвало запалването на малък огън на бронзова плоча. За съжаление, огънят излязъл от контрол и килимът бил изгорен.

Усмивка изкриви устата на Рътлидж.

— Доколкото си спомням, нагараджите имат церемонии почти за всичко. Погрижете се да се намери някакво подходящо място за тях,

където да си палят свещените огънове, преди да са изгорили хотела до основи.

— Да, сър.

Рътлидж прелисти рапортите.

— Какъв е настоящият процент на заетост? — попита той, без да вдига глава.

— Деветдесет и пет процента.

— Отлично. — Рътлидж продължи да преглежда рапортите.

В тишината, която последва, Джейк плъзна поглед по бюрото. Видя едно писмо, адресирано до госпожица Попи Хатауей от почитаемия Майкъл Бейнинг.

Запита се защо ли е у Рътлидж. Попи Хатауей... една от сестрите от семейство, което бе отседнало в хотела по време на сезона в Лондон. Както други благороднически семейства, които не притежаваха жилища в града, те бяха принудени или да наемат мебелирана къща, или да отседнат в частен хотел. Хатауей бяха лоялни клиенти на „Рътлидж“ от три години. Възможно ли беше Попи да е момичето, с което е бил видян Рътлидж тази сутрин?

— Валънтайн — каза хотелиерът. — Един от столовете в стаята ми с уникатите се нуждае от претапициране. Тази сутрин имаше малка злополука.

Джейк обикновено не задаваше въпроси, но не можа да се сдържи:

— Каква злополука, сър?

— Един пор. Предполагам, че се е опитвал да си направи гнездо във възглавницата на стола.

Пор!

Явно Хатауей бяха замесени.

— Животното още ли е на свобода? — попита Джейк.

— Не, беше намерено отново.

— От една от сестрите Хатауей? — предположи Джейк.

В студените зелени очи припламна студен огън.

— Да, всъщност. — Оставяйки рапортите настрана, Рътлидж се облегна назад в стола си. Спокойната поза противоречеше на почукването на пръстите му, когато той отпусна ръка на бюрото. — Имам няколко задачи за теб, Валънтайн. Първо, иди до резиденцията на лорд Андоувър на Тъпър Брук Стрийт. Уреди частна среща между

мен и Андоувър в следващите два дни, най-добре тук. Кажете ясно, че никой не трябва да знае за нея и намекни на Андоувър, че се касае за нещо изключително важно.

— Да, сър. — Джейк не мислеше, че ще има някаква трудност да уреди срещата. Когато Хари Рътлидж искаше да се срещне с някого, човекът се съгласяваше незабавно. — Лорд Андоувър е бащата на господин Майкъл Бейнинг, нали?

— Да.

Какво става, по дяволите!

Преди Джейк да отговори, Рътлидж продължи със списъка.

— После предай това — той му подаде тясно фолио, вързано с кожена връв — на сър Джерълд във Военното министерство. Предай му го лично. След това иди до „Уедърстън & син“ и купи огърлица или гривна за моя сметка. Нещо приятно, Валънтайн. И я достави на госпожица Роулингс в жилището ѝ.

— С поздрав от вас? — попита Джейк с надежда.

— Не, с тази бележка. — Рътлидж му даде запечатано писмо. — Скъсвам с нея.

Лицето на Джейк посърна. Боже. Поредната сцена.

— Сър, с по-голямо желание бих отишъл в източен Лондон да бъда претърсен от уличните крадци.

Рътлидж се усмихна.

— Това може би ще се случи по-късно през седмицата.

Джейк изгледа красноречиво шефа си и излезе.

* * *

Попа добре знаеше, че от гледна точка на възрастта за женене тя имаше и предимства, и недостатъци.

В нейна полза: семейството ѝ беше богато, което означаваше, че би могла да има доста голяма зестра.

Не в нейна полза: Хатауей не бяха нито изтъкнато семейство, нито от аристократическо потекло въпреки титлата на Лео.

В нейна полза: беше привлекателна.

Не в нейна полза: беше бърлива и несръчна, често в един и същ момент, а когато беше нервна, двата проблема се задълбочаваха.

В нейна полза: аристокрацията не можеше да е толкова придиричива, както някога. Докато властта на благородниците бавно намаляваше, класата на индустриалците и търговците бързо се увеличаваше. Заради това браковете между богатите обикновени граждани и обикновените благородници се случваха все по-често. Все по-често се налагаше — казано метафорично — аристокрацията да си запушва носа и да се смесва с тези с по-низш произход.

Не в нейна полза: бащата на Майкъл Бейнинг, виконтът, беше мъж с високи стандарти, особено когато се касаеше за сина му.

— Виконтът определено ще трябва да обмисли женитбата — бе й казала госпожица Маркс. — Той може и да има безупречно потекло, но съвсем ясно се вижда, че състоянието му се топи. Синът му ще трябва да се ожени за момиче от семейство със средства. И това може да е Хатауей.

— Надявам се да сте права — бе отвърнала Попи развълнувано.

Попи не се съмняваше, че ще бъде щастлива като съпруга на Майкъл Бейнинг. Той беше интелигентен, нежен, весел... джентълмен по произход и по възпитание. Тя го обичаше, не с изгаряща страст, но с топлия, равномерен пламък на чувството. Обичаше темперамента му, увереността, която преустановяваше всеки намек за арогантност. Обичаше и външността му, колкото и неподобаващо да бе за една възпитана жена да го признае. Но той имаше гъста кестенява коса и топли кафяви очи, а тялото му беше високо и с добре очертани мускули.

Попи се беше запознала с Майкъл и съвсем бързо се бе влюбила в него.

— Надявам се, че не си играете с мен — каза й той една вечер, докато разглеждаха арт галерията в едно лондонско имение по време на вечеринка. — С други думи, надявам се, че не съм сбъркал да взема любезността от ваша страна за нещо по-многозначително. — Двамата бяха спрели пред един голям пейзаж, нарисуван с маслени бои. — Истината е, госпожице Хатауей... Попи... че всяка минута, която прекарвам в компанията ви ми доставя такова удоволствие, че направо не мога да се откъсна от вас.

Тя бе вдигнала удивен поглед.

— Възможно ли е?

— Да ви обичам ли? — прошепна Майкъл и слаба усмивка докосна устните му. — Попи Хатауей, невъзможно е да не ви обичам.

Тя си пое развълнувано дъх и цялото ѝ същество се изпълни с радост.

— Мис Маркс никога не ми е казвала какво точно се предполага, че трябва да направи една дама в такава ситуация.

Майкъл се усмихна и се наведе по-близо, сякаш споделяше някаква силно конфиденциална тайна:

— Предполага се, че трябва дискретно да ме окуражите.

— И аз ви обичам.

— Това не е дискретно. — Кафявите му очи заблестяха. — Но е много приятно да го чуя.

Ухажването беше повече от предпазливо. Бащата на Майкъл, виконт Андоувър, се държеше покровителствено към сина си. Добър човек е, беше казал за него Майкъл, но строг и неотстъпчив. И бе поискал достатъчно време, за да говори с баща си и да го убеди в правотата на избора си. Попи охотно се съгласи да даде на Майкъл колкото време му е необходимо.

Останалите Хатауей, обаче, не бяха чак толкова склонни. За тях Попи бе съкровище и заслужаваше да бъде ухажвана открито и с гордост.

— Да отида ли да обсъдя положението с Андоувър? — предложи Кам Роан, докато семейството си почиваше в салона на хотелския им апартамент след вечеря. Той се излегна на канапето до Амелия, която държеше шестмесечното им бебе. Когато бебето пораснеше, английското му име щеше да бъде Ронан Коул, но в семейството помежду си го наричаха с неговото циганско име, Рай.

Попи и госпожица Маркс заеха другото канапе, докато Биатрикс се отпусна на пода до камината, играейки си разсеяно с поредния домашен любимец, таралежчето, наречено Медуза. Доджър, намусен в кошницата си, се беше научил по трудния начин, че не е мъдро да се забърква с Медуза.

Попи вдигна очи от ръкоделието си.

— Не смятам, че това би помогнало — каза тя неохотно на зет си. — Знам колко си убедителен... но Майкъл е много категоричен за това как трябва да подходи към баща си.

Кам изглежда обмисли въпроса. С черната си коса, оставена да расте на воля, с блестящия си тен с цвят на тъмна мед и диаманта, който проблясваше на едното му ухо, Роан приличаше далеч повече на езически принц, отколкото на бизнесмен, който трупа състояние с промишлени инвестиции. След като се бе оженил за Амелия, Роан беше де факто главата на семейство Хатауей. Нямаше човек на земята, който да е в състояние да се справи с непокорните сестри и брат така умело, както го правеше той. Неговото племе, така ги наричаше той.

— Малка сестричке — каза той на Попи, звучейки отпуснато, въпреки че погледът му беше напрегнат, — както казват ромите: „Дърво без слънце не ражда плод“. Не виждам причина Бейнинг да не поиска разрешение да те ухажва и да го направи открито по обичайния начин, както го правят *гаджос*.

— Кам — предпазливо поде Попи, — знам, че ромите имат по-... ами, по-праволинеен начин за ухажване...

При това Амелия избухна в смях. Кам многозначително я игнорира. Госпожица Маркс изглеждаше смутена, явно нямаше представа, че ромската традиция при ухажване често включва открадване на жената направо от леглото ѝ.

— Но ти знаеш не по-зле от нас — продължи Попи, — че това е много по-деликатен процес за британската аристокрация.

— Всъщност — каза сухо Амелия — от онова, което сме видели, британската аристокрация преговаря за брака с цялата романтична чувствителност на една банкова трансакция.

Попи се сопна на по-голямата си сестра:

— Амелия, ти на чия страна си?

— За мен няма друга страна, освен твоята. — Сините очи на Амелия бяха пълни с тревога. — Ето защо не ме интересува този вид тайно ухажване... да ходите поотделно на светските събития, той никога да не идва да вземе теб и госпожица Маркс с фойтона си... това навява намек за срам. За неудобство. Сякаш си нещо, за което се чувства виновен.

— Да не би да се съмняваш в намеренията на господин Бейнинг?

— Съвсем не. Но не харесвам методите му.

Попи въздъхна.

— Аз съм нестандартен избор за благороднически син. Затова господин Бейнинг трябва да действа предпазливо.

— Ти си най-стандартният човек в цялото семейство — възрази Амелия.

Попи я изгледа с мрачен поглед.

— Да си най-стандартната Хатауей едва ли е нещо, с което да се гордееш.

Амелия погледна с раздражено изражение към нейната компаньонка.

— Госпожице Маркс, сестра ми изглежда смята, че семейството ѝ е толкова чудато, толкова необичайно, че господин Бейнинг трябва да мине през тези усилия — да се промъква тайно и така нататък — вместо да отиде направо при виконта и да му каже: „Татко, възнамерявам да се оженя за Попи Хатауей и искам твоята благословия“. Можете ли да ми кажете защо е нужна такава прекомерна предпазливост от страна на господин Бейнинг?

Госпожица Маркс внезапно изгуби дар слово.

— Не изкарвай нея виновна — каза Попи. — Ето фактите, Амелия: ти и Уин сте женени за цигани, Лео е всеизвестен женкар, Биатрикс има повече домашни любимци от Кралското дружество по зоология, а аз съм социално непохватна и не мога да водя подходящ разговор. Толкова трудно ли е да се разбере защо господин Бейнинг трябва да поднесе новината на баща си внимателно?

Амелия я погледна, сякаш искаше да възрази, но вместо това промърмори:

— Подходящите разговори са много тъпи, според мен.

— Според мен също — каза Попи мрачно. — Точно това е проблемът.

Биатрикс вдигна очи от таралежчето, което се бе свило на топка в ръцете ѝ.

— Господин Бейнинг води ли интересни разговори?

— Нямаше да е нужно да питаш — каза Амелия, — ако се бе осмелил да дойде тук на визита.

— Предлагам — намеси се припряно госпожица Маркс, преди Попи да успее да отговори нещо дръзко, — като семейство да поканим господин Бейнинг да ни придружи до Челси на изложбата на цветя вдругиден. Това ще ни позволи да прекараме следобеда с него — и може би ще съберем впечатления за намеренията му.

— Мисля, че идеята е чудесна! — възкликна Попи. Да посетят съвместно изложба на цветя бе далеч по-невинно и дискретно, отколкото Майкъл да ги посети в „Рътлидж“. — Сигурна съм, че разговорите с господин Бейнинг ще успокоят притесненията ти, Амелия.

— И аз се надявам — отвърна сестра ѝ, но не прозвуча убедено. Дълбока бръчка се бе врязала между тънките ѝ вежди. Тя насочи вниманието си към госпожица Маркс:

— Като придружителка на Попи сте видели далеч повече неща у този потаен ухажор, отколкото аз. Какво е впечатлението ви за него?

— От онова, което съм наблюдавала — каза компаньонката предпазливо — господин Бейнинг е много внимателен и почтен. Има отлична репутация, не е човек, който съблазнява жени, харчи над възможностите си или попада в разни скандали. Накратко, той е пълната противоположност на лорд Рамзи.

— Това говори добре за него — каза Кам сериозно. Златните му лешникови очи блестяха, когато сведе поглед към съпругата си. Между тях премина един миг на мълчалива комуникация, преди той да промърмори тихо: — Защо не му изпратиш покана, *мониша*?

Сардонична усмивка премина по меките устни на Амелия.

— *Ти* би ли посетил доброволно изложба на цветя?

— Обичам цветя. — Кам сви рамене невинно.

— Да, пръснати по ливадите и блатата. Но мразиш да ги виждаш подредени в лехи и спретнати малки саксии.

— Мога да го издържа за един следобед — увери я Кам. Той разсеяно се заигра с една къдрица, паднала на тила ѝ. — Предполагам, че си заслужава усилието, за да получа впечатления за сват като Бейнинг. — Той се усмихна, когато добави: — Необходим ни е поне един почтен мъж в семейството, не е ли така?

ПЕТА ГЛАВА

На следващия ден бе изпратена покана на господин Бейнинг и за голяма радост на Попи бе веднага приета.

— Сега е само въпрос на време — каза тя на Биатрикс, едва сдържайки се да не заподскача от въодушевление като Доджър. — Ще стана госпожа Майкъл Бейнинг! Обичам го, обичам всички и всичко... обичам дори стария ти вонящ пор, Биа!

По-късно сутринта Попи и Биатрикс се облякоха за разходка. Беше ясен, топъл ден и хотелските градини, прорязани от грижливо настлани с пясък и чакъл пътеки, бяха истинска симфония от цветове.

— Нямам търпение да изляза. — Попи стоеше до прозореца и гледаше към обширните градини. — Това почти ми напомня за Хемпшир, цветята са толкова красиви.

— На мен пък изобщо не ми напомня — каза Биатрикс. — Тук е прекалено подредено. Но наистина обичам да се разхождам из градината с рози на „Рътлидж“. Въздухът мирише толкова сладко. Знаеш ли, говорих с главния градинар преди няколко сутрини, когато излязохме с Кам и Амелия, и той ми каза тайната си рецепта да кара розите да цъфтят толкова едри и здрави.

— Каква е?

— Рибен бульон, оцет и малко захар. Пръска ги с тази смес непосредствено преди цъфтежа. И на тях им харесва.

Попи сбърчи нос.

— Какъв ужасен буламач!

— Главният градинар каза, че старият господин Рътлидж особено много обичал рози и хората му донесли някои от най-екзотичните видове, които виждаш в градината. Бледолилавите, например, са от Китай, Изчервената девственица идва от Франция, а...

— *Старият* господин Рътлидж?

— Ами, той всъщност не каза, че господин Рътлидж е стар. Само че аз си го помислих по този начин.

— Защо?

— Толкова е мистериозен и никой не го е виждал. Това ми напомня за историите на лудия стар крал Джордж, заключен в покоите си в Уиндзорския дворец. — Биатрикс се усмихна. — Може би държат господин Рътлидж горе на тавана?

— Биа — прошепна бързо Попи, завладяна от съкрушителен порив да сподели с нея. — Има нещо, което страшно искам да ти кажа, но трябва да остане тайна.

Очите на сестра ѝ се разшириха от любопитство.

— Какво е то?

— Първо обещавай, че няма да кажеш на никого.

— *Обещавам, обещавам.*

— Закълни се в нещо.

— Заклевам се в Свети Франциск, покровителя на всички животни. — Виждайки колебанието на Попи, Биатрикс добави ентузиазирано: — Дори банда пирати да ме отвлекат на кораба си и да заплашат да ме хвърлят на гладните акули, ако не им кажа тайната ти, пак няма да я кажа. Разбойник да ме хвърли пред табун коне с железни подкови и да заяви, че *единственият* начин да не бъда стъпкана е да му кажа тайната ти, аз пак...

— Добре, добре, убеди ме — усмихна се Попи. Като дръпна сестра си в ъгъла, тя каза тихо: — Запознах се с господин Рътлидж.

Сините очи на Биатрикс станаха огромни.

— Запознала си се? Кога?

— Вчера сутринта. — И Попи ѝ разказа цялата история, описвайки прохода, стаята с уникати и самия господин Рътлидж. Единственото, което пропусна, беше целувката, която, ако питаха нея, изобщо не се бе случвала.

— Толкова съжалявам заради Доджър — каза искрено Биатрикс. — Извинявам се заради него.

— Всичко е наред, Биа. Само дето ми се иска той да не беше загубил писмото. Но тъй като до този момент никой не го е намерил, предполагам, че няма да има проблем.

— Значи господин Рътлидж не е грохнал луд старец? — попита Биатрикс разочаровано.

— О, небеса, съвсем не.

— А как изглежда?

— Доста красив, всъщност. Много висок и...

— Висок колкото Мерипен?

Кев Мерипен беше дошъл да живее при Хатауей, след като племето му беше нападнато от англичани, които искаха да изгонят циганите от страната. Бяха оставили момчето да умре, но Хатауей го бяха прибрали при себе си и той се беше оправил. Наскоро се бе оженил за втората по-голяма сестра, Уинифред. Мерипен бе предприел огромна работа по възстановяването на имението Рамзи по време на Леовото отсъствие. Двамата младоженци бяха изключително щастливи да останат в Хемпшир по време на сезона, наслаждавайки се на красотата и относителната усамотеност на къщата Рамзи.

— Никой не е по-висок от Мерипен — каза Попи. — Но господин Рътлидж все пак е много висок, има тъмна коса и пронизващи зелени очи... — Стомахът ѝ се сви неочаквано, когато си спомни...

— Ти хареса ли го?

Попи се поколеба.

— Господин Рътлидж е... неуравновесен. Очарователен е, но човек има чувството, че е способен почти на всичко. Той е като някакъв порочен ангел от поема на Уилям Блейк.

— Искан ми се да мога да го видя — каза Биатрикс замислено. — А още повече ми се иска да видя стаята му с уникасти. Завиждам ти, Попи. От толкова отдавна не ми се е случвало нищо интересно.

Попи се засмя тихо.

— При положение, че току-що сме изкарали целия лондонски сезон?

Биатрикс завъртя очи.

— Лондонският сезон е интересен колкото надбягване с охлюви. През януари. С мъртви охлюви.

— Момичета, готова съм — призова ги бодро госпожица Маркс и влезе в стаята. — Не забравяйте да си вземете слънчобраните — нали не искате да почернеете? — Трите излязоха от апартамента и продължиха с тържествена стъпка по коридора. Преди да завият зад ъгъла към главното стълбище, станаха свидетели на необичайна за благоприличния хотел суетня.

Във въздуха се издигаха мъжки гласове, някои развълнувани, други ядосани, долавяха се думи с чужд акцент, последвани от тежко тупване, както и странно металическо издрънчаване.

— Какво става, по дяволите... — удивено прошепна госпожица Маркс.

Като завиха зад ъгъла, трите жени спряха рязко при вида на дузина мъже, скупчени близо до асансьора за разнасяне на храна. Един вик разкъса въздуха.

— Жена ли е? — попита Попи и пребледня. — Или дете?

— Останете тук — каза госпожица Маркс напрегнато. — Ще отида да разбера...

Трите потръпнаха при серията от викове, изпълнени с паника.

— Дете е. — Попи тръгна напред въпреки предупрежденията на госпожица Маркс. — Трябва да помогнем.

Биатрикс вече тичаше пред нея.

— Не е дете — каза тя през рамо. — Маймунка е!

ШЕСТА ГЛАВА

Заниманията, от които Хари изпитваше удоволствие колкото от фехтуването не бяха много, още повече, че фехтуването бе станало старомодно изкуство. Сабите вече не бяха необходими като оръжия или като модни аксесоари и практикуващите го сега бяха главно военни офицери и група аматьори ентусиасти. Но Хари обичаше елегантността на боя с шпаги, прецизността, която изискваше както физическа, така и ментална дисциплина. Фехтовачът трябваше да планира няколко хода предварително, нещо, което бе вродено на Хари.

Година по-рано той се бе присъединил към един клуб по фехтовка, наброяващ около сто членове, включително аристократи, банкери, актьори и военни с различни чинове. Три пъти седмично Хари и няколко доверени негови приятели се срещаха в клуба, биейки се под зоркото око на треньора. Макар клубът да разполагаше със съблекалня и бани, често имаше опашка, така че Хари обикновено се прибираще право вкъщи.

Тазсутрешната тренировка беше особено енергична, тъй като треньорът им бе преподавал техника за едновременно отбиване на двама нападатели. Макар въодушевяващо, това бе и предизвикателство, и те бяха след това контузени и уморени. Хари бе получил няколко сериозни удара по гърдите и бицепса и беше плувнал в пот.

Когато се върна в хотела, беше още в белия си екип, макар да бе свалил защитната кожена подпльнка. Нямахше търпение да се изкъпе, но бързо стана ясно, че банята ще трябва да почака.

Един от неговите мениджъри, очилат млад мъж на име Уилям Кълип, го посрещна на влизане през задния вход на хотела. Лицето на Кълип бе изопнато от тревога.

— Господин Рътлидж — започна той извинително, — господин Валънтайн ми каза да ви съобщя незабавно при връщането ви, че имаме... ами, затруднение...

Хари го изгледа, но не каза нищо, изчаквайки търпеливо. Знаеше, че не трябва да притиска Кълип, защото иначе получаването на информацията щеше да се проточи безкрайно.

— Става въпрос за дипломатите от Нагараджа — продължи мъжът.

— Пореден пожар?

— Не, сър. Отнася се до един от предметите, който нагараджите са планирали да поднесат на кралицата утре. Изчезнал е.

Хари се намръщи, спомняйки си колекцията със скъпоценни камъни, произведения на изкуството и покани, донесени от Нагараджа.

— Вещите им са складираны в заключена стая в мазето. Как е възможно нещо да изчезне?

Кълип изпусна накъсана въздишка.

— Ами, сър, явно е станало някак си.

Веждите на Хари излетяха нагоре.

— Какво, по дяволите, става, Кълип?

— Между нещата, донесени от нагараджите за кралицата има редки животни... два сини макака... които живеят единствено в тиковите гори на Нагараджа. Трябвало е да бъдат занесени в зоологическата градина на Реджънс парк. Всеки макак е бил държан в отделна клетка, но явно единият се е научил да я отключва и...

— По дяволите! — Неверието бе потиснато бързо от възмущение. Въпреки всичко Хари успя някак си да сдържи гласа си тих. — Мога ли да попитам защо никой не си е дал труда да ме информира, че сме подслонили двойка маймуни в хотела?

— Изглежда е станало някакво недоразумение в случая, сър. Виждате ли, господин Лафтън от рецепцията е сигурен, че е отбелязал това в рапорта си, но господин Вальнтайн казва, че не е прочел нищо по въпроса; изпусна си нервите и уплаши една камериерка и двама келнери, и сега всички претърсват, като в същото време се опитват да не разтревожат гостите...

— Кълип. — Хари скръцна със зъби, опитвайки се да запази спокойствие. — От колко време двата макака ги няма?

— Най-малко от четирийсет и пет минути.

— Къде е Вальнтайн?

— Последното, което чух, е, че е отишъл на третия етаж. Една от икономките открила близо до лифта за храна нещо, за което си мисли,

че може да е животински тор.

— Животински тор близо до лифта за храна — повтори Хари, невярвайки на ушите си. *Исусе*. Оставаше само някой от възрастните гости да се уплаши при внезапната поява на диво животно и да получи апоплектичен удар, или някоя жена или дете да бъдат ухапани...

Как щеше да бъде намерено проклетото животно? Хотелът беше истински лабиринт, осеян с коридори, скрити врати и галерии. Можеше да минат дни, през което време в „Рътлидж“ щеше да цари пълна бъркотия. Той щеше да изгуби бизнеса си. А най-лошото от всичко — щеше да стане обект на подигравки за години напред. Шегаджиите щяха да го смачкат...

— Боже, ще хвърчат глави — каза Хари е такава унищожително спокойствие, което накара Кълип да потрепери. — Идете в апартамента ми, Кълип, и донесете „Дрейси“ от махагоновия шкаф в частния ми кабинет.

Младият управител изглеждаше объркан.

— „Дрейси“ ли, сър?

— Ловджийска пушка. Тя е единственото оръжие в шкафа, което се пълни отзад.

... Оръжие...

— Кафявата — произнесе тихо Хари. — С голям затвор, който стърчи отстрани.

— Да, сър!

— И, за Бога, не я насочвайте към никого. Заредена е.

Като продължаваше да стиска фехтовалните си принадлежности, Хари тръгна по задните стълби. Вземаше по две стъпала наведнъж, подминавайки бързо две слисани прислужници, понесли кошници с чаршафи.

Когато стигна до третия етаж, той се насочи към лифта за храна, където намери Валънтайн, тримата чуждестранни дипломати и Бримбли, управителя на етаж. До тях бяха сложени един дървен и един метален кош. Мъжете се бяха скупчили около отвора на лифта за храна и гледаха вътре.

— Валънтайн — каза Хари отсечено, приближавайки се до най-близкия си помощник, — намерихте ли я?

Джейк Валънтайн му хвърли тревожен поглед.

— Изкачила се е по въжената макара в лифта. И сега седи на върха на подвижната рамка. Всеки път, когато се опитваме да я смъкнем, тя се хваща за въжето и увисва над нас.

— Достатъчно близко ли е, за да я достигна?

Погледът на Валънтайн се отклони към шпагата в ръцете на шефа му. Тъмните му очи се разшириха, когато разбра, че Хари възнамерява по-скоро да прободне създаването, отколкото да го остави да се разхожда свободно из хотела.

— Няма да е лесно — каза Валънтайн. — Най-много да я възбудите повече.

— Опитайте ли се да я прилъжете с храна?

— Няма да се хване на въдицата. Протегнах нагоре една ябълка и проклетото животно се опита да ухапе ръката ми. — Валънтайн погледна разсеяно към лифта, където останалите мъже подсвирваха и се мъчеха да прилъжат инатливата маймуна.

Един от дипломатите, слаб мъж на средна възраст, облечен в светла дреха на шарки, спускаща се върху раменете, пристъпи напред.

— Вие сте господин Рътлидж? О, боже, да, благодаря ви, че дойдохте да помогнете да намерим този най-важен дар за Нейно Величество. Много рядък макак. Много специален. Не бива да пострада.

— Името ви? — попита Хари безцеремонно.

— Ниран — отвърна дипломатът.

— Господин Ниран, наистина разбирам загрижеността ви за животното, но аз нося отговорността да предпазвам гостите си.

Дипломатът се намръщи.

— Ако повредите нашия дар за кралицата, страхувам се, че няма да ви се размине леко.

Насочвайки студен поглед към мъжа, Хари произнесе спокойно:

— Ако не намерите начин да измъкнете това животно от моя лифт за храна и не го вкарате в тази клетка в рамките на пет минути, ще го направя на кебап.

Думите му предизвикаха пълно възмущение и нагараджанинът хукна към отвора на лифта. Майmunата нададе възторжен крясък, последван от сумтене.

— Нямам представа какво е кебап — каза Валънтайн, без да се обръща специално към някого, — но не мисля, че на майmunата ще ѝ

хареса.

Преди Хари да отговори, Валънтайн забеляза нещо зад него и изпъшка.

— Гостите.

— По дяволите — изсъска Хари и се обърна да види приближаващите се, като се питаше какво ще им каже.

Към него се втурнаха три жени, двете от тях преследваха тъмнокосо момиче. Прониза го тръпка, когато разпозна Катрин Маркс и Попи Хатауей. Предположи, че третата е Биатрикс, която изглеждаше решена да премине през него в бързината си да стигне до лифта за храна.

Хари се опита да блокира пътя ѝ.

— Добро утро, госпожице. Боя се, че не можете да отиде там. Нито пък бихте искали.

Тя спря мигновено, впивайки същите прекрасни сини очи като на сестра си. Катрин Маркс го наблюдаваше с хладно спокойствие, докато Попи си пое дълбоко дъх и страните ѝ се зачервиха.

— Не познавате сестра ми, сър — каза Попи. — Ако има някакво диво животно наоколо, тя със сигурност ще иска да го види.

— Какво ви кара да мислите, че в хотела ми има диво животно? — попита Хари, сякаш идеята беше немислима.

Макакът избра точно този момент да нададе ентузиазирани крясък. Като задържа погледа си върху него, Попи се усмихна. Макар раздразнен от ситуацията и липсата на контрол върху нея, Хари не се съдържа да не се усмихне в отговор. Тя бе дори много по-изящна, отколкото си я спомняше, очите ѝ бяха тъмно, искрящо сини. Имаше много красиви жени в Лондон, но нито една от тях не притежаваше тази комбинация от интелигентност и изтънчен, обезоръжаващ чар. Прииска му се да я грабне, да я отвлече някъде в същата тази минута и да я има изцяло за себе си.

Овладейвайки изражението си, той си спомни, че макар да се бяха запознали предишния ден, не се предполагаше, че се познават. Затова се поклони с безукорна любезност:

— Хари Рътлидж на вашите услуги.

— Аз съм Биатрикс Хатауей — каза по-младото момиче, — а това са сестра ми Попи и моята компаньонка, госпожица Маркс. В лифта за храна има маймуна, нали? — Тя изглеждаше забележително

делова, сякаш откриването на екзотични животни в нечие жилище се случваше непрекъснато.

— Да, но...

— Никога няма да я хванете по този начин — прекъсна го Биатрикс.

Хари, който никога не бе прекъсван от никого, се хвана, че потиска поредната си усмивка.

— Уверявам ви, държим ситуацията под контрол, госпожице...

— Нуждаете се от помощ — каза му Биатрикс. — Връщам се веднага. Не правете нищо, с което да раздразните маймунката. И не се опитвайте да я удряте с тази шпага — може случайно да я убодете. — И без повече суетене, тя хукна в посоката, от която беше дошла.

— Това не може да е случайно — промърмори Хари.

Госпожица Маркс премести поглед от Хари към повереницата си и ченето ѝ увисна.

— Биатрикс, не тичай през хотела така. Спри веднага!

— Мисля, че тя има план — отбеляза Попи. — По-добре я настигнете, госпожице Маркс.

Компаньонката ѝ хвърли умолителен поглед.

— Елате с мен.

Но Попи не помръдна, само произнесе невинно:

— Ще почакам тук, госпожице Маркс.

— Но това не е правилно... — Компаньонката погледна след отдалечаващата се Биатрикс и непомръдващата Попи. Преценявайки за миг, че Биатрикс представлява по-голям проблем, тя се обърна с неподобаваща за възпитана жена ругатня, и хукна след момичето.

Хари се оказа насаме с Попи, която като сестра си, изглеждаше удивително спокойна пред лудориите на макака. Дватама се гледаха един друг, той с шпага в ръка, тя със слънчобрана си.

Погледът на Попи се отмести към белия му екип за фехтуване и вместо да мълчи престорено или да покаже съответната нервност на млада дама, останала без компаньонката си, която да я закриля... тя се впусна в разговор.

— Баща ми наричаше фехтуването „физически шах“ — каза тя. — Той много се възхищаваше на този спорт.

— Аз съм още новак — каза Хари.

— Според баща ми трикът е да държиш шпагата сякаш е птица в ръцете ти — достатъчно близко, за да не ѝ позволиш да избяга, но не и чак толкова, че да я смачкаш.

— Преподавал ли ви е уроци?

— О, да, баща ми окуражаваше всичките си дъщери да се опитват. Казваше, че не познава друг спорт, който да се удава толкова на жените.

— Разбира се. Жените са пъргави и бързи.

Попи се усмихна печално.

— Не достатъчно, изглежда, за да ви се изплъзнат.

Краткият коментар предизвика лека гримаса на насмешливо превъзходство както у нея, така и у него.

Незнайно как двамата се оказаха още по-близо един до друг, макар че Хари не беше сигурен кой към кого е пристъпил. От нея се носеше възхитителен аромат на прекрасна кожа, парфюм и сапун. Спомняйки си колко нежна е устата ѝ, толкова отчаяно му се прииска да я целуне, че му трябваше огромно усилие да се сдържи и да не го направи. Бе изумен, когато осъзна, че е останал без дъх.

— Сър! — Гласът на Валънтайн го изтръгна от мислите му. — Макакът се изкачва по въжетото.

— Няма къде да отиде — каза Хари отсечено. — Опитайте се да придвижите лифта нагоре и да го хванете до тавана.

— Ще нараните макака! — възкликна дипломатът от Нагараджа.

— Мога само да се надявам. — Хари изпита раздразнение от това, че отвличат вниманието му. Не искаше да се занимава с хващането на непокорното животно. Искаше да е насаме с Попи Хатауей.

Уилям Кълип дойде, носеше пушката с върховно внимание.

— Господин Рътлидж, заповядайте!

— Благодаря ви. — Хари посегна да я вземе, но в същата секунда Попи се дръпна назад импулсивно, блъсвайки се в гърдите му. Хари я хвана за ръцете и усети паниката, която я бе обхванала. Обърна внимателно лицето ѝ към своето. Беше пребледняла, погледът ѝ изглеждаше разфокусиран.

— Какво има? — попита нежно той, като я притисна към себе си. — Заради пушката ли? От оръжия ли се страхувате?

Тя кимна, опитвайки се да си поеме въздух.

Хари бе шокиран от силата на собствената си реакция към нея, от внезапно връхлетялото го желание да я закриля. Тя трепереше, беше притиснала едната си ръка в гръдния му кош.

— Всичко е наред — промърмори той. Не можеше да не си спомни последния път, когато някой е търсил защита от него. А може би никога не се бе случвало. Искаше му се да я притисне плътно към себе си и да я погали. Имаше чувството, че винаги е искал това, че го е чакал без дори да знае.

Със същия успокоителен тон Хари се обърна към подчинения си:

— Кълип, пушката няма да е необходима. Върнете я обратно в шкафа.

— Да, господин Рътлидж.

Попи се сви в убежището на ръцете му, привела глава надолу. Откритото ѝ ухо изглеждаше толкова деликатно. Ароматът на парфюма ѝ го възбуждаше. Искаше му се да изследва всяка част от нея, да я държи, докато тя се отпусне срещу него.

— Всичко е наред — прошепна той отново, като галеше в кръг гърба ѝ с длан. — Свърши. Съжалявам, че се уплашихте.

— Не, аз съжалявам, аз... — Попи се дръпна, побелялото ѝ лице внезапно се обагри в розово. — Обикновено не съм страхлива, беше от изненадата. Преди много време... — Тя се спря и се засуети, след което промърмори тихо: — Няма да бърборя.

Хари не искаше тя да спира. Всичко, свързано с нея, му беше безкрайно интересно, макар да не можеше да обясни защо.

— Кажете ми — произнесе той тихо.

Попи направи безпомощен жест и го погледна плахо, сякаш да покаже, че го е предупредила.

— Когато бях дете, един от най-любимите ми хора в света беше чичо ми Хауърд, братът на баща ми. Той нямаше собствени жена и деца, така че ни обсипваше с цялото си внимание. — Замислена усмивка докосна устните ѝ. — Чичо Хауърд беше много търпелив с мен. Бърборенето ми досаждаше на всички останали, но той винаги ме слушаше сякаш разполага с цялото време на света. Една сутрин дойде да ни посети, докато татко беше на лов с някои от мъжете от селото. Когато се върнаха с няколко отстреляни птици, двамата с чичо Хауърд отидохме да ги пресрещнем по пътя. Но пушката на някой от ловците случайно гръмна... не съм сигурна дали беше изпусната, или човекът я

е носил неправилно... Спомням си звука, бумтежа и как усетих едно парване по ръката и друго по рамото. Обърнах се да кажа на чичо Хауърд, но той се свлече много бавно на земята. Той беше ранен фатално, а аз — улучена от няколко заблудени сачми. — Попи се поколеба, очите ѝ заблестяха: — Навсякъде по него имаше кръв. Приблжих се и пъхнах ръка под главата му, попитах го какво трябва да направя. А той прошепна, че трябва винаги да бъда добро момиче, така че да можем да се срещнем в рая отново някой ден. — Тя прочисти гърлото си и въздъхна. — Простете. Говоря прекалено много. Не трябваше...

— Не — каза Хари, завладян от необяснима и непозната за него емоция. — Мога да ви слушам цял ден.

Тя примига изненадано, освобождавайки се от меланхолията. По устните ѝ се разля срамежлива усмивка.

— Освен чичо Хауърд вие сте първият мъж, който ми казва това.

Те бяха прекъснати от възклицания от мъжете, събрани около въжето на лифта, докато макакът се изкачваше нагоре.

— По дяволите — промърмори Хари.

— Моля ви, почакайте още малко — каза му Попи сериозно. — Сестра ми много я бива с животните. Тя ще го извади оттам, без да го нарани.

— Искате да кажете, че има опит с примати? — сардонично подхвърли той.

Попи се замисли и каза:

— Току-що завършихме лондонския сезон. Това не се ли брои?

Хари се ухили с искрена веселост, нещо, което не му се случваше често, и Валънтайн и Бримбли го изгледаха с удивление.

Биатрикс забърза към тях, понесла нещо в ръце. Тя не обърна внимание на госпожица Маркс, която я следваше и хокаше.

— Ето ни и нас — каза Биатрикс бодро.

— Нашият буркан с бонбони? — вдигна вежди Попи.

— Вече му предложихме храна, госпожице — каза Валънтайн. — Няма да ги вземе.

— Тези ще вземе. — Биатрикс тръгна уверено към отвора на лифта. — Да му изпратим буркана!

— Подправихте ли бонбоните? — попита с надежда Валънтайн.

Тримата дипломати нагараджи възкликнаха разтревожено, че не искат макака да бъде дрогиран или отровен.

— Не, не, не — отвърна Биатрикс. — Ако направя това той може да падне долу в шахтата, а това ценно животно не трябва да пострада.

Чужденците се успокоиха от уверенията ѝ.

— Как да помогна, Биа? — попита Попи като се приближи.

По-малката ѝ сестра ѝ подаде дълго копчинено въженце.

— Завържи това около гърлото на буркана, ако обичаш. Възлите ти винаги са много по-стегнати от моите.

— Моряшки, нали? — попита Попи, вземайки въжето.

— Да, идеално.

Джейк Вальнтайн погледна двете решителни момичета със съмнение, след това вдигна очи към Хари.

— Господин Рътлидж...

Хари му направи знак да мълчи и позволи на сестрите Хатауей да продължат. Независимо дали опитите им щяха да успеят, или не, той изпитваше прекалено силно удоволствие от това, за да ги спре.

— Би ли направила нещо като примка за дръжка от другия край? — попита Биатрикс.

Попи се намръщи.

— Не съм сигурна, че си спомням.

— Позволете на мен — обади се Хари и пристъпи напред.

Попи му даде края на въжето, очите ѝ блестяха.

Хари върза края на въжето в сложен възел, като първо го нави няколко пъти около пръста си, след това прехвърли през него свободния край назад и напред. Не и без малко перчене, той стегна цялото нещо с елегантно движение.

— Браво — похвали го Попи. — Как се нарича този пъзел?

— Иронично — отвърна Хари, — е известен като „Маймунски юмрук“.

Попи се усмихна.

— Наистина ли? Не, шегувате се.

— Никога не се шегувам за възли. Един добър възел е нещо красиво. — Хари даде въжето на Биатрикс и я загледа как слага буркана върху рамката на кабинката на лифта. В този миг осъзна какъв е планът ѝ.

— Умно — промърмори той.

— Може и да не се получи — каза Биатрикс. — Зависи дали маймуната е по-интелигентна от нас.

— По-скоро се страхувам от отговора — сухо произнесе Хари. Като бръкна в отвора на шахтата, той дръпна бавно въжето, изкачвайки буркана към макака, докато Биатрикс държеше коприненото въже.

Настана пълна тишина. Групата затаи дъх в очакване.

Маймуната беше слязла до най-горния край на кабината. В шахтата проехтяха няколко въпросителни крясъка и пръхтене. Изтракване, тишина, след което рязко дръпване на въжето. Въздухът се изпълни с крясъци и силни удари разтреса лифта.

— Хванахме го — възкликна Биатрикс.

Хари пое въжето от нея, докато Валънтайн смъкна надолу кабинката.

— Моля ви, отдръпнете се, госпожице Хатауей.

— Позволете ми да го направя — настоя Биатрикс. — Много вероятно е макакът да се нахвърли върху вас, отколкото върху мен. Животните ми вярват.

— Въпреки всичко не мога да рискувам някой от гостите ми да бъде наранен.

Попи и госпожица Маркс дръпнаха Биатрикс от отвора на лифта. Всички ахнаха при появата на един голям, синьо-черен макак; очите му бяха огромни и блестящи над неокосмената муцуна, а главата изглеждаше комично с рошавата, сплъстена козина. Маймуната беше яка и силна на вид, с малка опашка. Изразителното ѝ лице бе разкривено от гняв, белите зъби блестяха, когато издаваше остри звуци.

Едната от предните ѝ лапи явно се бе залостила в буркана. Раздразненият макак дърпаше яростно, за да я измъкне, но без успех. Собственият му стиснат юмрук беше причината за пленничеството му — той отказваше да се отдалечи от бонбоните, дори за да измъкне лапата си от буркана.

— О, не е ли красив! — ентузиазирано възкликна Биатрикс.

— Може би... за женски макак... — колебливо отвърна Попи.

Хари държеше въжето прикрепено към буркана с една ръка, а с другата — сабята си за фехтовка. Макакът беше по-голям, отколкото беше очаквал, в състояние да нанесе значителни щети. И сега явно обмисляше кого да нападне първо.

— Хайде, старо приятелче — промърмори Хари, опитвайки се да поведе маймуната към отворената клетка.

Биатрикс бръкна в джоба си, извади няколко бонбони и отиде да ги хвърли в клетката.

— Хайде ела, лакомо момче — каза тя на макака. — Почерпката ти е тук. Хайде, не се суети така.

Като по чудо маймуната се подчини, влачейки буркана със себе си. Като хвърли гневен поглед на Хари, тя влезе в клетката си и загреба хвърлените бонбони със свободната си лапа.

— Дай ми буркана — каза търпеливо Попи, като подръпна въженцето и го измъкна от клетката. Хвърли още една шепа бонбони на маймуната и затвори вратата. Награджите побързаха да я заключат.

— Искам тройна верига — каза Хари на Валънтайн. — Както и за клетките на останалите маймуни. След което искам да ги занесете право в Реджънс парк.

— Да, сър.

Попи отиде при сестра си и я прегърна с неприкрита обич.

— Браво, Биа — възкликна тя. — Откъде знаеше, че маймуната няма да позволи да ѝ вземат бонбоните от ръката?

— Всеизвестен факт е, че маймуните са лакоми и алчни като хората — каза Биатрикс и Попи се разсмя.

— Момичета — намеси се тихо госпожица Маркс, опитвайки се да ги накара да млъкнат и ги изблъска настрана. — Това е неприлично. Трябва да тръгваме.

— Да, разбира се — съгласи се Попи. — Съжалявам, госпожице Маркс. Ще продължим разходката си.

Но опитът на компаньонката да подтикне сестрите да тръгнат бе осуетен, когато награджите се стълпиха около Биатрикс.

— Направихте ни много *голяма* услуга — каза главният дипломат, Ниран. — Наистина много голяма. Имате благодарностите на нашата държава и на краля ни и трябва да бъдете представена на Нейно Величество кралица Виктория заради смелата ви постъпка...

— Не, благодаря — намеси се твърдо госпожица Маркс. — Госпожица Хатауей не желае да бъде представяна. Ще навредите на репутацията ѝ като я разкриете публично. Ако наистина сте благодарни за нейната любезност, моля ви да ѝ се отплатите с мълчание.

Това предизвика още дискусии и енергични кимания. Биатрикс въздъхна и се обърна да види как отнасят макака в клетката му.

— Иска ми се да си имах маймуна — каза тя замислено.

Госпожица Маркс хвърли на Попи многострадален поглед.

— Де да проявяваше такова нетърпение и в търсенето на съпруг.

Сдържайки усмивката си, Попи се опита да изглежда съчувстваща.

— Накарайте да изчистят лифта за храна — каза Хари на Валънтайн и Бримбли. — Всеки инч от него.

Мъжете побързаха да изпълнят задачата, по-възрастният използва скрипеца да спусне лифта надолу, докато Валънтайн се отдалечи с бърза, уверена крачка.

Хари погледна към трите жени, задържайки се малко по-дълго върху лицето на госпожица Маркс.

— Благодаря ви за помощта, дами.

— Няма защо — отвърна Попи с блеснали очи. — Ако възникне отново проблем с някоя непокорна маймуна, не се колебайте да ни извикате.

Кръвта на Хари кипна, когато една зловеща сцена нахлу в съзнанието му... тя, притисната към него, под него. Тази усмихната уста, само негова, шепотът ѝ, който гали ухото му. Кожата ѝ, мека и бледа като слонова кост в тъмнината. Кожа до кожа, усещането изплува, когато я докосна.

Тя заслужаваше всичко, помисли си той, дори последните остатъци от душата му.

— Приятен ден — чу се да казва, гласът му беше дрезгав, но любезен. След което се насили да се отдалечи. Засега.

СЕДМА ГЛАВА

— Сега вече разбрах какво си имала предвид — каза Биатрикс на Попи, когато госпожица Маркс замина по някаква тайна работа. Попи се бе настанила в леглото си, докато Биатрикс къпеше Доджър и в момента го бършеше с хавлиена кърпа пред камината. — Онова, което се опитваше да кажеш за господин Рътлидж — продължи тя. — Нищо чудно, че го намираш за неуравновесен. — Тя млъкна, за да се усмихне на щастливото порче, което се извиваше в топлата кърпа. — Доджър, ти обичаш да си чист, нали? Толкова хубаво миришеш след баня.

— Винаги го казваш, а той винаги си мирише по един и същи начин. — Попи се надигна на лакът и ги загледа, косата ѝ се сипеше по раменете ѝ. Чувстваше се прекалено неспокойна, за да спи. — Значи и на теб господин Рътлидж ти се струва неуравновесен?

— Не, но разбрах защо на теб ти се струва. Гледа те като дебнещ хищник. От онези, които лежат в засада, преди да се нахвърлят.

— Колко драматично — каза Попи с презрителен смях. — Той не е хищник, Биа. Той е просто мъж.

Биатрикс не отговори, само се опита да приглади козината на Доджър. Когато се наведе над него, той се изпъна нагоре и я целуна по носа нежно.

— Попи — промърмори тя, — колкото и да се опитва да ме цивилизова госпожица Маркс — а аз наистина се опитвам да я слушам — аз все пак виждам света по свой си начин. За мен хората почти не се различават от животните. Всички сме божии творения, нали? Когато се запозная с някого, веднага си представям какво животно е. Когато се срещнахме за пръв път с Кам, например, знаех, че е лисица.

— Наистина в него има нещо лисиче — каза Попи развеселено. — А Мерипен? Може би е мечка?

— Не, той безспорно е кон. А Амелия е кокошка.

— Бих казала по-скоро — сова.

— Да, но не си ли спомняш, когато една от нашите кокошки в Хемпшир подгони кравата, която бе застанала прекалено близко до

полога? Това е Амелия.

Попи се ухили.

— Права си.

— А Уин е лебед.

— И аз ли съм птица? Чучулига? А може би червеношийка?

— Не, ти си заек.

— *Заек.* — Попи направи физиономия. — Това не ми харесва.

Защо да съм заек?

— О, зайците са красиви пухкави животни, които обичат да бъдат гушкани. Те са много общителни, но са най-щастливи в двойка.

— Да, но са страхливи — възрази Попи.

— Невинаги. Достатъчно смели са да общуват с много други създания. Дори с котки и кучета.

— Добре — каза Попи с примирение, — по-добре е, отколкото да съм таралеж, предполагам.

— Госпожица Маркс е таралеж — заяви Биатрикс като нещо, разбиращо се от само себе си, което накара Попи да се засмее.

— А ти си порче, нали, Биа?

— Да. Само че нека да довърша.

— Съжалявам, продължи.

— Щях да кажа, че господин Рътлидж е котка. Самотен ловец. С несъмнен вкус към зайци.

Попи примига удивено.

— Мислиш, че той се интересува... О, Биа, аз не съм изобщо... освен това не мисля, че ще го видя отново.

— Надявам се да си права.

Като се настани от своята страна, Попи загледа сестра си в потрепващия блясък на камината, когато тревогата проникна до мозъка на костите ѝ.

И не защото се страхуваше от Хари Рътлидж.

А защото го харесваше.

* * *

Катрин Маркс знаеше, че Хари си е наумил нещо. Той *винаги* имаше нещо наум. Със сигурност не се канеше да я разпитва за това

как е — Хари не даваше пет цари за нея. Хари гледаше на повечето хора, включително на Катрин, като загуба на време.

Какъвто и механизъм да изпомпваше кръвта във вените му, то той не бе сърце.

В годините на тяхното познанство Катрин никога не бе питала нищо за него. Веднъж Хари да направеше услуга на някого, това влизаше в счетоводната книга, която той носеше в адски умния си мозък, и беше само въпрос на време да поиска да му се върне с лихвата. Хората се страхуваха от него и затова си имаше причина. Хари имаше могъщи приятели и могъщи врагове и беше съмнително дали самите те знаят в каква категория попадат.

Слугата, или асистентът, какъвто и да беше, я въведе във великолепия му апартамент. Катрин му поблагодари с ледено промърморване. Седна в приемната и отпусна ръце в скута си. Приемната беше замислена да сплашва посетителите, всичко вътре бе направено от коприна, в пастелни тонове и студен мрамор, и безценни произведения на ренесансовото изкуство.

Хари влезе, едър и поразително самоуверен. Както винаги, беше елегантно облечен и педантично накипен.

Спирайки пред нея, той я огледа с дръзките си зелени очи.

— Кат. Изглеждаш добре.

— Върви по дяволите — каза тя тихо.

Погледът му се спусна към бледите ѝ сплетени пръсти и по лицето му премина ленива усмивка.

— Предполагам, че за теб аз съм дяволът! — Той кимна към другата страна на дивана, на който тя бе седнала.

— Може ли?

Катрин кимна кратко и изчака той да се настани.

— Защо ме извика? — Гласът ѝ прозвуча обидено.

— Тазсутрешната сцена беше забавна, нали? Твоите сестри Хатауей са истинска наслада. Те определено не са от твоите посредствени госпожички.

Катрин бавно вдигна поглед към него, опитвайки се да не трепне, докато се взира в живите дълбини на очите му. Хари успяваше отлично да крие мислите си... но тази сутрин се беше взрял в Попи с копнеж, който беше научен добре да скрива. А Попи нямаше представа как да се защити от мъж като Хари.

Катрин се опита да накара гласа си да прозвучи безстрастно.

— Няма да обсъждам Хатауей с теб. Но те предупреждавам да стоиш далеч от тях.

— Ти ме предупреждаваш? — повтори Хари меко, а очите му блестяха подигравателно.

— Няма да ти позволя да нараниш никого от семейството ми.

— *Твоето* семейство? — Едната от тъмните му вежди се вдигна. — Ти нямаш семейство.

— Имам предвид семейството, в което работя — каза Катрин с ледено достойнство. — Имам предвид моите повереници. Особено Попи. Видях как я гледаше тази сутрин. Ако се опиташ да я нараниш по някакъв начин...

— Нямам намерение да наранявам никого.

— Независимо от намеренията ти, това се случва, нали? — Тя усети доволство, когато видя очите му да се присвиват. — Попи е прекалено добра за теб и не ти е по силите.

— Едва ли има някой, който да не ми е по силите, Кат — подхвърли той арогантно. Което си беше чиста истина. И което накара Катрин да се уплаши още повече.

— Попи всъщност е сгодена — отвърна тя остро. — Влюбена е в един човек.

— Майкъл Бейнинг.

Сърцето ѝ започна да бие разтревожено.

— Откъде знаеш?

Хари игнорира въпроса ѝ.

— Наистина ли смяташ, че виконт Андоувър, мъж, прочут със строгите си изисквания, ще позволи на сина си да се ожени за една Хатауей?

— Да, така смятам. Той обича сина си и затова ще си даде труда да размисли над факта, че Попи идва от едно необикновено семейство. Не може да моли за по-добра майка за бъдещите си внуци.

— Той е благородник. Кръвните връзки са всичко за него. А тези на Попи, макар и да водят до един очевидно очарователен резултат, далеч не са чисти.

— Брат ѝ е благородник — сопна се Катрин.

— По случайност. Хатауей са вейка на най-далечния клон на родословното дърво. Рамзи може да е наследил титлата, но от гледна

точка на аристокрацията той е толкова лорд, колкото сме аз и ти. И Андоувър го знае.

— Какъв си сноб само — произнесе Катрин с най-студения тон, с който можа, и го изгледа презрително.

— Съвсем не. Нямам нищо против обикновения произход на Хатауей. Всъщност, харесвам ги още повече заради това. Всички тези анемични дъщери на благородници... никоя от тях не може да се сравнява с двете момичета, които видях тази сутрин. — Усмивката му стана искрена за един кратък миг. — Биваше си ги. Да хванат дива маймуна с буркан с бонбони и въже.

— Остави ги на мира — каза Катрин. — Играеш си с хората като котка с мишка. Забавлявай се с някого другико, Хари. Господ знае, че не ти липсват жени, които биха направили всичко, за да ти доставят удоволствие.

— Точно това ги прави скучни — каза той мрачно. — Не, не си тръгвай още — има нещо, което искам да те питам. Каза ли ти Попи нещо за мен?

Озадачена, Катрин поклати глава.

— Само, че било интересно най-накрая да види със собствените си очи загадъчния хотелиер. — Тя го изгледа напрегнато. — Има ли нещо друго, което би трябвало да ми каже?

Хари изтипоса невинно изражение.

— Нищо. Просто се питах дали съм й направил впечатление.

— Сигурна съм, че Попи не те е забелязала изобщо. Влюбена е в господин Бейнинг, който, за разлика от теб, е добър, почтен човек.

— Обиждаш ме. За щастие, когато става въпрос за любов, повечето жени са склонни да изберат лошия пред добрия мъж.

— Ако разбираше поне малко от любов — каза заядливо Катрин, — щеше да знаеш, че Попи никога не би избрала, когото и да било пред мъжа, на когото вече е дала сърцето си.

— Нямам нищо против той да има сърцето й — дойде небрежният отговор на Хари, — стига аз да имам останалата част от нея.

Тъй като Катрин започна да заеква от гняв, Хари стана и отиде до вратата.

— Позволи ми да те изпратя. Не се съмнявам, че искаш да се върнеш и да включиш алармата.

Беше минало доста време, откак не бе изпитвала такава бездънна тревога. Хари... Попи... възможно ли беше той наистина да се интересува от нея, или просто бе решил да измъчва Катрин с тази жестока шега?

Не, той не играеше. Разбира се, че искаше Попи, чиято сърдечност, спонтанност и доброта бяха нещо напълно непознато в неговия лишен от наивност свят. Той искаше отдих от собствените си неизтощими нужди и след като свършеше с Попи, щеше да я изцеди от цялото ѝ щастие и невинно очарование, което го бе привлякло в началото.

Катрин не знаеше какво да прави. Не можеше да разкрие собствената си връзка с Хари Рътлидж и той бе напълно наясно с това.

Изходът беше Попи да се сгоди за Майкъл Бейнинг, да се сгоди *официално*, колкото се може по-скоро. Утре Бейнинг щеше да се срещне със семейството и да ги придружи до изложбата на цветя. След това Катрин щеше да намери начин да ускори процеса на ухажване. Щеше да каже на Кам и на Амелия, че трябва да окажат натиск по въпроса, за да бъде той бързо решен.

А ако по някаква причина годежът не се състоеше — боже опази! — Катрин щеше да предложи да придружи Попи на едно пътуване в чужбина. Може би Франция или Италия. Тя нямаше да има нищо против дори дразнещата компания на лорд Рамзи, ако решеше да отиде с тях. Беше готова на всичко, за да държи Попи на безопасно разстояние от Хари Рътлидж.

* * *

— Събуди се, мързеланко. — Амелия влезе в спалнята, облечена в халат, украсен с богато падаща мека дантела, тъмната ѝ коса бе събрана в дебела, спретната плитка, прехвърлена през едното рамо. Тя току-що бе накърмила бебето. Беше го оставила на грижата на бавачката и бе дошла да събуди съпруга си.

Кам имаше вродена склонност да стои до малките часове на нощта и да става късно на другия ден. Този навик бе напълно противоположен на ранното лягане на Амелия и ранното ѝ ставане.

Като отиде до един от прозорците, тя дръпна завесите да пусне слънчевата светлина, което бе възнаградено с протестиращо сумтене откъм леглото.

— Добро утро — каза тя весело. — Прислужницата ще е тук всеки момент, за да ми помогне при обличането. По-добре си облечи нещо.

Тя забърза към гардероба си и измъкна от чекмеджето бродирани чорапи. С периферията на зрението си видя Кам да се протяга, тялото му беше гъвкаво и силно, кожата му блестеше като детелинов мед.

— Ела тук — каза Кам с натезал от съня глас, придърпвайки нагоре чаршафите.

В гърлото ѝ се надигна смях.

— Категорично не. Има толкова работа за вършене. Всички се занимават с нещо, освен теб.

— Възнамерявам и аз да се занимавам. Веднага щом дойдеш тук. *Мониша*, не ме карай да те гоня рано-рано.

Амелия го изглежда строго, но се подчини.

— Не е рано. Всъщност, ако не се измиеш и облечеш бързо, ще закъснеем за изложбата на цветя.

— Как е възможно човек да закъснее за цветята? — Кам поклати глава и се усмихна, както правеше винаги, когато тя кажеше нещо, което той смяташе, че са глупости на *гаджос*. Погледът му беше горещ и сънен. — Ела по-близо.

— После. — Тя се засмя безпомощно, когато той се протегна с изненадваща сръчност, хващайки я за китката. — Кам, не!

— Добрата циганска съпруга никога не отказва на мъжа си — подигра ѝ се той.

— Прислужницата... — каза тя задъхано, когато я повали на матрака и се притисна към тази топла, златиста кожа.

— Може да почака. — Той разкопча халата ѝ, ръката му се плъзна покрай дантелите, пръстите му обхванаха изучаващо извивките на гърдите ѝ.

Смехът на Амелия заглъхна. Познаваше я толкова добре — прекалено добре — и никога не се колебаеше да се възползва най-безсрамно. Тя затвори очи, когато вдигна ръце към тила му. Чистите, копринени къдрици на косата му се плъзнаха между пръстите ѝ като течни.

Кам целуна нежната ѝ шия, докато пъхаше едното си коляно между нейните.

— Или сега — промърмори той, — или зад рододендроните на изложбата. Ти избираш.

Тя се изви малко, но не за да протестира, а от възбудата, когато той хвана ръцете ѝ в ограничаващите ръкави на халата.

— Кам — успя да произнесе единствено, когато главата му се сведе към откритите ѝ гърди. — Ще закъснеем ужасно много...

Той промърмори желанията си в ухото ѝ, говорейки на цигански, както правеше винаги, когато настроението му ставаше нецивилизовано и екзотичните думи падаха горещи върху чувствителната ѝ кожа. През следващите няколко минути я облада, погълна я без всякакви задръжки, което би изглеждало варварско, ако не беше толкова нежен.

— Кам — каза тя след това, като обви ръце около врата му, — ще кажеш ли нещо на господин Бейнинг днес?

— За теменужките и игликите ли?

— За намеренията му към сестра ми.

Кам ѝ се усмихна, освобождавайки къдрица от плитката ѝ.

— Ще възразиш ли, ако го направя?

— Не, искам да го направиш. — Между веждите ѝ се образува бръчка. — Попи не позволява никой да критикува господин Бейнинг, че отлага толкова дълго да говори с баща си за това, че иска да я ухажва.

Кам нежно разтърка с палец да изглади бръчката.

— Той изчака достатъчно дълго. Циганите казват за мъж като Бейнинг: „Иска му се да яде риба, но не му се иска да влиза във водата“.

Амелия се засмя тъжно.

— Разочароващо е да знаеш, че е толкова предпазлив и все усуква нещата. Иска ми се просто да беше отишъл при баща си и да му каже.

Кам, който поназнайваше нещичко за аристокрацията от дните, когато бе работил като мениджър в един клуб за залагания с ограничен достъп, каза сухо:

— Млад човек, който държи на наследството колкото Бейнинг, трябва да стъпва предпазливо.

— Не ме интересува. Даде на сестра ми големи надежди. Ако не излезе нищо, тя ще бъде съсипана. А така той не ѝ даде възможност да бъде ухажвана от други мъже и пропиля цял сезон...

— Шшт. — Кам се търкулна в своята половина от леглото, увличайки я. — Съгласен съм с теб, *мониша*... на това потайно ухажване трябва да се сложи край. Ще се уверя, че Бейнинг разбира, че е време да предприеме действия. И ще говоря с виконта, ако това ще помогне.

— Благодаря ти. — Амелия притисна буза в една от твърдите извивки на гърдите му, търсейки успокоение. — Толкова ще съм доволна, когато това се разреши. И все пак напоследък не мога да се отърва от чувството, че нещата между Попи и господин Бейнинг няма да свършат добре. Надявам се да греша. Толкова много искам Попи да бъде щастлива и... Какво ще направим, ако той разбие сърцето ѝ?

— Ще се погрижим за нея — промърмори той, като я прегърна. — И ще я обичаме. Нали семейството е за това.

ОСМА ГЛАВА

Попи не беше на себе си от раздразнителност и вълнение. Майкъл щеше да пристигне скоро, за да придружи семейството на изложбата за цветя. След цялото това увъртане и претексти, това щеше да е първата стъпка към открито признато ухажване.

Тя се бе облякла с особено внимание в жълта рокля за разходка, украсена с черен кадифен кант. Пластовете поли бяха хванати нагоре на разстояния с черни кадифени панделки. Биатрикс носеше подобен ансамбъл, само че нейният беше син, с шоколадовокафява украса.

— Прекрасно — произнесе госпожица Маркс, усмихвайки се, когато те влязоха в приемната на семейния апартамент. — Вие ще сте двете най-елегантни млади дами на изложбата. — Тя се пресегна към вдигнатите нагоре къдрици на Попи и забодя един фуркет по-здраво. — Освен това предчувствам, че господин Бейнинг няма да може да откъсне очи от вас — добави тя.

— Той малко закъснява — каза Попи напрегнато. — Не е характерно за него. Надявам се да няма никакви затруднения.

— Скоро ще пристигне, сигурна съм.

Кам и Амелия влязоха в стаята. Амелия сияеше порозовяла, тясното ѝ кръстче бе пристегнато с колан от бронзова кожа, който подхождаше на обувките ѝ за разходка.

— Какъв чудесен ден за екскурзия — каза тя, а сините ѝ очи блестяха. — Макар да се съмнявам, че ти изобщо ще забележиш цветята, Попи.

Като сложи ръка на диафрагмата си, Попи изпусна несигурна въздишка.

— Всичко е толкова изнервящо.

— Знам, скъпа. — Амелия отиде и я прегърна. — Точно затова съм толкова неизразимо благодарна, че никога не се наложи да издържа лондонския сезон. Нямах да имам твоето търпение. Наистина, би трябвало да облагат с данък лондонските ергени, докато трае ухажването.

— Не виждам защо хората трябва да се женят изобщо — каза Биатрикс. — Никой не е карал Адам и Ева да се женят, нали? Живели са си заедно свободно. Защо ние трябва да се занимаваме с разни сватби, щом те не са го правили?

Попи се засмя нервно.

— Когато господин Бейнинг дойде — каза тя, — моля те, не започвай такива странни теми, Биа. Боя се, че не е свикнал с нашия начин на... ами, с нашите...

— Колоритни дискусии — притече се на помощ госпожица Маркс.

Амелия се усмихна.

— Не се притеснявай, Попи. Ще се държим толкова сериозно и правилно, че ще сме пълна скука.

— Благодаря — разпалено отвърна Попи.

— И аз ли трябва да съм скучна? — обърна се Биатрикс към госпожица Маркс, която кимна ентусиазирано.

С въздишка Биатрикс се върна до една маса в ъгъла и започна да изпразва джобовете си.

Стомахът на Попи се сви, когато чу на вратата да се чука.

— Тук е — каза тя, останала без дъх.

— Аз ще отворя. — Госпожица Маркс ѝ се усмихна окуражително. — Дишай, скъпа.

Попи кимна и се опита да се успокои. Тя видя, че Кам и Амелия си разменят погледи, които не можа да интерпретира. Разбирателството между двамата беше толкова пълно, че изглеждаше сякаш четат мислите си.

Изкуши се да се усмихне, когато си спомни коментара на Биатрикс, че зайците се чувствали най-щастливи в двойка. Биатрикс имаше право. Попи мечтаеше с цялото си сърце да бъде обичана, да бъде част от двойка. И беше чакала толкова дълго, при положение, че връстничките ѝ бяха вече омъжени и имаха по две-три деца. Изглежда това бе обща съдба за сестрите Хатауей — да намират любовта по-късно.

Мислите ѝ бяха прекъснати, когато Майкъл влезе в стаята и се поклони. Избликът на радост бе потиснат от изражението му, помрачно, отколкото някога би могла да си представи, че е възможно.

Тенът му беше блед, очите зачервени, сякаш не е спал. Всъщност, изглеждаше болен.

— Господин Бейнинг — каза тя тихо, а сърцето ѝ заби като на малко животинче, борещо се да се освободи от капан. — Добре ли сте? Какъв е проблемът?

Кафявите очи на Майкъл, обикновено толкова топли, бяха мрачни, когато погледна семейството ѝ.

— Извинете ме — произнесе той дрезгаво. — Не знам какво да кажа. — Дишаше на пресекулки. — Изпитвам известна... трудност... невъзможно е. — Погледът му спря върху Попи. — Госпожице Хатауей, трябва да говоря с вас. Не знам дали е възможно да останем за малко насаме...

Молбата му бе последвана от тежка тишина. Кам изгледа младия мъж с неразгадаемо изражение на лицето, докато Амелия тръсна леко глава, сякаш отказваше да приеме предстоящото.

— Боя се, че няма да е редно, господин Бейнинг — промърмори госпожица Маркс. — Трябва да мислим за репутацията на госпожица Хатауей.

— Разбира се. — Той прокара ръка по челото си и Попи осъзна, че пръстите му треперят.

Нещо наистина се беше объркало. Обзе я ледено спокойствие. Тя произнесе със замаян глас, който прозвуча сякаш не беше нейният.

— Амелия, може би ще можеш да останеш в стаята с нас?

— Да, разбира се.

Останалите от семейството, включително госпожица Маркс, излязоха от стаята.

Попи усети студени ручейчета пот под ризата си и под мишниците ѝ избиха мокри петна. Тя седна на дивана и погледна Майкъл с разширени очи.

— Вие също можете да седнете.

Той се поколеба и погледна към Амелия, която застана отстрани до прозореца.

— Заповядайте, седнете, господин Бейнинг — каза Амелия, загледана към улицата навън. — Опитвам се да се преструвам, че не съм тук. Много съжалявам, че не можете да останете насаме, но се боя, че госпожица Маркс е права. Репутацията на Попи трябва да бъде пазена.

Макар да нямаше и следа от укор в тона ѝ, Майкъл трепна видимо. Сядайки до Попи, той взе ръцете ѝ и наведе глава към тях. Пръстите му бяха по-студени и от нейните.

— Имах отвратителен скандал с баща ми снощи — каза той с глух глас. — Явно до него е стигнал слух за интереса ми към вас. Във връзка с намеренията ми. Той беше... възмутен.

— Сигурно е било ужасно — каза Попи, знаейки, че Майкъл рядко, ако не и никога, не се е карал с баща си. Той благоговееше пред виконта, стараяйки се всячески да му угоди.

— Повече от ужасно. — Майкъл си пое треперливо дъх. — Ще ви спестя подробностите. Резултатът от един дълъг, много грозен спор е, че виконтът ми постави ултиматум. Ако се ожения за вас, ще бъда отхвърлен. Ще се откаже от мен като от син и ще бъда лишен от наследство.

В стаята не се чу никакъв звук, освен рязкото поемане на дъх от Амелия.

Болка прободете гърдите на Попи и въздухът напусна дробовете ѝ.

— Каква причина ви изтъкна? — успя да попита тя.

— Само тази, че не сте била подходящия тип булка за Бейнинг.

— Ако му дадете време да се успокои... да се опита да промени мнението си... Мога да чакам, Майкъл. Ако трябва, ще чакам вечно.

Майкъл поклати глава.

— Не мога да ви окуражавам да чакате. Отказът на баща ми е категоричен. Може да отнеме години, докато промени мнението си, ако изобщо стане. А междувременно вие заслужавате шанс да намерите щастие.

Попи го изгледа сериозно.

— Мога да бъда щастлива само с вас.

Майкъл вдигна глава, очите му бяха тъмни и блестящи.

— Съжалявам, Попи. Съжалявам, че ви дадох причина да се надявате, когато не е било възможно. Единственото ми извинение е, че мислех, че познавам баща си, а явно не е било така. Винаги съм вярвал, че мога да го убедя да приеме жената, която обичам, че моята преценка би била достатъчна. А аз... — Гласът му секна. Той преглътна мъчително. — Аз наистина ви обичам. Аз... по дяволите, никога няма да му простя това. — Като пусна ръцете ѝ, той бръкна в

джоба на самото си и извади пакет писма, свързани с панделка. Всички писма, които му беше писала. — Дадох дума да ви ги върна.

— Аз няма да върна вашите — каза Попи, поемайки писмата с трепереща ръка. — Искам да ги задържа.

— Това е ваше право, разбира се.

— Майкъл — подзе Попи съкрушено, — обичам ви.

— Аз... не мога да ви дам никаква надежда.

Двамата стояха мълчаливи и треперещи, и се гледаха един друг отчаяно.

Гласът на Амелия прониза задушавашата тишина. Той прозвуча благословено рационално.

— Възраженията на виконта не бива да ви спират, господин Бейнинг. Той не може да ви попречи да наследите титлата и свързаните с нея имоти, нали?

— Така е, но...

— Заведете сестра ми в Гретна Грийн^[1]. Ние ще осигурим екипажа. Зестрата на сестра ми е достатъчно голяма, за да подсигури приличен годишен доход за двама ви. Ако имате нужда от повече, съпругът ми ще я увеличи. — Амелия го изгледа предизвикателно. — Ако желаете сестра ми, господин Бейнинг, оженете се за нея. Хатауей ще ви помогнат да устоите на бурите, които може да последват.

Попи никога не бе обичала сестра си повече, отколкото я обичаше в този момент. Тя гледаше сестра си с несигурна усмивка на лицето и пълни със сълзи очи.

Усмивката ѝ изчезна, обаче, когато Майкъл отвърна мрачно.

— Титлата и недвижимият имот се унаследяват, но до смъртта на баща ми ще трябва да бъда оставен на собствени средства, каквито не съществуват. А аз не мога да живея от благотворителността на семейството на съпругата ми.

— Не е благотворителност, когато става дума за семейството — възрази Амелия.

— Не разбирате, че Бейнинг гледат на това по различен начин — каза Майкъл. — Това е въпрос на чест. Аз съм единствен син. Отглеждан съм и съм възпитаван за едно нещо от мига, в който съм бил роден — да нося отговорностите на класата и титлата си. Това е нещо, което съм знаел винаги. Не мога да живея като изгнаник, вън от кръга на баща ми. Не мога да живея със скандали. — Той хвана главата

си с ръце. — Господи, мили, уморен съм от спорове. Мозъкът ми се върти в кръг цяла нощ.

Попи видя нетърпението върху лицето на сестра си и разбра, че Амелия е готова да го обори по всяка точка заради нея. Но тя задържа погледа на Амелия и поклати глава, изпращайки ѝ мълчаливо послание: „Няма полза“. Майкъл вече бе решил. Той никога нямаше да се противопостави на баща си. Спорът само щеше да го накара да се чувства още по-ужасно, отколкото вече се чувстваше.

Амелия затвори уста и се обърна отново към прозореца.

— Съжалявам — каза Майкъл след дълго мълчание, все още държейки ръцете на Попи. — Никога не съм искал да ви заблуждавам. Всичко, което ви казах за чувствата си — всяка дума беше истина. Единственото ми съжаление е, че ви пропилях времето. Безценно време за момиче във вашето положение.

Макар, че не го бе казал като обида, Попи примига.

Момиче в нейното положение.

Двайсет и тригодишна. Неомъжена. Зарязана след третия си сезон.

Тя внимателно издърпа ръцете си от неговите.

— Не сте пропилили нищо — успя да каже тя. — Доволна съм, че се запознах с вас, господин Бейнинг. Моля ви, не съжалявайте. Аз не съжалявам.

— Попи — каза той със страстен глас, който почти я смаза.

Тя бе ужасена, че може да избухне в сълзи.

— Моля ви, идете си.

— Само ако можехте да разберете...

— Разбрах. Наистина. И ще се оправя... — Тя спря и преглътна мъчително. — Моля ви, идете си. Моля ви.

Осъзна, че Амелия се приближава, чу я да казва нещо на Майкъл, избутвайки го от апартамента, преди Попи да изгуби присъствие на духа. Скъпата Амелия, която не се поколеба да се опълчи на мъж, много по-едър от самата нея.

Кокошка, която гони крава, помисли си Попи и се изкикоти, макар по бузите ѝ да се стичаха горещи сълзи.

След като затвори вратата, Амелия седна до сестра си и я прегърна през раменете. Погледна в мокрите ѝ очи.

— Ти си — каза тя с грапав от емоции глас, — невероятна лейди, Попи. И много по-мила, отколкото той заслужаваше. Толкова се гордея с теб. Чудя се дали той разбира какво е изгубил.

— Вината не беше негова.

Амелия измъкна кърпичка от ръкава си и ѝ я подаде.

— Спорно е. Но аз не го обвинявам, тъй като това няма да помогне. Не мога да не кажа, обаче... че фразата „Не мога“ излиза прекалено лесно от устата му.

— Той е покорен син — каза Попи и избърса сълзите си, след което се предаде и притисна кърпичката към очите си.

— Да, добре... отсега нататък те съветвам да търсиш мъж, който сам се издържа.

Попи поклати глава, заровила лице в носната кърпичка.

— Няма подходящ за мен...

Тя усети ръцете на сестра си да я прегръщат силно.

— Има. Има, *уверявам те*. Той те чака. Ще те намери. А някой ден Майкъл Бейнинг няма да е нищо повече от далечен спомен.

Попи се разплака още по-силно.

— Толкова боли, Амелия. Имам чувството, че това никога няма да свърши.

Амелия внимателно изви главата ѝ към раменете си и целуна мократа ѝ буза.

— Знам — каза тя. — Преживях го някога. Спомням си какво е. Ще плачеш, после ще си ядосана, а след това отчаяна и накрая отново ядосана. Но знам лек за разбито сърце.

— Какъв е? — попита Попи, изпускайки една накъсана въздишка.

— Времето... молитвата... а най-много от всичко семейството, което те обича. Ти винаги ще си обичана, Попи.

Попи успя да се усмихне несигурно.

— Благодаря на бога за сестрите си — каза тя и се разрида на рамото на Амелия.

Много по-късно същата нощ по вратата на частния апартамент на Хари Рътлидж се чу решително почукване. Джейк Вальнтайн спря по средата на изваждането на чисти дрехи и лъснати черни обувки за

сутринта. Отиде да отвори вратата и се озова пред лицето на смътно позната жена. Беше дребна и слаба, със светлокестенява коса и сивосини очи, а на върха на носа ѝ стърчаха очила с кръгли рамки. Той я гледа известно време, опитвайки се да я прецени.

— Мога ли да ви помогна?

— Искам да се срещна с господин Рътлидж.

— Боя се, че в момента не си е вкъщи.

Устата ѝ се изкриви при изтърканата фраза, използвана от слугите, когато господарите не искаха да бъдат безпокоени. Тя му заговори презрително:

— Имате предвид „не си е вкъщи“ в смисъл, че не желае да ме види, или „не си е вкъщи“ в смисъл, че е излязъл?

— Така или иначе — каза Джейк непреклонно, — няма да го видите тази вечер. Но истината е, че не е тук. Има ли някакво съобщение, което да му предам?

— Да. Кажете му, че се надявам да гние в ада заради това, което причини на Попи Хатауей. Кажете му също, че ако се доближи до нея, ще го убия.

Джейк реагира с пълна липса на тревога, дължаща се на факта, че смъртните заплахи срещу Хари бяха нещо обичайно.

— А вие сте...?

— Просто му предайте съобщението — каза тя отсечено. — Той ще разбере от кого е.

* * *

Два дни по-късно, след като Майкъл Бейнинг беше посетил хотела, братът Хатауей, Лео, лорд Рамзи, дойде на визита. Като останалите бонвивани, Лео наемаше малка къща с тераса в „Мейфеър“^[2] по време на сезона, а в края на юни се връщаше в имението си в провинцията. Макар да беше по-лесно да избере да живее със семейството в „Рътлидж“, той предпочиташе усамотението.

Никой не можеше да отрече, че Лео е красив мъж, висок и с широки рамене, с тъмнокестенява коса и удивителни очи. За разлика от сестрите си, неговите очи бяха бледосини, парченца лед, оцветени с тъмни ръбове. Натрапчиви. Отегчени. Той се държеше като развратник

и усърдно поддържаше този имидж, сякаш никога не го беше грижа за никого и нищо. Имаше моменти, обаче, когато маската се вдигаше за достатъчно дълго, за да разкрие мъж с дълбоки чувства, и в тези редки моменти Катрин се опасяваше най-много за него.

Когато бяха в Лондон, Лео обикновено бе твърде зает, за да прекарва времето си със семейството, от което Катрин беше много доволна. От мига, в който се бяха срещнали, тя бе почувствала дълбока антипатия към него, а и той към нея, кремък и желязо, които се блъскаат, предизвиквайки искри на омраза. В случаите, когато се състезаваха да видят кой може да каже най-голямата обида на другия, всеки от тях изследваше, подръчкваше, опитваше се да намери най-уязвимите места. Изглежда не можеха да се сдържат, постоянно се наскърбяваха.

Катрин отвори вратата на семейния апартамент и бе неприятно изненадана, когато се озова срещу високия, широкоплещест Лео. Той бе облечен модерно в черно сако с широки ревери, свободни панталони без гънчица и жилетка на дръзки шарки със сребърни копчета.

Той я изгледа ледено и арогантна усмивка изкриви ъгълчетата на устните му.

— Добър ден, Маркс.

Катрин остана с каменно лице, гласът ѝ бе пълен с презрение.

— Лорд Рамзи. Изненадана съм, че успяхте да се откъснете от развлеченията си, за да посетите сестра си.

Лео ѝ хвърли насмешлив поглед.

— Какво съм направил, за да заслужа да ме хокате? Знаете ли, Маркс, ако някога се научите да си държите езика зад зъбите, шансовете ви да привлечете някой мъж ще се увеличат значително.

Тя присви очи.

— Защо ми е да привличам мъж? Вече съм видяла каква стока са.

— Ако не за друго — каза Лео, — необходими сме ви, за да помогнем да бъдат произведени още жени. — Той спря. — Как е сестра ми?

— Съкрушена.

Устата на Лео стана мрачна.

— Позволете да вляза, Маркс. Искам да я видя.

Катрин отстъпи встрани.

Лео влезе в приемната и завари Попи да седи сама с книга в ръка. Погледна я преценяващо. Обикновено ясните очи на сестра му бяха бледи и мътни. Тя изглеждаше неописуемо слаба, сякаш състарена от мъка.

Изпълни го гняв. На този свят имаше само няколко души, на които държеше, и Попи бе една от тях.

Беше нечестно, че на хората, които най-много копнееха за любов, търсеха я най-силно, тя им се изплъзва. Освен това нямаше причина Попи, най-хубавото момиче в Лондон, да не се е омъжило досега. Но Лео бе прехвърлил наум списъка с познатите си, обмисляйки дали някой от тях би могъл да се ожени за сестра му, и никой не изглеждаше дори и малко подходящ. Ако имаше правилния характер, той беше идиот или пък изкуфял. Другите пък бяха развратници, прахосници и негодья. Господ да му е на помощ, аристокрацията бе една колекция от мъжки екземпляри, достойни за окайване. Впрочем, той включваше и себе си в това число.

— Здравей, сестричке — каза Лео нежно, приближавайки се към нея. — Къде са останалите?

Попи се усмихна изнурено.

— Кам излезе по работа, а Амелия и Биатрикс са в парка, разхождат Рай в количката. — Тя отмести крака си, за да направи място за него на дивана. — Ти как си, Лео?

— Няма значение. Ами ти?

— Никога не съм била по-добре — отвърна тя смело.

— Да, виждам. — Той седна и я прегърна, привличайки я към себе си. Притисна я и я потупа по гърба. — Този негодник... Ще го убия.

— Не — каза тя с натежал глас, — той не е виновен. Искрено искаше да се ожени за мен. Намеренията му бяха добри.

Лео я целуна по косата.

— Никога не вярвай на мъже с добри намерения. Те винаги те разочароват.

Отказвайки да се усмихне на остроумието му, Попи се дръпна да го погледне.

— Искам да се прибера у дома, Лео — каза тя жално.

— Разбира се, че ще се прибереш, скъпа. Само че не сега.

Тя примига.

— Защо не?

— Да, защо не? — попита язвително Катрин Маркс, докато сядаше на близкия стол.

Лео млъкна и погледна намръщено по посока на компаньонката, преди да върне обратно вниманието си към Попи.

— Носят се слухове — каза той безцеремонно. — Снощи отидох на една сбирка, организирана от съпругата на посланика на Испания — едно от онези събития, на които отиваш само за да можеш да кажеш, че си ходил — и не мога да преброя колко пъти бях питан и разпитван за теб и Бейнинг. Всички изглежда си мислят, че си била влюбена в него, а той те е отхвърлил, защото баща му смята, че не си достатъчно подходяща.

— Това е истината.

— Попи, това е лондонското общество, където истината може да ти донесе неприятности. Ако кажеш една истина, ще трябва да кажеш втора, след това трета, за да продължиш да ги прикриваш.

Това я накара да се усмихне искрено.

— Съвет ли се опитваш да ми дадеш, Лео?

— Да, и макар винаги да съм ти казвал да не обръщаш внимание на съветите ми, този път е по-добре да ги приемеш. Последното значително събитие за сезона е бал, даван от лорд и лейди Норбъри следващата седмица...

— Ние току-що написахме съжаленията си — информира го Катрин. — Попи не желае да присъства.

Лео я изгледа остро.

— Изпратихте ли ги?

— Не, но...

— Тогава ги скъсайте. Това е заповед. — Лео видя дребната й фигурка да замръзва и изпита перверзно удоволствие от това.

— Но, Лео — възрази Попи. — Нямам желание да ходя на никакъв бал. Хората сигурно ще искат да разберат дали...

— Със сигурност ще искат — съгласи се Лео. — Като тълпа лешояди. Точно затова трябва да присъстваш. Защото ако не го сториш, ще бъдеш направена на пух и прах от слухове и ще ти се подиграват без капка милост при започването на следващия сезон.

— Не ме интересува — каза Попи. — Не се каня да участвам в друг сезон.

— Може да промениш мнението си. А аз искам да имаш избор. Ето защо ще отидеш на бала, Попи. Ще облечеш най-хубавата си рокля, ще си сложиш сини панделки в косите и ще им покажеш, че не даваш пет пари за Майкъл Бейнинг. Ще танцуваш и ще се смееш, ще държиш главата си високо изправена.

— Лео — простена Попи. — Не знам дали мога.

— Разбира се, че можеш. Гордостта ти го изисква.

— Нямам никакви причини да съм горда.

— Нито пък аз — каза Лео. — Но това не ме спира, нали? — Той премести очи от неохотното изражение на Попи към неразгадаемото лице на Катрин. — Кажете й, че съм прав, по дяволите — каза й той. — Трябва да отиде, нали?

Катрин се поколеба. Колкото и да не й се искаше да признае, Лео наистина беше прав. Увереният, усмихнат вид на Попи на бала щеше да спре одумките в лондонските салони. Но в същото време инстинктите й казваха, че Попи трябва да бъде отведена на сигурно в Хемпшир колкото се може по-скоро. Докато беше в града, тя бе в близост до Хари Рътлидж.

От друга страна... Хари никога не посещаваше такива събития, на които отчаяни майки — сватовници с непоискани дъщери драпаха да впримчат всеки свободен в момента ерген. Хари никога нямаше да се принизи да отиде на бала на Норбъри, особено след като появата му там щеше да се превърне в същински цирк.

— Моля ви, контролирайте езика си — каза Катрин. — Да, прав сте. Макар че ще е трудно за Попи. Ако изгуби присъствие на духа на бала... ако даде път на сълзите... това ще подхрани слуховете още повече.

— Няма да изгубя присъствие на духа — заяви Попи. — Имам чувството, че съм изплакала достатъчно сълзи за един живот.

— Добро момиче — похвали я Лео. След това погледна притесненото изражение на Катрин и се усмихна. — Изглежда, че най-после постигнахме съгласие за нещо, Маркс. Но не се тревожете — сигурен съм, че това няма да се случи отново.

[1] Село в Шотландия, известно с извършването на венчални обреди без формалности. — Б.пр. ↑

[2] Аристократичен квартал в Лондон. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Балът на Норбъри се даваше в „Белгрейвиа“, спокоен и тих квартал в сърцето на Лондон. Човек можеше да се изуми от суетнята и шума на трафика и движението по моста Найтсбридж или Слоън Стрийт, когато пресечеше площад „Белгрейв“ и се озовеше в един оазис на успокояващо благоприличие. Това бе район с големи мраморни посолства и големи бели тераси, с важни къщи с високи, напудрени портиери и яки прислужници, и с файтони, превозващи апатични млади дами и малките им прехранени кученца.

Околните райони на Лондон не проявяваха голям интерес към късметлиите, които бяха достатъчно богати, за да живеят в „Белгрейвиа“. Разговорите се отнасяха главно до местни проблеми — кой коя къща е купил или какво трябва да се ремонтира по близката улица, или пък до събитията, които се организираха в някоя от съседните резиденции.

За ужас на Попи Кам и Амелия се бяха съгласили с Леовата преценка на ситуацията. Това, което трябваше да демонстрира, беше гордост и безразличие, ако искаше да спре вълната от слухове, свързани с отказа на Майкъл Бейнинг.

— *Гаджи* имат дълга памет за такива работи — беше казал Кам сардонично. — Един Господ знае защо придават такава важност на неща без последствия. Но го правят.

— Това е само една вечер — беше казала Амелия на Попи разтревожено. — Мислиш ли, че ще можеш да се появиш, скъпа?

— Да — беше потвърдили тя глухо. — Ако си там, ще успея да се справя.

Но когато изкачи предните стъпала към портала, Попи бе обхваната от съжаление и боязън. Чашата вино, която бе изпила, за да увеличи смелостта си, се бе събрала като киселина в стомаха ѝ, а корсетът бе вързан прекалено стегнато.

Тя носеше бяла рокля, слоеве от падащ на дипли сатен и бледосин прозрачен тюл. Кръстът ѝ бе стегнат със сатенен колан,

горната част на роклята бе с дълбоко изрязано деколте, украсено по края с прилична на пяна синя дантела. След като подреди косата ѝ във вдигнати нагоре къдрици, Амелия бе прокарала през тях тънка синя панделка.

Лео бе пристигнал, както обеща, за да придружи семейството на бала. Той протегна ръка на Попи и я съпроводи нагоре по стъпалата, докато семейството ги следваше плътно. Влязоха в затоплената къща, пълна с цветя, музика и врява от стотици разговори. Вратите бяха откачени от пантите, за да позволяват преминаването на гостите от балната зала към салоните за хранене и за игра на карти.

Хатауей чакаха на опашка във входното антре, за да бъдат приети.

— Виж колко тържествени и вежливи са всички — каза Лео, оглеждайки тълпата. — Не мога да издържа дълго. Току-виж някой ми повлиял.

— Обеща ми, че ще останеш докато не мине първия танц — напомни му Попи.

Брат ѝ въздъхна.

— Заради теб, ще го направя. Но презирам тези работи.

— Както и аз — изненада ги госпожица Маркс с мрачното си изказване, оглеждайки събраните, сякаш бяха вражеска територия.

— Боже мой. Още едно нещо, за което сме единомушни. — Лео изгледа компанията с полу-подигравателен, полу-разтревожен поглед. — Трябва да спрем да го правим, Маркс. Стомахът ми ще се обърне.

— *Моля* да не произнасяте тази дума — сопна се тя.

— Стомах? И защо не?

— Неприлично е да говорите за анатомията си. — Тя го изгледа пренебрежително. — Уверявам ви, никой не се интересува от нея.

— Мислите, че не? Ще ви накарам да разберете, Маркс, че голям брой жени са проявили внимание към мои...

— Рамзи — прекъсна го Кам с предупредителна нотка в гласа.

Когато преминаха през коридора, семейството се разпръсна. Лео и Кам отидоха в салона за игра на карти, докато жените се насочиха към масите за вечеря. Амелия непрекъснато бе спирана от малки групички дърдорещи съпруги.

— Не мога да ям — изкоментира Попи и погледна с отвращение дългия бюфет със студени бутове, говеждо, шунка и салати от омари.

— Аз умирам от глад — извинително рече Биатрикс. — Ще имаш ли нещо против да хапна нещо?

— Съвсем не, ще те почакаме.

— Вземете си една лъжица салата — промърмори госпожица Маркс на Попи. — За пред останалите. И се усмихнете.

— Така ли? — Попи се опита да повдигне ъгълчетата на устните си нагоре.

Биатрикс я изгледа подозрително.

— Не, това изобщо не е хубаво. Приличаш на съомга.

— Чувствам се като съомга. Сварена, накъсана на парчета и затворена в буркан.

На бюфета се изви опашка от гости, келнерите пълнеха чиниите им и ги носеха на близките маси.

Попи продължаваше да чака, когато до нея се приближи лейди Белинда Уолскърт, красива млада жена, с която се бе сприятелила по време на сезона. Още с появата си в обществото Белинда бе станала предмет на внимание от страна на няколко джентълмени от добри семейства и бързо-бързо се бе сгодила.

— Попи — каза дружелюбно лейди Белинда, — колко се радвам, че ви виждам тук. Не бяхме сигурни дали ще дойдете.

— На последния бал на Сезона? — насили се да се усмихне Попи. — Не бих го пропуснала.

— Толкова съм доволна. — Лейди Белинда я изгледа съчувствено. После понижи глас: — Това, което ви се случи, е ужасно. Страшно съжалявам.

— О, няма за какво да се съжалява — весело отвърна Попи. — Чувствам се идеално!

— Много сте смела — изгледа я Белинда. — Попи, не забравяйте, че един ден ще срещнете жаба, която ще се превърне в красив принц.

— Това е добре — намеси се Биатрикс. — Защото единствените, които е срещала досега, са принцове, които се превръщат в жаби.

Смутена, Белинда успя да изтипоса една усмивка и ги остави.

— Господин Бейнинг не е жаба — възрази Попи.

— Права си — съгласи се Биатрикс. — Това беше много несправедливо към жабите, които са приятни създания.

Когато Попи отвори уста да я скастри, чу хихикането на госпожица Маркс. Тогава и тя започна да се смее, докато накрая не привлякоха любопитните погледи от опашката пред бюфета.

Биатрикс привърши с яденето и тръгнаха към балната зала. От оркестъра, който свиреше на горния балкон, се лееше музика. Голямата зала блестеше, обляна в светлината на осем полилея, а сладкият аромат от многобройните рози и зеленина пълнеше въздуха.

Стегната в безмилостната хватка на корсета, Попи с усилие напълни дробовете си.

— Тук е прекалено топло — каза тя.

Госпожица Маркс погледна изпотеното ѝ лице, подаде ѝ бързо носна кърпичка и я поведе към един от многото столове от плетена тръстика встрани от стаята.

— Доста е топло — каза тя. — Един момент, ще намеря брат ви или господин Роан, за да ви придружи отвън да глътнете малко въздух. Но нека първо видя Биатрикс.

— Да, разбира се — съгласи се Попи, когато видя, че двама мъже вече се приближават до Биатрикс с надежда да включи имената им в картата си за танцуване. По-малката ѝ сестра общуваше с лекота с мъжете по начин, но който Попи никога не би могла. Те като че ли обожаваха Биатрикс, защото тя се отнасяше към тях както към дивите си животинки, спокойно се шегуваше и демонстрираше търпелив интерес.

Докато госпожица Маркс следеше картата за танцуване на Биатрикс, Попи се облегна в стола си и се съсредоточи в процеса на дишане в железния корсет, в който бе стегната. За съжаление, от това място можа да чуе един разговор от другата страна на украсената с гирлянди колона.

Три млади жени говореха с ниски гласове, които издаваха самодоволство.

— Разбира се, че Бейнинг няма да я иска — каза едната от тях. — Красива е, признавам, но толкова непохватна в социално отношение. Един познат джентълмен каза, че се опитал да говори с нея на частната художествена изложба в Кралската академия, а тя се раздърдорила за някакви глупости... за някакъв отдавнашен френски експеримент с балон, когато изпратили овца във въздуха пред Крал Луи някой си... можете ли да си *представите!*

— Луи XVI — прошепна Попи.

— А вие какво очаквате? — долетя друг глас. — Такова странно семейство. Единственият, достоен за обществото, е лорд Рамзи, но е толкова развратен.

— Нехранимайко — съгласи се първият глас.

Разгорещена до преди миг, Попи усети как я побиват ледени тръпки. Тя затвори очи тъжно, прииска ѝ се да може да изчезне. Идването на бала беше грешка. Опитваше се да докаже на всички... че не я е грижа за Майкъл Бейнинг, докато всъщност беше обратното. Да докаже, че сърцето ѝ не е разбито, при положение, че беше. Всичко в Лондон беше за пред хората, преструвка... толкова ли непостиимо бе човек да е искрен за чувствата си?

Явно да.

Тя седеше тихо, сплела облечените си в ръкавици ръце; мислите ѝ се отклониха от някакво раздвижване и суетня близо до главния вход на балната зала. Очевидно бе пристигнала някоя важна персона, може би кралска или военна знаменитост, или пък някой влиятелен политик.

— Кой е той? — попита една от младите жени.

— Някой нов — отвърна другата.

— Красив е.

— Божествен — съгласи се първата. — Трябва да е човек с голямо положение, иначе нямаше да е тази врява.

Тих смях.

— И лейди Норбъри не би пърхала така. Вижте я как се изчерви!

Със събудено любопитство, Попи се наведе напред да зърне новодошлия. Единственото, което видя, беше, че е тъмнокос и по-висок от останалите около него. Той влезе в балната зала, разговаряйки небрежно със спътниците си, а дебелията, окичена с бижута и сияеща лейди Норбъри се залепи за ръката му.

В мига, в който го разпозна, Попи се облегна назад в стола си.

Хари Рътлидж.

Не разбираше нито защо той е тук, нито защо това я накара да се усмихне.

Вероятно защото не можеше да не си спомни за последния път, когато го бе видяла, облечен в екип за фехтуване, да се опитва да хване пакостливата маймуна. Тази вечер Хари беше застрашително красив в

пълно вечерно облекло и бяла вратовръзка. Движеше се и разговаряше със същата харизматична лекота, с която явно правеше всичко.

Госпожица Маркс се обърна към Попи, докато Биатрикс и един рус мъж изчезнаха във вихъра на танцуващите двойки.

— Как... — започна тя, но млъкна и рязко си пое дъх. — По дяволите — прошепна. — Той е тук.

Това бе първият път, в който Попи чуваше компаньонката си да ругае. Изненадана от реакцията на госпожица Маркс към появата на Хари Рътлидж на бала, Попи се намръщи.

— Забелязах. Но вие защо...

Гласът ѝ секна, когато проследи погледа на компаньонката си.

Госпожица Маркс не гледаше Хари Рътлидж. Тя гледаше Майкъл Бейнинг.

Попи усети как в гърдите ѝ експлодира болка при вида на това как бившия ѝ ухажор прекосява залата, строен и красив, и погледът му се спира върху нея. Беше я отхвърлил, излагайки я на обществен присмех, и после бе дошъл на бал? Да не би сега да си търсеше ново момиче, което да ухажва? Може би предполагаше, че докато танцува с нетърпеливи млади жени в „Белгрейвиа“, Попи ще се крие в хотелския апартамент и ще хлипа във възглавницата.

Всъщност, точно това ѝ се искаше да направи.

— О, боже — прошепна Попи, вглеждайки се в разтревоженото лице на госпожица Маркс. — Не му позволявайте да говори с мен.

— Той няма да направи сцена — каза тихо компаньонката ѝ. — Тъкмо напротив — една-две шеги ще изгладят ситуацията между двама ви.

— Не разбирате — каза Попи дрезгаво. — *Не мога да ръся шеги точно сега. Не мога да го гледам. Моля ви, госпожице Маркс...*

— Ще го отпратя — отвърна тихо компаньонката ѝ, изправяйки тесните си рамене. — Не се притеснявайте. Стегнете се, скъпа. — Тя мина пред Попи, блокирайки изгледа на Майкъл, и пристъпи напред, заговаряйки го.

— Благодаря — прошепна Попи, макар госпожица Маркс да не можеше да я чуе. Ужасена, че парещите сълзи може да започнат да се стичат от очите ѝ, тя се съсредоточи невидждащо върху една част от пода пред нея. *Не плачи. Не плачи. Не...*

Чифт безупречно лъснати черни обувки изпълниха полезрението ѝ. Попи вдигна отчаяно очи и срещна дълбоките му зелени очи.

Хари се поклонил, задържайки погледа ѝ.

— Госпожице Хатауей, как се...

— Бих искала да танцувам. — Попи се надигна от стола и хвана ръката му. Гърлото ѝ беше толкова свито, че едва говореше. — Хайде да отидем.

Лейди Норбъри се засмя объркано.

— Какъв очарователен ентусиазъм!

Попи хвана ръката на Хари като че хващаше спасително въже. Погледът му се отмести към пръстите ѝ, които стискаха черния фин плат на ръкава му. Той ги притисна успокояващо със свободната си ръка и поглади с палец китката ѝ. И въпреки двата слоя бели ръкавици, тя усети облекчение от докосването.

В този момент госпожица Маркс се обърна, отпратила току-що Майкъл Бейнинг. Веждите ѝ се спуснаха намръщено, когато погледна към Хари.

— Не — произнесе тя кратко.

— *Не!* — Устните му се извиха весело. — Все още не съм молил за нищо.

Госпожица Маркс го изгледа студено.

— Очевидно искате да танцувате с мис Хатауей.

— Възражения ли имате? — поинтересува се той невинно.

— Няколко. — Тонът ѝ бе толкова груб, че лейди Норбъри и Попи я изгледаха подозрително.

— Госпожице Маркс — каза лейди Норбъри, — мога да гарантирам за репутацията на този джентълмен с пълна сигурност.

Компаньонката стисна устни в тънка черта. Погледна блесналите очи и пламналото лице на Попи и се опита да разбере дали момичето не е на ръба да изгуби самообладанието си.

— Когато танцът свърши — каза тя мрачно на Попи, — ще го хванете за лявата ръка и ще поискате да ви доведе право при мен, тук, а след това той ще си тръгне. Разбрахте ли?

— Да — прошепна Попи и хвърли поглед към широките рамене на Хари.

Майкъл я следеше от дъното на залата, лицето му беше мъртво бледо.

Положението беше отвратително. Попи искаше да избяга от балната зала. Вместо това, обаче, трябваше да танцува.

Хари я поведе към тълпата танцуващи двойки и сложи облечената си в ръкавица ръка на кръста ѝ. Тя се пресегна към него, едната ѝ длан — лека и треперееща — кацна на рамото му, а другата бе хваната в неговата. С един пронизателен поглед Хари обхвана цялата сцена: преглътнатите сълзи на Попи, изопнатото лице на Майкъл Бейнинг и блатото от любопитни погледи, които ги заобикаляха.

— Как мога да помогна? — попита той внимателно.

— Отведете ме — каза тя. — Колкото е възможно по-далеч оттук. В Тимбукту.

Хари изглеждаше съчувстващ и развеселен.

— Не мисля, че пускат европейци в наши дни. — Той издърпа Попи сред потока танцуващи, завъртя я в бързи кръгове в едната и в другата посока, и единственият начин да не се спъне, беше да го следва без колебание.

Попи беше дълбоко благодарна, че трябва да се фокусира върху нещо друго, освен върху Майкъл. Както можеше да се очаква, Хари Рътлидж беше отличен танцьор. Попи се отпусна и той я поведе уверено в силните си ръце.

— Благодаря ви — каза тя. — Може би се чудите защо...

— Не, не се чудя. Изписано е на лицето ви, и на това на Бейнинг, така че всички го виждат. Май не сте много добра в преструвките, а?

— Никога не се е налагало да бъда. — За ужас на Попи гърлото ѝ се сви и очите я засмъдяха. Беше на път да избухне в сълзи пред всички. Опита се да си поеме дълбоко дъх, но усети как корсетът стяга белите ѝ дробове и ѝ се завива свят.

— Господин Рътлидж — произнесе хрипливо тя, — бихте ли ме извели навън на терасата за малко чист въздух?

— Разбира се. — Гласът му беше успокояващо невъзмутим. — Още един кръг около залата и ще се измъкнем.

При други обстоятелства Попи може би щеше да изпита удоволствие от сигурните му, уверени стъпки, от музиката, която се носеше във въздуха. Тя втренчи очи в тъмното лице на своя невероятен спасител. Беше зашеметяващ в елегантните си дрехи, тежката му тъмна коса бе срасана назад в послушни кичури. Но очите му бяха оградени от постоянни сенки. Прозорци към една неспокойна душа.

Той не спеше достатъчно, помисли си тя и се запита дали някога ще се осмели да го спомене пред него.

Дори през маранята на сковаваща безутешност, на Попи ѝ се струваше, че канейки я на танц, Хари Рътлидж се държеше по начин, който би могъл да бъде изтълкуван от мнозина като проява на интерес.

Но това не можеше да е истина.

— Защо? — попита тя слабо, без да мисли.

— Защо какво?

— Защо ме поканихте на танц?

Хари се поколеба, разкъсван между нуждата от тактичност и склонността към честност. Спря се на последното.

— Защото исках да ви държа.

Смутена, Попи се фокусира върху простия възел на бялата му вратовръзка. В друг случай, в друга ситуация, тя би била изключително поласкана. В този момент, обаче, бе прекалено погълната от отчаянието си за Майкъл.

С ловкостта на крадец Хари я измъкна от тълпата танцуващи и я поведе към редицата френски врати, отворени към терасата. Тя го следваше сляпо, без да я е грижа дали някой ги гледа, или не.

Въздухът навън беше прохладен, сух и пронизващ дробовете. Попи си пое дъх рязко, благодарна, че е избягала от задушавашата атмосфера на балната зала. От очите ѝ потекоха горещи сълзи.

— Насам. — Хари я поведе към отсрещната страна на балкона, който продължаваше почти по цялата ширина на къщата. Ливадата отдолу приличаше на тих океан. Хари заведе Попи в един тъмен ъгъл. Бръкна в джоба на сакото си и извади изгладена ленена кърпичка, която ѝ подаде.

Тя попи очите си.

— Нямам думи да ви кажа — произнесе тя несигурно — колко много съжалявам. Бяхте толкова мил да ме поканите да танцувам, а сега п-правите компания на е-една локва...

Развеселен и изпълнен в същото време със състрадание, Хари опря лакътя си на перилата на балкона и я погледна. Мълчанието му я съживи. Той чакаше търпеливо, сякаш разбираше, че никакви думи не биха могли да бъдат подходящ мехлем за наранената ѝ душа.

Попи издиша бавно, успокоена от хладината на нощта и благословеното отсъствие на шум.

— Господин Бейнинг щеше да ми предложи — каза тя на Хари. И издуха носа си. — Но промени мнението си.

Хари изследва лицето ѝ, очите му приличаха на котешки в тъмнината.

— Каква причина изтъкна?

— Баща му не одобрил партията.

— И това ви изненада?

— Да — каза тя отбранително. — Защото ми беше обещал.

— На мъжете в позицията на Бейнинг рядко им се позволява да се оженят за когото искат. Съществуват далеч повече неща, с които да се съобразяват, пред личните им предпочитания.

— По-важни от любовта? — попита Попи с горчива страст.

— Разбира се.

— При положение, че винаги се казва, че бракът е съюз на двама души пред лицето на Бога. Нищо повече и нищо по-малко. Наивно ли звучи?

— Да — каза той безстрастно.

Устните ѝ се изкривиха, макар че не чувстваше нищо близко до смях.

— Предполагам, че съм чела прекалено много вълшебни приказки. В които принцът убива дракона, жени се за слугинята и я отвежда в двореца си.

— Вълшебните приказки са прекрасно четиво за забавление — каза Хари. — Но не са ръководство за живота. — Той свали ръкавиците си и ги пхна в един от джобовете на сакото си. Като подпря двете си ръце на перилата, той я погледна косо.

— А какво прави слугинята, когато принцът я напусне?

— Отива си вкъщи. — Пръстите на Попи се свиха около влажната кърпичка. — Не съм подходяща за Лондон и всичките тези илюзии. Искам да се върна в Хемпшир, където да си живея на спокойствие.

— За колко време?

— Завинаги.

— И да се омъжите за фермер? — подхвърли той скептично.

— Може би. — Тя избърса останалите сълзи. — Бих станала чудесна фермерска съпруга. Бива ме с кравите. Знам как се прави

тюрлюгювеч. И ще се наслаждавам на спокойствието и тишината, когато чета.

— Тюрлюгювеч? Какво е това? — Хари като че ли проявяваше прекален интерес, той наклони глава към нейната.

— Зеленчукова яхния от всички налични зеленчуци.

— Откъде сте се научили да я готвите?

— От майка ми. — Попи сниши глас, сякаш споделяше конфиденциална информация. — Тайната — каза тя мъдро — е да се добавят няколко лъжици светла бира.

Двамата стояха прекалено близо. Попи знаеше, че трябва да се дръпне. Но усещаше близостта му като убежище, а ароматът му беше свеж и привличащ. От нощния въздух голите й ръце настърхнаха. Колко едър и топъл беше той. Прииска й се да се сгуши в него, да зарови лице в гърдите му като някое от малките животинчета на Биатрикс.

— Не гледате сериозно на вероятността да станете фермерска съпруга — каза Хари.

— Мислите, че никой фермер няма да ме вземе?

— Мисля — произнесе той бавно, — че трябва да се омъжите за мъж, който ще ви цени.

Тя направи физиономия.

— Те са дефицитни.

Той се усмихна.

— Нямате нужда от много. Трябва ви само един. — Той хвана рамото на Попи, ръката му обхвана прозрачния тюл на ръкава на роклята й и тя усети топлината през нежната материя. Палецът му се заигра с тънкото ръбче, докосвайки кожата й по начин, който накара стомаха й да се свие. — Попи — каза той внимателно, — какво ще стане, ако помоля за разрешение да ви ухажвам?

Тя замръзна от изумление.

Най-после някой бе помолил да я ухажва.

И това не беше Майкъл или някой от нерешителните, надменни аристократи, с които се бе запознала по време на трите неуспешни сезона. Това беше Хари Рътлидж, неуловим и загадъчен мъж, когото познаваше едва от няколко дена.

— Защо аз? — беше всичко, което успя да изрече.

— Защото сте интересна и красива. Защото произнасянето на името ви ме кара да се усмихвам. И най-вече защото това може би е единствената ми надежда да ям някога тюрлюгювеч.

— Съжалявам, но... не. Това не е добра идея.

— Мисля, че това е най-хубавата идея, която някога съм имал. Защо не?

Мислите ѝ се завъртяха. Тя едва успя да изпелтечи в отговор:

— А-аз не обичам ухажването. То е много стресиращо. И разочароващо.

Палецът му намери нежната изпъкналост на ключицата ѝ и бавно мина по нея.

— Може да се спори дали някога сте били истински ухажвана. Но ако това ви доставя удоволствие, ще минем и без него. Би спестило време.

— Не искам да минавам без него — каза Попи и смущението ѝ нарасна още. Тя потрепери, когато усети пръста му да минава от страни на шията ѝ. — Всъщност имах предвид... господин Рътлидж, току-що имах трудно преживяване. Прекалено скоро е.

— Бяхте ухажвана от момче, което трябваше да прави каквото му кажат. — Горещият му дъх докосна устните ѝ, когато прошепна: — Трябва да опитате с мъж, който не се нуждае от ничие разрешение.

Мъж. Да, той определено беше такъв.

— Не мога да си позволя лукса да чакам — продължи Хари. — Не и когато проявявате такова нетърпение да се върнете в Хемпшир. Вие сте причината да съм тук тази вечер, Попи. Повярвайте ми, иначе не бих дошъл.

— Не обичате ли балове?

— Обичам. Но онези, на които присъствам са организирани от хора със съвсем различен манталитет.

Попи не можеше да си представи за какви хора говори той или с какъв тип хора се асоциира. Хари Рътлидж беше прекалено голяма загадка. Прекалено опитен, изумителен във всяко отношение. Той не можеше да ѝ предложи тихия, обикновен, нормален живот, за който тя копнееше.

— Господин Рътлидж, моля ви не приемайте това като оскърбление, но вие нямате качествата, които търся в един съпруг.

— Откъде знаете? Имам някои отлични качества, които все още не сте видели.

Попи се засмя несигурно.

— Мисля, че сте в състояние да убедите риба да излезе от кожата си — каза му тя. — Но все пак аз не... — Тя спря с отворена уста, когато той се наведе и открадна една странична целувка от устните ѝ, сякаш смехът ѝ беше нещо, което може да вкуси. Усецаше отпечатъка на устата му дори след като се бе дръпнал, възбудените ѝ нерви не искаха да пуснат чувството.

— Прекарайте един следобед с мен — настоя той. — Утре.

— Не, господин Рътлидж. Аз съм...

— Хари.

— Хари, не мога...

— Един час? — прошепна той. Наведе се отново и тя извърна лицето си объркана. Тогава той потърси шията ѝ, устните му докоснаха уязвимата плът с полуотворени целувки.

Никой никога не бе правил подобно нещо, дори Майкъл. Кой би помислил, че ще е толкова възхитително? Замаяна, Попи отпусна главата си назад, тялото ѝ прие стабилната опора на ръцете му. Той търсеше врата ѝ с унищожително внимание, докосвайки език до пулсиращата ѝ вена. Ръката му обхвана тила ѝ, палецът му се плъзна нежно по линията на косата. В този миг тя загуби равновесие и протегна ръце към раменете му.

Хари бе толкова нежен, караше по кожата ѝ да избива червенина, предизвикваше леки тръпки с устата си. Тя сляпо го последва, желаейки да усети вкуса му. Когато вдигна лице към него, устните ѝ се докоснаха леко до гладко избръснатата му челюст и той затаи дъх.

— Не бива никога да плачете за мъж — произнесе срещу бузата ѝ. Гласът му беше нежен, тъмен, като опушен мед. — Никой не заслужава сълзите ви. — И преди да успее да му отговори, той хвана устата ѝ в пълна, отворена целувка.

Попи се почувства слаба, сякаш започна да се топи срещу него, когато я целуна бавно. Върхът на езика му влезе, заигра се нежно и това чувство бе толкова странно и интимно, и измъчващо, че я разтърси безумен тремор. Устата му се отлепи внезапно.

— Съжалявам. Изплаших ли ви?

Тя не можа да измисли какво да отговори. Не толкова я бе изплашил, колкото ѝ бе дал да надникне в една безкрайна еротична територия, в която никога не бе влизала. Дори в своята неопитност тя разбра, че този мъж има силата да преобърне наопаки всичко в нея от удоволствие. А това не бе нещо, за което някога бе мислила или очаквала.

Опита се да преглътне вълнението в гърлото си. Усети устните си смъдящи и подути. Тялото ѝ пулсираше на непознати места.

Хари обхвана лицето ѝ в ръце и палците му погалиха зачервените ѝ страни.

— Валсът току-що свърши. Компаньонката ви ще ми се нахвърли като териер, че ви връщам късно.

— Тя се държи много покровителствено — успя да избърбори Попи.

— Така би трябвало. — Хари отпусна ръце и освободи лицето ѝ.

Попи залитна, коленете ѝ бяха изненадващо несигурни, но Хари реагира светкавично и я хвана, дръпвайки я към себе си.

— Спокойно — чу го да казва. — Вината е моя. Не трябваше да ви целувам по този начин.

— Прав сте. — Чувството ѝ за хумор колебливо направи опит да се заяви. — Трябваше да ви се противопоставя... да ви ударя плесница или нещо... Каква е обичайната реакция на дамите, с които си позволявате волности?

— Окуражават ме да го направя отново? — предположи Хари с такава готовност, че Попи не се сдържа и се засмя.

— Не — каза тя. — Аз няма да ви окуража.

Те се гледаха един друг в тъмното, силуетите им се открояваха неясно на фона на светлината, хвърляна от прозорците на горния етаж. Колко капризен е животът, помисли си Попи. Трябваше да танцува тази вечер с Майкъл. Но сега бе *отхвърлената* на Майкъл и стоеше отвън на балкона в сенките с непознат.

Интересно беше, че можеше да е влюбена в един мъж, и в същото време да намира друг за толкова неустоим. Но Хари Рътлидж бе един от най-обаятелните хора, които някога бе срещала, с толкова много чар и енергия, и безпощадност, че не можеше да разбере що за човек всъщност е той.

Почти съжаляваше, че никога няма да ѝ се удаде да го разбере.

— Накажете ме — подтикна я Хари. — Ще направя каквото поискате.

Когато погледите им се срещнаха и се заковаха един в друг в сенките, Попи осъзна, че той наистина го мисли.

— Колко да е голямо наказанието? — попита тя. Хари наклони глава леко, изучавайки я напрегнато.

— Поискайте нещо.

— Какво ще стане, ако поискам дворец?

— Готово — съгласи се той с готовност.

— Всъщност, не искам дворец. Има прекалено голямо течение. Ами диамантена диадема?

— Няма проблем. Някоя непретенциозна, която да може да се носи денем, или с по-богата изработка?

Попи започна да се смее, при положение че само няколко минути преди това си бе мислила, че никога няма да се усмихне отново. Изпита прилив на симпатия и благодарност. Не би могла да се сети за никой друг, който да я утеши толкова при тези обстоятелства. Но усмивката ѝ стана горчива, когато вдигна очи нагоре към него.

— Благодаря ви — каза тя. — Но се боя, че никой не може да ми даде единственото, което наистина искам.

Като се повдигна на пръсти, тя притисна нежно устните си към бузата му. Беше приятелска целувка.

Целувка за сбогом.

Хари я погледна напрегнато. Погледът му се отмести към нещо зад нея, преди устата му да се спусне към нейната настоятелно. Объркана от внезапната му агресия, изгубила равновесие, тя посегна към него по рефлекс. Беше погрешна реакция, в погрешен момент и на погрешно място... беше погрешно да чувства прилив на удоволствие, когато той опитваше и сладко навлизаше в устата ѝ... но, както установяваше, имаше някаква съблазън, на която бе невъзможно да се устои. А неговите целувки сякаш искаха да предизвикат безпомощен отговор от всяка нейна част, огън от чувства. Не можеше да догони собствения си пулс, собственото си дишане. Струваше ѝ се, че в нервите ѝ припламват искри, а навсякъде около нея има звездни каскади, малки експлозии от светлина, които удряха плочките върху пода на терасата със звука на разбиващ се кристал...

Като се опита да игнорира резкия шум, Попи се опря още по-силно в него. Но Хари я отдалечи леко с тих шепот и насочи главата ѝ към гърдите си, сякаш се опитваше да я предпази.

Клепачите ѝ се вдигнаха и тя замръзна, когато видя, че някой... всъщност няколко души... са излезли на терасата.

Лейди Норбъри, която бе изпуснала чаша шампанско от изненада. И лорд Норбъри, заедно с някаква възрастна двойка.

Също и Майкъл, с една блондинка под ръка.

Всички гледаха към Попи и Хари шокирано.

Ако ангелът на смъртта се бе появил в този момент, развял черни крила и въоръжен с блестяща коса, Попи би изтичала към него с отворени обятия. Защото да те хванат на балкона, докато се целуваш с Хари Рътлидж беше не просто скандално... то щеше да се превърне в легенда. Беше съсипана. Животът ѝ беше съсипан. Семейството ѝ беше съсипано. На сутринта всички в Лондон щяха да знаят.

Занемяла от истински ужас, тя погледна безпомощно към Хари. За един неясен миг си помисли, че вижда хищнически блясък в очите му. Но после изражението му се промени.

— Може би ще ни е трудно да обясним — каза той.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Разхождайки се из къщата на Норбъри, Лео усети, че го напушва смях, когато видя някои от приятелите си — млади лордове, чийто разврат би затъмнил дори *неговите* предишни подвизи — сега официални и сдържани, с безупречно поведение. Помисли си колко е нечестно, че на мъжете им се разминава, за разлика от на жените.

Тази работа с маниерите, например... беше виждал сестрите му да се напъват да си спомнят стотиците безсмислени положения в етикета, които се очакваха от висшето общество. Докато Леовият основен интерес от правилата на етикета беше как да ги нарушава. И той, като мъж с титла, бе постоянно извиняван за почти всичко. Дамите на вечеря бяха критикувани зад гърбовете им, ако използваша погрешна вилица за рибното блюдо, докато един мъж можеше да се налива без мярка, или да подхвърля нецензурни забележки и всички се преструваха, че не забелязват.

Той безгрижно влезе в балната зала и спря отстрани на тройния портал, оглеждайки обстановката. Тъпо, тъпо, тъпо. Вечно присъстващите девиси и техните компаньонки, група клюкарки, всичко това му напомняше кокошарник.

Вниманието му бе привлечено от Катрин Маркс, която стоеше в ъгъла и гледаше как Биатрикс и партньорът ѝ танцуват.

Маркс изглеждаше напрегната, както обикновено, стройната ѝ, облечена в тъмно фигура бе изправена като че ли е глътнала бастун. Тя никога не пропускаше възможност да се отнесе презрително към Лео, сякаш той бе някакво мекотело. Освен това показваше невероятна устойчивост на всички опити да бъде омаяна или разсмяна. Като всеки здравомислещ мъж, Лео правеше всичко възможно, за да я избягва.

Но за свое разочарование, не можеше да спре да се пита как ли би изглеждала Катрин Маркс след едно здраво, истинско чукане. Очилата ѝ — захвърлени настрана, копирената ѝ коса — разпусната и заплетена, бледото ѝ тяло — освободено от стягащите корсети и дантели...

Внезапно си помисли, че нищо на бала не изглежда и приблизително толкова интересно, колкото компаньонката на сестра му.

Реши да отиде да я подразни.

Приблужи се с бавна, нехайна походка.

— Здравейте, Маркс. Как е...

— *Къде бяхте!* — прошепна тя сприхаво, очите ѝ проблясваха гневно зад очилата.

— В салона за карти. А след това хапнах. Къде другаде трябва да бъда?

— Трябваше да ми помагате с Попи.

— Да ви помагам с какво? Обещах, че ще танцувам с нея и ето ме тук. — Лео спря и се огледа. — Къде е тя?

— Не знам.

Той се намръщи.

— Как може да не знаете? Искате да кажете, че сте я изгубили?

— Последния път, когато видях Попи, беше преди десетина минути, когато отиде да танцува с господин Рътлидж.

— Собственикът на хотела? Той никога не се появява на такива сбирки.

— Но тази вечер се появи — каза мрачно госпожица Маркс, без да повишава глас. — След което изчезнаха *заедно*. Трябва да я намерите, господарю. *Веднага*. Има опасност да бъде съсипана.

— Защо вие не отидете да я потърсите?

— Някой трябва да хвърля по едно око на Биатрикс, иначе току-виж и тя изчезнала. Освен това не искам да привличам внимание към отсъствието на Попи. Идете, намерете и то бързо.

Лео се намръщи.

— Маркс, в случай, че не сте забелязали, другите слуги не раздават заповеди на господарите си. Така че ако не възразявате...

— *Вие* не сте мой господар — събра тя дързостта да изрече, гледайки го предизвикателно.

О, как само бих искал да съм, помисли си Лео във внезапен, гневен пристъп на възбуда, който накара всяко косъмче по тялото му да настръхне. Заедно с някои подробности от анатомията му. Той реши да тръгне преди ефектът ѝ върху него да стане очевиден.

— Добре, успокойте се. Ще намеря Попи.

— Започнете с местата, на които вие бихте завели жена, за да я компрометирате. Те не може да са чак толкова много.

— Да, така е. Ще се изумите от разнообразието на местата, на които съм...

— Моля ви — прошепна тя. — И без това в момента ми се гади.

Оглеждайки с преценяващи очи залата, Лео зърна редицата френски врати в отсрещния край. Насочи се към балкона, като се опитваше да върви колкото се може по-бързо, без да изглежда притеснен. За проклетия, по пътя го спряха за два разговора, един с приятел, който искаше мнението му за някаква жена, а другият с една вдовица, която се интересуваше дали пуншът е свършил и искаше да знае дали той го е опитал.

Най-после Лео стигна до една от вратите и се измъкна навън.

Очите му се разшириха, когато съзря удивителната жива картина. Попи, в ръцете на висок, чернокос мъж... пред погледите на малка групичка хора, които бяха излезли на балкона през другите врати. Единият от тях бе Майкъл Бейнинг, който изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне от ревност и обида.

Чернокосият мъж вдигна глава, прошепна нещо на Попи и изгледа с хладен поглед Майкъл Бейнинг.

С триумфален поглед.

Това трая само миг, но Лео го видя и разбра за какво се отнася.

— По дяволите — прошепна той.

Сестра му се намираше в голяма беда.

* * *

Когато Хатауей причиняха скандал, те никога не го правеха половинчато.

В момента, в който Лео заведе Попи обратно в балната зала и се присъединиха към госпожица Маркс и Биатрикс, скандалът бе започнал да набира скорост. Кам и Амелия ги откриха за отрицателно време и семейството се скупчи да предпази Попи.

— Какво се е случило? — Гласът на Кам прозвуча с измамно спокойствие, но лешниковите му очи блестяха разтревожено.

— Случи се Хари Рътлидж — промърмори Лео. — Ще обясня всичко накратко. Нека първо да се махнем оттук колкото е възможно по-скоро и да се срещнем с Рътлидж в хотела.

Амелия се наведе и прошепна в зачервеното ухо на Попи:

— Всичко е наред, скъпа. Каквото и да е, ще го оправим.

— Не можете — отвърна също шепнешком Попи. — Никой не може.

Погледът на Лео мина покрай сестрите му и той видя притихналата гълпа. Всички се бяха втренчили в тях.

— Сякаш гледаш океанска вълна — отбеляза той. — Човек буквално може да види как скандалът се носи през залата.

Кам изглеждаше сардоничен и примирен.

— *Гаджос* — промърмори той. — Лео, защо не вземеш сестра си и госпожица Маркс в твоя екипаж? Ние с Амелия ще се сбогуваме с Норбъри.

В замаяността си Попи позволи на Лео да я отведе навън. Всички мълчаха, докато екипажът се отдалечаваше от къщата, остро накланяйки се.

Биатрикс заговори първа:

— Компрометирана ли си, Попи? — попита тя разтревожено. — Както Уин миналата година ли?

— Да, компрометирана е — отвърна Лео, а Попи само изсумтя. — Лош навик на семейството ни. Маркс, добре ще е да напишете стихотворение за това.

— Тази беда би могла да бъде избегната — каза му компаньонката рязко, — ако я бяхте намерили по-бързо.

— Можеше да бъде избегната, ако на първо място вие не я бяхте изгубили — сопна ѝ се Лео.

— Аз съм виновна — намеси се Попи, забила лице в рамото на Лео. — Аз излязох с господин Рътлидж. Току-що бях видяла господин Бейнинг в балната зала и бях объркана... В този момент дойде господин Рътлидж и ме покани на танц, но се нуждаех от чист въздух и излязохме на балкона...

— Не, аз съм виновна — каза госпожица Маркс, със силно разстроен вид. — Аз ви позволих да танцувате с него.

— Това не е достатъчна причина да се обвинявате — каза Лео. — Стореното — сторено. Ако някой е виновен, то това е Рътлидж, който

явно е дошъл на бала на лов.

— Какво? — Попи вдигна глава и го погледна смутено. — Мислиш, че той... не, това беше случайно, Лео. Господин Рътлидж не е имал намерение да ме компрометира.

— Било е умишлено — обади се госпожица Маркс. — Хари Рътлидж никога не прави нещо случайно. Ако са го видели в компрометираща ситуация, то е защото го е искал.

Лео я изгледа разтревожено.

— Откъде знаете толкова много за Рътлидж?

Компаньонката се изчерви. Изглежда й бе нужно усилие, за да издържи погледа му.

— От репутацията му, разбира се.

Вниманието на Лео се отклони към Попи, която отново бе заровила лице в гърдите му.

— Ще умра от унижение — каза тя.

— Не, няма — отвърна Лео. — Аз съм експерт по унижения и ако беше толкова фатално, досега да съм умрял сто пъти.

— Не можеш да умреш сто пъти.

— Можеш, ако си Буда — услужливо се обади Биатрикс.

Лео погали Попи по блестящата коса.

— Надявам се Хари Рътлидж да е — каза той.

— Защо? — попита Биатрикс.

— Защото няма нещо, което да искам да направя повече от това да го убивам отново и отново.

* * *

Хари прие Лео и Кам Роан в частната си библиотека. Реакцията на всяко друго семейство в подобна ситуация би била предвидима... щяха да настояват той да направи правилното нещо, да се обсъдят мерки за компенсация, да се сключат споразумения. Заради огромното състояние на Хари повечето семейства биха приели резултата с най-голяма охота. Той не беше аристократ, но беше мъж с влияние и пари.

Само че Хари знаеше, че не може да очаква предвидима реакция нито от Лео, нито от Кам. Те не бяха конвенционални и с тях трябваше да се пипа внимателно. С други думи Хари не беше притеснен ни най-

малко. Беше преговарял за неща с далеч по-големи последствия от честта на една жена.

Докато обмисляше събитията от предишната вечер, той бе изпълнен от развратен триумф. Не, не триумф... въодушевление. Всичко се бе получило много по-лесно, отколкото беше очаквал, особено с неочакваната поява на Майкъл Бейнинг на бала. Идиотът на практика му бе поднесъл на сребърен поднос Попи. И когато се появи възможност, Хари го взе.

Освен това Хари чувстваше, че *заслужава* Попи. Всеки мъж, който позволяваше каквито и да е скрупули да застанат на пътя му да има жена като нея, беше глупак. Той си спомни начина, по който тя изглеждаше в балната зала, бледа, уязвима и объркана. Когато Хари се приближи до нея по лицето ѝ се изписа неприкрито облекчение. Беше се обърнала към него, беше му позволила да я отведе.

Когато я изведе навън на терасата, доволството му бързо бе изместено от съвсем ново усещане... желанието да успокои болката на някого. Истината, че бе помогнал за разбиването на сърцето ѝ преди това бе за съжаление, факт. Но краят оправдаваше средствата. А след като веднъж станеше негова, щеше да направи повече за нея, да се грижи по-добре за нея, отколкото Майкъл Бейнинг щеше да може някога.

Сега трябваше да се оправи със семейството на Попи. Те бяха силно разгневени, че я е компрометирал, което бе напълно разбираемо. Но това не го притесняваше ни най-малко. Не се съмняваше в своята способност да накара Попи да се омъжи за него. И колкото и да се противяха Хатауей, накрая трябваше да се съгласят.

Да се ожени за Попи бе единственият начин да възстанови честта ѝ. Всички го знаеха.

Като запази безстрастно изражение, Хари предложи на Лео и Кам вино, но те отказаха.

Лео отиде до полицата на камината и облегна рамо отстрани, скръстил ръце пред гърдите си. Кам се приближи до тапицирания кожен стол и седна в него, като протегна дългите си крака и ги кръстоса в глезените.

Небрежните им пози не успяха да заблудят Хари. Стаята бе просмукана от гняв и възмущение. Все тъй отпуснат и спокоен, Хари чакаше някой от тях да заговори.

— Би трябвало да знаете, Рътлидж — каза Лео с любезен тон, — че бях планирал да ви убия още сега, но Роан каза, че първо трябва да поговорим няколко минути. Лично аз мисля, че се опитва да ме забави, така че да има удоволствието сам да ви убие. Но дори ако аз и Роан не ви убием, то вероятно няма да успеем да възпрем зет ми Мерипен да го направи.

Хари приседна в края на тежката махагонова маса.

— Предлагам да изчакате Попи и аз да се оженим, така че да може поне да бъде една уважавана вдовица.

— Защо допускате — попита Кам, — че бихме ви позволили да имате Попи?

— Ако не се омъжи за мен след всичко това, никой няма да я иска. По тази причина се съмнявам, че някой от останалите членове на семейството ви биха били добре дошли в лондонските салони.

— Не мисля, че и сега сме добре дошли — отвърна Кам и лешниковите му очи се присвиха.

— Рътлидж — каза Лео с измамна небрежност, — преди да получа титлата, Хатауей са живели извън лондонското общество толкова години, че не ни пука дали ни приемат, или не. Попи няма да се омъжи по никаква друга причина, освен ако не желае да го направи. А тя е на мнение, че двамата с нея никога няма да си паснете.

— Жените често променят мненията си — отбеляза Хари. — Нека поговоря утре със сестра ви. Ще я убедя да направи най-доброто в тази ситуация.

— Преди да я убедите — намеси се Кам, — ще трябва да убедите нас. Защото малкото, което знам за вас, ме кара дяволски да се притеснявам.

Разбира се, че Кам Роан щеше да знае за него. Предишната позиция на Кам в клуба за залагания му даваше достъп до всякаква лична информация. Хари беше любопитен колко беше научил.

— Защо не ми кажете какво знаете — предложи лениво той, — а аз ще потвърдя, ако е истина.

Златистите очи го изгледаха, без да мигнат.

— Роден сте в Ню Йорк Сити, където баща ви е бил средно успешен хотелиер.

— Всъщност Бъфало — каза Хари.

— Не сте се разбирали с него. Но сте намерили ментори. Чиракували сте в машиностроителен завод, където сте се прочули със способностите си на техник и чертожник. Патентовали сте няколко открития — клапи и парни котли. На двацет години сте напуснали Америка и сте дошли в Англия по неизвестни причини.

Кам спря, за да види ефекта от думите си.

Спокойствието на Хари се бе изпарило, мускулите на раменете му се бяха стегнали нагоре. Той се насили да ги отпусне и устоя на изкушението да разтърка схванатия си врат.

— Продължавайте — подкани той тихо. Кам се подчини.

— Събрали сте група частни инвеститори и сте купили редица къщи със съвсем малко собствен капитал. Отдали сте ги под наем за кратко, после сте ги съборили и сте купили останалите на улицата, построили сте хотела такъв, какъвто е в момента. Нямате семейство, с изключение на баща си в Ню Йорк, с когото не поддържате връзка. Имате група верни приятели и армия врагове, много от които изглежда ви харесват напук на себе си.

Хари си помисли, че Кам Роан явно има впечатляващи връзки, за да изкопае такава информация.

— Има само трима души в Англия, които знаят толкова много за мен — промърмори той, питайки се с кого ли от тях е говорил.

— Вече са петима — каза Лео. — А Роан забрави да спомене очарователното откритие, че сте любимец в Министерството на отбраната, след като сте проектирали някакви приспособления за стандартните армейски пушки. Но освен връзките ви с британското правителство, вие изглежда имате вземане-даване и с чужденци, кралски особи, а също така и с престъпници. Това по-скоро създава впечатлението, че единствената страна, която вземате някога, е собствената ви.

Хари се усмихна студено.

— Никога не съм лъгал за себе си и за миналото си. Но държа нещата скрити, когато е необходимо. Освен това не дължа вярност никому. — Той отиде до бюфета и си наля бренди. Задържа го в ръка, за да го стопли и погледна двамата мъже. Можеше да се закълне в състоянието си, че Кам знае повече, отколкото разкриваше. Но от тази кратка дискусия ставаше ясно, че това няма да е семейство, готово да направи насила Попи честна жена. Хатауей не даваха пет пари за

проклетата порядъчност, нито пък се нуждаеха от парите или влиянието му.

Което означаваше, че трябва да се фокусира само върху Попи.

— Независимо дали одобрявате, или не — каза той на Кам и на Лео, — ще предложи брак на сестра ви. Изборът е неин. И ако приеме, няма сила на земята, която да ме спре да се оженя. Разбирам притесненията ви, така че нека ви уверя, че няма да ѝ липсва нищо. Ще бъде закриляна, обичана, дори глезена.

— Нямате и далечна идея как да я направите щастлива — произнесе Кам тихо.

— Роан. — Хари се усмихна слабо. — Аз превъзхождам всички в това да правя хората щастливи — или поне да ги карам да мислят, че са. — Той спря да огледа лицата им. — Ще ми забраните да говоря с нея ли? — попита той с учтив интерес.

— Не — поклати глава Лео. — Попи не е дете, нито домашен любимец. Ако иска да говори с вас, ще го стори. Но знайте, че каквото и да кажете или направите в усилията си да я убедите да се омъжи за вас, то ще бъде изложено за обсъждане от семейството ѝ.

— Има и друго, което трябва да знаете — обади се Кам с ледено спокойствие, което прикриваше всеки намек за чувство. — Ако успеете да се омъжите за нея, ние не губим сестра. Вие печелите цяло семейство, което ще я закриля с всички средства.

Това бе почти достатъчно, за да накара Хари да се разколебае. Почти.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Брат ми и господин Роан не ви харесват — каза Попи на Хари следващата сутрин, докато се разхождаха бавно в розовата градина зад хотела. Когато новината за скандала се разпространи из Лондон като пожар, трябваше да се направи нещо по въпроса и то много бързо. Попи знаеше, че като джентълмен Хари Рътлидж е готов да ѝ предложи, да я спаси от публичен позор. Само дето не бе сигурна дали да е омъжена цял живот за погрешния мъж е по-добре, отколкото да е низвергната от обществото. Не познаваше Хари достатъчно добре, за да прецени характера му. А семейството ѝ беше категорично против него.

— Компаньонката ми не ви харесва — продължи тя, — а сестра ми Амелия казва, че не ви познава добре, за да реши, макар да е склонна да ви отхвърли.

— А Биатрикс? — попита Хари. Слънцето хвърляше блясъци по черната му коса, когато погледна към нея.

— Тя ви харесва. Само че тя харесва и гущери, и змии.

— Вие какво мислите?

— Аз не мога да понасям гущери и змии.

Усмивка докосна устните му.

— Нека не шикалкавим днес, Попи. Знаете какво ви питам.

Тя отговори с неловко кимане.

Беше ужасен ден. Беше говорила и плакала, беше спорила със семейството си до малките часове на нощта и след това бе невъзможно да заспи. Тази сутрин бяха последвали още разговори и дискусии, докато гърдите ѝ се превърнаха във врящ казан от емоции.

Сигурният ѝ, познат свят се беше обърнал с главата надолу и спокойствието на градината бе истинско облекчение. Странно, тя я караше да се чувства по-добре в присъствието на Хари Рътлидж, макар отчасти той да бе виновен за бъркотията, в която се намираше сега. Той беше спокоен и самоуверен, а в маниера му имаше нещо, някакво съчувствие, преплетено с прагматизъм, което я успокояваше.

Двамата спряха в дълга градинска беседка, с увиснали по нея рози. Беше като тунел от розови и бели цветове. Биатрикс вървеше успоредно край живия плет. Попи беше настояла да вземе нея вместо госпожица Маркс или Амелия, тъй като двете не ѝ даваха възможност да почувства дори най-отдалечена усамотеност с Хари.

— Аз ви харесвам — призна Попи срамежливо. — Но това не е достатъчно да се изгради брак, нали?

— То е много повече от това, с което мнозина започват. — Хари изучаваше лицето ѝ. — Сигурен съм, че семейството ви е говорило с вас.

— Дълго — каза Попи. Семейството ѝ беше обрисувало перспективата за брак с Хари Рътлидж в такива мрачни краски, че тя бе вече решила да му откаже. Изви устни в извинителна гримаса: — След като изслушах всичките им аргументи, съжалявам да ви кажа, че аз...

— Почакайте. Преди да вземете решение, бих искал да чуя вие какво мислите. Какви са чувствата ви?

Добре. Това беше шанс. Попи примига объркано, когато си спомни за своето семейство и за госпожица Маркс, всички безкрайно добронамерени, как ѝ казват какво според тях трябва да направи. Собствените ѝ мисли и чувства не получиха никакво внимание.

— Ами... всъщност не ви познавам. И не мисля, че трябва да вземам решение за бъдещето си, при положение, че съм влюбена в господин Бейнинг.

— Все още се надявате да се омъжите за него?

— О, не. Всяка възможност за това изчезна. Но чувствата още са тук и докато не мине достатъчно време, за да го забравя, не вярвам на преценката си.

— Благоразумно от ваша страна. Само дето някои решения не могат да бъдат отлагани. И се боя, че това е едно от тях. — Хари спря, преди да попита внимателно:

— Ако се върнете в Хемпшир, преследвана от слуховете за скандала, знаете какво да очаквате, нали?

— Да. Ще е... неприятно, най-меко казано. — Твърде слаба дума за презрението, съжалението и насмешките, които щеше да получи като паднала жена. И още по-лошо, това можеше да съсипе шансовете

на Биатрикс за добър брак. — И семейството ми няма да е в състояние да ме предпази от това — добави тя глухо.

— Но аз бих могъл. — Той протегна ръка към сплетената ѝ и вдигната нагоре коса, за да върне на мястото един измъкнат фуркет. — Бих могъл, ако се омъжите за мен. Иначе съм безсилен да сторя каквото и да е за вас. И независимо от това какво ви съветват другите, Попи, вие сте тази, която ще понесе тежестта на скандала.

Попи се опита да се усмихне слабо, но не успя.

— Дотук с мечтите ми за тих и нормален живот. Имам избор да живея или като отхвърлена от обществото, или като съпруга на хотелиер.

— Толкова ли е непривлекателно последното?

— Не е нещо, за което винаги съм си мечтала — каза тя честно.

Хари изслуша думите ѝ и се замисли, докато прокараваше пръсти по кичурите рози.

— Да, няма да е безметежно съществуване в селска къща — призна той. — През по-голямата част от годината ще живеем в хотела. Но ще има и случаи, в които ще можем да отидем в провинцията. Ако желаете къща в Хемпшир като сватбен подарък, имате я. Както и своя собствена карета, и впряг на ваше разположение.

Прави точно това, което те казаха, че ще направи, помисли си Попи и го погледна косо.

— Да ме подкупите ли се опитвате, Хари?

— Да. Получава ли се?

Изпълненият му с надежда тон я накара да се усмихне.

— Не, макар да беше добър опит. — Чувайки шумоленето на листака, Попи извика: — Биа, там ли си?

— През две редици — отвърна весело сестра ѝ. — Медуза намери някакви червеи.

— Браво.

Хари погледна слисано към Попи.

— Кой... или може би по-правилно е да кажа какво... е Медуза?

— Таралеж — отвърна тя. — Медуза е малко закръгленичка и Биатрикс я упражнява.

За чест на Хари той остана невъзмутим, когато отбеляза:

— Знаете ли, плащам на градинарите си цяло състояние да държат тези животинчета вън от градината.

— О, не се страхувайте. Медуза е просто един гостуващ таралеж. Тя никога не би избягала от Биатрикс.

— Гостуващ таралеж — повтори Хари и по устните му се плъзна усмивка. Той направи няколко нетърпеливи стъпки, преди да се обърне към нея. В гласа му се прокрадна непозната настойчивост. — Попи, кажете ми какви са притесненията ви и аз ще се опитам да им отговоря. Трябва да има начин да се споразумеем.

— Настойчив сте — каза тя. — Казаха ми, че ще бъдете.

— Аз съм всичко, което са ви казали, че и по-лошо — каза Хари без колебание. — Но онова, което не са ви казали е, че сте най-привлекателната и очарователна жена, която някога съм срещал и ще направя всичко, за да ви имам.

Беше безумно ласкателно мъж като Хари Рътлидж да я преследва, особено след раната, нанесена от Майкъл Бейнинг. Страните ѝ се зачервиха от удоволствие, сякаш бе лежала прекалено дълго на слънце. Хвана се, че разсъждава: Може би ще го обмисля, само за миг, в чисто хипотетичен план. *Хари Рътлидж и аз...*

— Имам въпроси — каза тя.

— Питайте.

Попи реши да бъде откровена.

— Опасен ли сте? Всички казват, че сте такъв.

— За вас ли? Не.

— А за другите?

Хари сви рамене невинно.

— Аз съм хотелиер. Колко мога да съм опасен?

Попи го изгледа подозрително, без ни най-малко да се заблуждава.

— Може да съм наивна, Хари, но не съм безмозъчна. Знаете слуховете... какво се говори за репутацията ви. Толкова ли сте безскрупулен, колкото разправят?

Хари остана мълчалив известно време, вперил поглед към един далечен розов храст. Слънцето се процеждаше през пролуките на клонките и хвърляше пъстри сенки по двойката в беседката.

Накрая той вдигна глава и я погледна, зелените му очи бяха позелени от огрените от слънце листа на розите.

— Аз не съм джентълмен — каза той. — Нито по произход, нито по характер. Малцина са мъжете, които могат да си позволят да бъдат

благородни, докато се опитват да успеят със собствени сили. Аз не лъжа, но рядко казвам всичко, което знам. Не съм религиозен, нито възвишен. Действам в свой интерес и не го пазя в тайна. Но винаги спазвам моята част от сделката, не мамя и плащам дълговете си.

Спирайки, Хари бръкна в джоба на сакото си, извади ножче и откъсна една разцъфнала роза. След като внимателно отрязва стъблото, се зае да изчисти бодлите с тънкото острие.

— Никога не бих използвал физическа сила срещу жена или по-слаб от мен човек. Не пуша, смъркам енфие или дъвча тютюн. Пия с мярка. Не спя добре. И мога да направя часовник без подготовка. — Отстранявайки последния трън, той ѝ подаде розата и мушна ножчето обратно в джоба си.

Попи се съсредоточи върху розата, прокара пръсти по горните краищата на листенцата.

— Пълното ми име е Джей Хари Рътлидж — чу го да казва. — Майка ми единствена ме наричаше Джей, затова не ми харесва. Напусна ни с баща ми, когато бях съвсем малък. Повече никога не я видях.

Попи го погледна с широко отворени очи, осъзнавайки, че това е чувствителна тема, която той рядко обсъжда, ако изобщо го прави.

— Съжалявам — прошепна тя, като се опитваше да не звучи прекалено състрадателно.

Той сви рамене, сякаш това не беше важно.

— Беше отдавна. Почти не я помня.

— Защо дойдохте в Англия?

Поредна пауза.

— Искях да вляза в хотелския бизнес. И независимо дали успея, или се проваля, исках да съм далеч от баща ми.

Попи можеше само да предполага огромното количество информация, заровено под пестеливите думи.

— Това не е цялата история. — Гласът ѝ прозвуча по-скоро като констатация, отколкото като въпрос.

Намек за усмивка докосна устните му.

— Не.

Тя отново сведе очи към розата, чувствайки как страните ѝ порозовяват.

— Вие... бихте ли... искали деца?

— Да. Надявам се повече от едно. Не е хубаво да си единствено дете.

— В хотела ли искате да ги отглеждате?

— Разбира се.

— Мислите ли, че средата е подходяща?

— Те ще имат най-хубавото от всичко. Образование. Пътувания. Уроци по всичко, което ги интересува.

Попи се опита да си представи да възпитава деца в хотела. Можеше ли подобно място някога да бъде почувствано като дом? Кам веднъж ѝ беше казал, че ромите вярват, че целият свят е техен дом. Щом си със семейството си, значи си вкъщи. Тя погледна към Хари, питайки се какво ли би било да е интимна с него. Той изглеждаше толкова резервиран и неуязвим. Беше трудно да се повярва за него, че прави обикновени неща като да се бръсне или да реши косата си, или пък да лежи в леглото с настилка.

— Бихте ли спазвали брачните си обети? — попита тя. Хари задържа погледа ѝ.

— Иначе не бих ги давал.

Попи реши, че притесненията на семейството ѝ за това да ѝ позволят да говори с Хари са били напълно основателни. Защото той беше толкова настоятелен и трогателен, че тя вече обмисляше идеята да се омъжи за него и внимателно претегляше решението.

Мечтите от вълшебните приказки трябваше да се оставят настрана, ако се канеше да се впусне в един брак с мъж, когото не обичаше и едва познаваше. Но възрастните трябваше да носят отговорност за действията си.

В този миг ѝ хрумна, че тя не е единствената, която поема риск. Нямахше гаранция за Хари, че е уцелил точно съпругата, от каквата имаше нужда.

— Не е честно от моя страна да задавам всичките тези въпроси — каза му тя. — Вие сигурно също искате да попитате нещо?

— Не, вече съм решил, че ви желая.

Попи не можа да удържи изумения си смях.

— Всичките си решения ли вземате толкова импулсивно?

— Обикновено не. Но знам кога да се доверя на инстинктите си.

Той сякаш се канеше да добави още нещо, когато забележа движение по земята с периферното си зрение. Проследявайки погледа

му, Попи видя Медуза да си проправя път през беседката с рози, пресичайки с невинно клатушкане пътеката. Малкото таралежче приличаше на твърда четка. За изненада на Попи, Хари се наведе да вземе животинчето.

— Не я докосвайте — предупреди го тя. — Ще се свие на топка и ще ви убоде с игличките си.

Но Хари сложи ръцете си на земята с разтворени нагоре длани от двете страни на любопитното таралежче.

— Здравей, Медуза. — Внимателно пъкна ръцете си под нея. — Съжалявам, че прекъснахме тренировките ти. Но, повярвай ми, не би искала да налетиш на някой от моите градинари.

Попи гледаше невярващо как Медуза се отпуска и се настанява охотно в топлите мъжки ръце. Гръбчето ѝ се опъна и тя му позволи да я вдигне и да я обърне така, че да остане с коремче нагоре. Хари погали меката бяла козинка, докато деликатната муцунка на Медуза се вдигна и тя го награди със своята неизменна усмивка.

— Никога не съм виждала някой друг, освен Биатрикс, да се държи с нея така — каза Попи, заставайки до него. — Май имате опит с таралежи?

— Не. — Той ѝ изпрати усмивка. — Но имам опит с бодливи жени.

— Извинете ме — прекъсна ги гласът на Биатрикс и тя се появи в тунела от рози. Беше разрошена, по роклята ѝ висяха листа. — Явно съм изгубила следите на... а, ето къде си била, Медуза! — Лицето ѝ грейна в усмивка, когато видя, че Хари е гушнал животинката в ръцете си. — Винаги вярвай на мъж, който може да общува с таралеж, непрекъснато го повтарям.

— Нима? — попита сухо Попи. — Никога не съм те чувала да го казваш.

— Казвам го само на Медуза.

Хари внимателно прехвърли таралежчето в ръцете на Биатрикс.

— „Лисицата има много хитрини — цитира той. — Таралежът — само една.“ — Усмихна се на Биатрикс и добави: — Но пък си я бива.

— Архилох — каза веднага Биатрикс. — Господин Рътлидж, нима четете гръцка поезия?

— Всъщност не. Но правя изключение за Архилох. Той знае как да предаде същността.

— Татко го наричаше „поетът на яростния ямб“ — каза Попи и Хари се разсмя.

В този момент тя взе своето решение.

Въпреки че Хари Рътлидж имаше своите недостатъци, той ги признаваше свободно. А мъж, който може да очарова таралеж и разбира шеги за древногръцки поети беше мъж, за когото си струва да поемеш риск.

Вярно, не можеше да се омъжи за любимия си, но поне можеше да се омъжи за своята надежда.

— Биа — прошепна тя, — би ли ни оставали за малко насаме?

— Разбира се. На Медуза ще ѝ хареса да разрови следващата редица.

— Благодаря ти, скъпа. — Попи се обърна отново към Хари, който беше изцапал ръцете си. — Мога ли да ви задам още един въпрос?

Той я погледна разтревожено и разпери ръце, сякаш да покаже, че няма какво да крие.

— Бихте ли се определили като добър човек, Хари?

Наложил му се да помисли.

— Не — отвърна накрая. — Във вълшебната приказка, за която споменахте снощи, по всяка вероятност бих бил злодеят. Но е възможно злодеят да се отнася към вас далеч по-добре, отколкото принцът.

Попи се запита какво не е наред с нея, че се забавлява, вместо да се уплаши от признанието му.

— Хари. Не би трябвало да очаквате да ухажвате момиче, като му казвате, че сте злодеят.

Той ѝ хвърли невинен поглед, който ни най-малко не я заблуди.

— Опитвам се да съм честен.

— Може би. Но също така се подсигурявате, че каквото и да каже някой за вас, вече ще сте го признали. Сега направихте цялата критика към себе си неефикасна.

Хари примига, сякаш го беше изненадала.

— Мислите, че ви манипулирам?

Тя кимна.

Той изглеждаше слисан, че го е прозряла толкова лесно. Вместо да се разгневи, обаче, я изгледа с копнеж.

— Попи, трябва да ви имам.

Направи две крачки към нея и я прегърна. Сърцето ѝ заблъска с внезапна сила и тя отпусна главата си назад така естествено, сякаш очакваше топлия натиск на устата му. Когато нищо не се случи, отвори очи и го погледна объркано.

— Няма ли да ме целунете?

— Не. Не искам да замъглявам преценката ви. — Но въпреки това докосна бързо челото ѝ с устни, преди да продължи. — Ето как аз виждам изборите ви: първо, можете да отидете в Хемпшир, преследвана от публичен позор, и да се задоволите с мисълта, че не сте влезли в капана на брак без любов. Или пък да се омъжите за човек, който ви иска повече от всичко, и да живеете като кралица. — Той направи пауза. — Освен това не забравяйте селската къща и екипажа.

Попи не можа да сдържи усмивката си.

— Отново опит за подкупване?

— Прибавям към двореца и корона — каза Хари безскрупулно. — Рокли, кожи, яхта...

— Тихо — прошепна Попи и докосна устните му леко с пръсти, незнаейки как другояче да го накара да замълчи. Пое си дълбоко дъх, неможеща да повярва на това, което щеше да каже. — Готова съм да приема венчална халка. Малка, съвсем обикновена.

Хари я изгледа така, сякаш се страхуваше да повярва на ушите си.

— Ще го направите?

— Да — каза Попи с глух глас. — Ще се омъжа за вас.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В сватбения ден на Попи фразата, която се чуваше непрекъснато, беше:

— Не е прекалено късно да промениш мнението си.

Чуваше я от всички членове на семейството си, както и различни нейни вариации, от ранна сутрин. От всички, с изключение на Биатрикс, която, слава богу, не споделяше всеобщата ненавист на Хатауей към Хари.

Всъщност, Попи беше попитала Биатрикс защо не се противопоставя на сватбата ѝ.

— Мисля, че от вас може да излезе добра двойка.

— Наистина ли? Защо?

— Заек и котка могат да съжителстват мирно. Но първо заекът трябва да се наложи — да нападне котката един-два пъти — след което те се сприятеляват.

— Благодаря ти — каза Попи сухо. — Трябва да го запомня. Макар да смея да кажа, че Хари ще бъде изненадан, когато го съборя като кегла.

На сватбата и на приема след това бяха поканени толкова много хора, сякаш Хари възнамеряваше половината Лондон да присъства на церемонията. В резултат на това Попи щеше да прекара по-голямата част от деня на сватбата си сред море от непознати.

Беше се надявала, че двамата с Хари могат да се опознаят по-добре през трите седмици на годежа им, но едва бе успяла да го види, с изключение на двата пъти, когато бе дошъл да я вземе за разходка. А госпожица Маркс, която ги бе придружавала, гледаше толкова заплашително, че това бе смутило и разгневило Попи.

В деня преди сватбата пристигнаха сестра ѝ Уин и зет ѝ Мерипен. За облекчение на Попи Уин бе избрала да остане неутрална в спора за брака. Тя и Попи седяха заедно в един богато обзаведен хотелски апартамент и говореха надълго и на широко. И точно както в дните на тяхното детство Уин пое ролята на миротворец.

Светлината от една лампа с ресни хвърляше блясъци върху русата коса на Уин.

— Ако ти го харесваш, Попи — каза тя нежно, — ако си намерила в него неща, достойни за уважение, тогава съм сигурна, че и аз ще намеря.

— Иска ми се и Амелия да мисли по този начин. Както и госпожица Маркс. Те и двете са толкова... ами, толкова упорити... че не мога да обсъдя нищо с тях.

Уин се усмихна.

— Не забравяй, Амелия се грижи за нас от дълго време. Не ѝ е лесно да се откаже от ролята си на наша покровителка. Но ще го направи. Помниш ли, когато аз и Лео заминахме за Франция, колко трудно ѝ беше да ни вижда отделени? Колко се страхуваше за нас?

— Мисля, че повече се страхуваше за Франция.

— Е, Франция оцеля от Хатауей. — Уин се усмихна. — А ти ще оцелееш да станеш съпруга на Хари Рътлидж утре. Само че... мога ли да кажа аз какво...?

— Разбира се, всички могат.

— Лондонският сезон е като мелодрама, която завършва с брак. И сякаш никой не се замисля какво се случва след това. Но бракът не е край на историята, той е началото. И от усилията на двамата партньори зависи да е успешен. Надявам се, че господин Рътлидж е дал уверения, че ще е съпруг, от какъвто се нуждаеш, за да си щастлива?

— Ами... — Попи млъкна неловко. — Каза ми, че ще живея като кралица. Макар това да не е същото, нали?

— Не — произнесе тихо Уин. — Внимавай, скъпа, да не свършиш като кралица на самотно кралство.

Попи кимна, впечатлена и притеснена, макар да се опита да го скрие. По своя деликатен начин Уин ѝ бе дала много по-унищожителен съвет, отколкото всички остри предупреждения на останалите Хатауей.

— Ще помисля над това — каза тя и се втренчи във вратата, в дребните цветенца на роклята си, навсякъде другаде, само и само да избегне пронизателните очи на сестра си. Завъртя годежния пръстен около пръста си. Макар последната мода да бяха група от диаманти или цветни камъни, Хари ѝ бе дал пръстен само с един диамант, розов, оформен отгоре с фасетки, които имитираха вътрешната спирала на роза.

— Помолих за нещо малко и просто — бе казала тя на Хари, когато ѝ го даде.

— Просто е — бе възразил той.

— Но не малко.

Попи се беше усмихнала.

— Аз не правя нищо малко и просто.

Проследявайки стрелките на часовника върху полицата на камината, мислите ѝ се върнаха към настоящето.

— Няма да променя мнението си, Уин. Обещах на Хари, че ще се омъжа за него и ще го направя. Той беше толкова мил към мен. Никога няма да го зарежа пред олтара.

— Разбирам. — Уин погали ръката ѝ и я стисна с обич. — Попи... Амелия проведе ли вече с теб „специалния разговор“?

— Имаш предвид разговора за това какво да очаквам в сватбената нощ?

— Да.

— Планираше да ми каже по-късно тази вечер, но бих искала да го чуя от теб сега. — Попи замълча. — Но трябва да ти кажа, че тъй като съм прекарала толкова време с Биатрикс, знам начините за чифтосване на най-малко двацет и три различни биологични вида.

— О, небеса — засмя се Уин. — Може би ти трябва да го обясниш на мен, скъпа.

* * *

Хората от висшето общество, влиятелните и богатите обикновено се женеха в „Сейнт Джордж“ на площад „Хановер“ в центъра на „Мейфеър“. Всъщност, толкова много благородници и девойки се бяха свързали в свещен съюз в „Сейнт Джордж“, че наричаха църквата доста вулгарно „лондонския храм на Химена“.

Един фронтон с шест масивни колони гледаше към внушителната, но сравнително скромна сграда. „Сейнт Джордж“ бе проектирана умишлено без орнаменти, така че да не отвлича от красотата на архитектурата. Интериорът беше също строг, с покрит амвон, построен няколко стъпки по-високо от преградените отстрани пейки. Но имаше един великолепен витраж от цветно стъкло над

предната част на олтара, изобразяващ Дървото на Йесей^[1] и различни библейски фигури.

С равнодушно изражение Лео огледа събраната в църквата тълпа. До този момент бе омъжил две от сестрите си. Но нито една от сватбите не се доближаваше до това великолепие и пищност.

Беше неизискано да се жениш по любов, белег за буржоазност. Но това бе идеал, към който Хатауей винаги се бяха стремили.

Тази сватба нямаше нищо общо с любовта.

Облечен в черно сутрешно сако и сребристи панталони, с бяла вратовръзка, Лео стоеше до страничната врата на вестиария, където се извършваха церемонията и свещените обети.

Одеждите за олтара и църковния хор висяха в редица покрай една стена. Тази сутрин вестиариат изпълняваше и ролята на чакалня за булката.

Катрин Маркс дойде и застана от другата страна на вратата, сякаш бе вторият пазител на дворцовата порта. Лео я погледна тайно. Беше облечена в бледолилаво, за разлика от обичайните сивкави цветове. Скучната ѝ кестенява коса беше събрана отзад в толкова опънат и стегнат кок, че ѝ беше трудно да мига. Очилата стояха странно на носа ѝ, една от телените дръжки за уши се беше изкривила. Това ѝ придаваше вид на объркан бухал.

— Какво гледате? — сопна му се тя.

— Очилата ви са се изкривили — каза Лео, като се опитваше да не се смее.

Тя се намръщи.

— Опитах се да ги оправя, но само влоших нещата.

— Дайте ми ги. — Преди да успее да възрази, той ги взе от лицето ѝ и започна да върти в ръцете си телта.

Тя заговори възмутено:

— Господарю, не съм ви молила да... ако ги повредите...

— Как сте извили дръжките за уши? — попита Лео, търпеливо изправяйки телта.

— Изпуснах ги на пода и докато ги търсех, ги настъпих.

— Късогледа ли сте?

— Доста.

Като възстанови първоначалната форма на телта, Лео огледа очилата внимателно.

— Заповядайте. — Той понечи да ѝ ги подаде, но спря, когато срещна очите ѝ, едновременно сини, зелени и сиви, оградени по края с тъмни ръбчета. Блестящи, топли, предизвикателни. Като опали. Защо никога не ги бе забелязвал преди?

Чувството го връхлетя, карайки кожата му да настръхне като изложена на внезапна промяна в температурата. Тази жена изобщо не беше обикновена. Беше красива по един изискан, деликатен начин, като зимната лунна светлина или острия аромат на маргаритки. Толкова свежа и бледа... възхитителна. В продължение на един миг Лео не можеше да помръдне.

Маркс също стоеше като закована, свързана с него в странна интимност.

Тя издърпа очилата от ръката му и ги върна на носа си.

— Това е грешка — каза тя. — Не би трябвало да позволявате да се случи.

Опитвайки се да преодолее изумлението и възбудата, Лео схвана, че тя говори за сватбата на сестра му. Изгледа я раздражено.

— Какво предлагате да направя, Маркс? Да изпратя Попи в женски манастир? Тя има правото да се омъжи за когото иска.

— Дори ако това ще доведе до катастрофа?

— Няма да доведе до катастрофа, ще свърши с отчуждение. Освен това го казах на Попи. Но тя беше твърдо решена да се омъжи за него. Винаги съм я смятал за прекалено разумна, за да направи такава грешка.

— Разумна е — каза Маркс. — Но е също така самотна. И Рътлидж се възползва от това.

— Как може да е самотна? Постоянно е заобиколена от хора.

— Това може да е най-лошата самота.

В гласа ѝ се долавяше една обезпокоителна нотка, нежна тъга. Прииска му се да я докосне... да я прегърне силно... да притисне лицето ѝ към себе си... и това предизвика пристъп на нещо като паника. Той трябваше да направи нещо, да промени настроението между тях.

— Браво, Маркс — произнесе отсечено. — Сигурен съм, че един ден и вие ще намерите някоя специална персона, която ще можете да тормозите през останалата част от живота си.

Изпита облекчение, когато видя обичайното намръщено изражение да се връща върху лицето ѝ.

— Още не съм срещнала мъж, който може да се конкурира с чаша хубав, силен чай.

Лео понечи да отговори, когато чу шум от вътрешността на вестиария, където Попи чакаше. Мъжки глас, напрегнат и настойчив. Двамата с Маркс се спогледаха.

— Не трябва ли да е сама? — попита той. Компаньонката кимна колебливо.

— Рътлидж ли е? — запита се гласно Лео. Маркс поклати глава.

— Току-що го видях извън църквата.

Без повече думи Лео хвана бравата и отвори портала, а Маркс го последва вътре.

Лео се закова толкова рязко, че компаньонката връхлетя върху него. Сестра му, облечена в затворена до шията дантелена рокля, се открояваше на фона на редицата черни и червени църковни одежди. Изглеждаше като ангел, обляна в светлина от тесния правоъгълен прозорец, от изящната диадема от бели розови цветове по гърба ѝ се спускаше воал.

Тя стоеше срещу Майкъл Бейнинг, който изглеждаше като полудял, очите му бяха безумни, дрехите — омачкани.

— Бейнинг. — Лео блъсна вратата с крак и я затвори. — Не знаех, че сте поканен. Гостите седят на пейките. Предлагам ви да се присъедините към тях. — Той спря, гласът му беше леден от неизреченото предупреждение. — А още по-добре е изобщо да напуснете.

Бейнинг поклати глава, в очите му блестеше гняв.

— Не мога. Трябва да говоря с Попи, преди да стане прекалено късно.

— Вече е прекалено късно — обади се Попи. Лицето ѝ беше побяло и от роклята ѝ. — Всичко е решено, Майкъл.

— Трябва да знаете какво научих. — Майкъл хвърли умолителен поглед към Лео. — Моля ви, оставете ме за малко насаме с нея.

Лео поклати глава. Съчувстваше на Бейнинг, но не виждаше какво хубаво може да произлезе от цялата тази работа.

— Съжалявам, стари приятелю, но трябва да се държи сметка за приличието. Това прилича на последна среща преди сватбата. И докато

би било достатъчно скандално между булката и младоженеца, то къде-къде по-осъдително е между булката и някого друго. — Видя Майкъл да тръгва към него.

— Оставете го да говори — каза компаньонката.

Лео ѝ хвърли гневен поглед.

— По дяволите, Маркс, ще престанете ли някога да ми казвате какво да правя?

— Когато спрете да се нуждаете от съветите ми — каза тя — ще спра да ги давам.

Попи не откъсваше очи от Майкъл. Идването му тук при нея приличаше на сън, на кошмар... когато бе облякла сватбената си рокля, минути преди да се омъжи за друг мъж. Обхвана я страх. Не искаше да чуе какво ще каже Майкъл, но и не можеше да го изгони.

— Защо сте тук? — попита тя.

Майкъл погледна измъчено и умоляващо. Той извади нещо... писмо.

— Познавате ли това?

Като взе писмото с облечените си в дантелени ръкавици пръсти, Попи го погледна внимателно.

— Любовното писмо — слисано произнесе тя. — Изгубих го. Къде... къде го намерихте?

— Баща ми. Хари Рътлидж му го е дал. — Майкъл прокара ръка през косата си разсеяно. — Този негодник отишъл при баща ми и разкрил нашите отношения. Рътлидж настроил баща ми срещу нас, преди дори да съм имал шанса да му обясня всичко.

Попи изглеждаше още по-ужасена, устата ѝ пресъхна, а сърцето ѝ заби бавно и болезнено. В същото време мозъкът ѝ работеше бързо и правеше поредица от изводи, един от друг по-неприятни.

Вратата се отвори и всички се обърнаха да видят кой е.

— Разбира се — чу Попи Лео да казва мрачно. — На драмата ѝ липсваше само достоен завършек.

Хари влезе в малката, претъпкана стая, изглеждаше спокоен и изненадващо невъзмутим. Той отиде до Попи, зелените му очи бяха студени. Носеше самообладанието си като непробиваема броня.

— Здравейте, скъпа. — Протегна ръка и я прокара леко по прозрачната дантела на воала ѝ.

Макар да не я бе докоснал директно, Попи замръзна.

— На лош късмет е — прошепна тя със сухи устни, — да ме видите преди церемонията.

— За щастие — каза Хари, — не съм суеверен.

Попи бе изпълнена от объркване, гняв и глух ужас. Впери очи в лицето на Хари, но не видя следи на разкаяние върху него.

„Във вълшебната приказка... — беше ѝ казал той — аз вероятно щях да съм злодеят“.

Това беше самата истина.

А тя бе на път да се омъжи за него.

— Казах ѝ какво сте сторили — обърна се Майкъл към Хари. — Как сте направили невъзможна женитбата ни.

— Не съм я направил невъзможна — възрази Хари. — Само я затрудних.

Колко млад и благороден, и уязвим изглеждаше Майкъл, един обиден герой.

И колко голям и жесток, и презрителен беше Хари. Попи не можеше да повярва, че го е намирала някога за очарователен, че го е харесвала, че си е мислила, че е възможно някакво щастие с него.

— Тя беше ваша, ако наистина сте я искали — продължи Хари и безмилостна усмивка докосна устните му. — Но аз я исках повече.

Майкъл се спусна към него с приглушен вик и стиснати юмруци.

— Не — ахна Попи и Лео се втурна напред. Хари обаче се оказа по-бърз, хвана ръката на Майкъл и я изви зад гърба му. След това го блъсна във вратата.

— Спрете! — Попи изтича към тях и заудря Хари по раменете с юмрук. — Пуснете го да си иде! Не правете това!

Хари сякаш не усещаше ударите ѝ.

— Достатъчно, Бейнинг — произнесе той студено. — Дойдохте тук само да се оплачете, или има още нещо?

— Вземам я оттук! От вас!

Хари се усмихна смразяващо.

— Първо ще ви изпратя в ада.

— *Пуснете... го... да си иде* — каза Попи с глас, какъвто никога не бе използвала преди.

Това бе достатъчно да накара Хари да слуша. Безбожният му зелен поглед се закова в нейния. Той бавно освободи Майкъл, който се

завъртя, гърдите му се вдигаха и спускаха от мъчителното усилие на дишането.

— Елате с мен, Попи — помоли Майкъл. — Ще отидем в Гретна. Не давам вече пукната пара нито за баща ми, нито за наследството. Не мога да ви оставя да се омъжите за това чудовище.

— Защото ме обичате? — попита тя полушепнешком. — Или защото искате да ме спасите?

— Заради двете.

Хари я гледаше напрегнато, ловейки всеки нюанс на изражението ѝ.

— Идете с него — подкани я той кротко. — Щом това искате.

Попи не се лъжеше ни най-малко. Хари щеше да направи всичко, за да получи каквото иска, независимо от трудностите или болката, които причинява. Той никога нямаше да я пусне да отиде. Само я изпитваше, любопитен да види какъв избор би направила.

Едно беше ясно: тя и Майкъл никога нямаше да са щастливи заедно. Защото справедливият гняв на Майкъл накрая щеше да утихне и тогава всички причини, които преди изглеждаха толкова важни, отново щяха да заявят своята валидност. Той щеше да съжالياва, че се е оженил за нея. Щеше да се измъчва за скандала, за това, че е бил лишен от наследство и за доживотното неодобрение на баща си. И накрая Попи щеше да се превърне във фокус на неговото негодувание.

Трябваше да отпрати Майкъл — това бе най-доброто, което можеше да направи за него.

Колкото до нейните интереси... всички избори изглеждаха еднакво лоши.

— Предлагам ти да се отървеш от тези двама идиоти — каза ѝ Лео, — и да ми позволиш да те заведа вкъщи в Хемпшир.

Попи погледна към брат си, по устните ѝ пробяга безнадеждна усмивка.

— Що за живот ще имам в Хемпшир след всичко това, Лео?

Единственият отговор бе зловещо мълчание. Попи насочи вниманието си към госпожица Маркс, която изглеждаше измъчена. В погледа ѝ тя видя, че компаньонката ѝ разбира рискованото ѝ положение по-добре от всеки мъж. Жените бяха съдени и упрекувани от обществото за тези неща далеч по-безмилостно, отколкото мъжете. Изплъзващата се мечта на Попи за прост, безоблачен живот бе

изчезнала завинаги. Ако не встъпеше в този брак, никога нямаше да се омъжи, да има деца, никога нямаше да има място в обществото. Единственото, което ѝ оставаше да направи, бе да се възползва максимално от вече създаденото положение.

Тя погледна Майкъл с непреклонна решителност.

— Трябва да си отидете — каза тя. Лицето му се разкриви.

— Попи, не съм ви изгубил. Не искате да кажете...

— Вървете си — настоя тя. Погледът ѝ се отмести към брат ѝ. — Лео, моля те, придружи госпожица Маркс до мястото ѝ на пейката. Церемонията ще започне скоро. А аз трябва да поговоря с господин Рътлидж насаме.

Майкъл я погледна невярващо.

— Попи, не можете да се омъжите за него. Послушайте ме...

— Всичко свърши, Бейнинг — каза тихо Лео. — Не може да се отрече и вашата роля за тази бъркотия. Оставете сестра ми да се справи с това, както тя избере.

— *Исусе.* — Майкъл залитна към вратата като пиян. На Попи ѝ се искаше да го успокои, да го последва, да го увери в любовта си. Но вместо това остана във вестиария с Хари Рътлидж.

Сякаш измина цяла вечност, докато другите трима излязат и Попи и Хари останат един пред друг.

Беше ясно, че е безразличен към факта, че сега тя знае що за човек е той. Хари не искаше нито прошка, нито изкупление... той не съжаляваше за нищо.

Цял живот, помисли си Попи. *С мъж, на когото не мога да вярвам.*

Да се омъжи за злодей, или никога да не се омъжи. Да бъде съпруга на Хари Рътлидж или да живее като опозорена и майките да се карат на децата си, когато говорят с нея, сякаш тяхната невинност ще се оскверни от присъствието ѝ. Да ѝ предлагат мъже, които си мислят, че е неморална или отчаяна. Това беше бъдещето ѝ, ако не станеше негова съпруга.

— Е? — тихо попита Хари. — Ще го направите ли, или не?

Попи се почувства глупаво, изправена в булчинската си рокля, отрупана с цветя и воал, с всички тези неща, които символизираха надежда и невинност, когато нищо такова не бе останало. Испита силно желание да свали годежния пръстен и да му го хвърли. Искаше ѝ

се да се сгърчи на пода като шапка, която някой е настъпил. Озари я внезапна мисъл да изпрати да повикат Амелия, която да се погрижи за ситуацията и да уреди всичко.

Само дето Попи не беше вече дете, чийто живот можеше да бъде уреждан.

Тя погледна неумолимото лице на Хари и твърдите му очи. С подигравателно изражение, безкрайно убеден, че е спечелил. Несъмнено си мислеше, че може да я върти на пръста си през останалата част от живота им.

Истината е, че го беше подценила. Но той също я бе подценил.

Цялата скръб и страдание, безпомощност и гняв се завъртяха и сляха в някаква нова, горчива смесица. Тя бе изненадана от спокойния си тон, когато му заговори:

— Никога няма да забравя как изгонихте мъжа, когото обичам и се настанихте на негово място. Не съм сигурна, че някога ще мога да ви простя за това. Единственото, в което съм напълно сигурна е, че никога няма да ви обичам. Още ли искате да се ожените за мен?

— Да — отвърна Хари без колебание. — Никога не съм искал да бъда обичан. И Господ знае, че още никой не го е правил.

[1] Йесей, баща на библейския цар Давид. В родословното „Дърво Йесеево“ редом с Давид и старозаветните пророци са изобразени и антични мислители като Платон, Аристотел и др. Християнството акцентира върху духовната и смислова връзка между Давид и Христос, като нарича Спасителя „клонка Давидова“. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Попи забрани на Лео да казва на останалата част от семейството за онова, което се бе случило с Майкъл Бейнинг преди сватбата.

— Можеш да им кажеш всичко, което искаш, но след приема — инструктира го тя. — Но те моля, дотогава го пази в тайна заради мен. Няма да мога да понеса всички тези ритуали — закуската, сватбената торта, наздравниците — ако трябва да гледам в очите им и да знам, че *те* знаят.

Лео я беше изгледал гневно.

— Очакваш от мен да те отведа до входа на тази църква и да те дам на Рътлидж по причини, които не разбирам?

— Не е нужно да разбираш. Просто ми помогни.

— Не искам да помагам, ако в резултат на това ще станеш госпожа Рътлидж.

Но тъй като го беше помолила, Лео изигра своята част в сложната церемония с мрачно достойнство. С поклащане на главата той й бе предложил ръката си и двамата бяха последвали Биатрикс към олтара, където Хари Рътлидж чакаше.

Службата беше милостиво кратка и лишена от емоционалност. Имаше само един момент, когато Попи усети остър спазъм на безпокойство, когато свещеникът каза: „... Ако някой знае законна причина да не могат да бъдат свързани в законен съюз, нека говори; ако ли не — да замълчи завинаги“. Сякаш целият свят притихна за няколко секунди, които последваха изказването му. Пулсът на Попи се ускори. Тя осъзна, че е очаквала, надявала се е да чуе разпаления протест на Майкъл.

Но тишината беше пълна. Майкъл си беше заминал.

Церемонията продължи.

Ръката на Хари беше топла, когато обхвана нейните студени пръсти. Те повториха клетвите си и свещеникът даде пръстена на Хари, който се плъзна здраво по пръста на Попи.

Гласът на Хари беше тих и уверен.

— С този пръстен ти се вричам да те почитам с тялото си и да ти дарявам всички земни блага.

Попи не срещна погледа му, вместо това беше вперила очи в блестящата халка на пръста си. За нейно облекчение не последва целувка. Обичаят да се целува булката бе проява на лош вкус, плебейска практика, която не се упражняваше никога в „Сейнт Джордж“.

Когато най-накрая се застави да вдигне поглед към Хари, тя потръпна от доволството в очите му. Хвана ръката му и двамата тръгнаха надолу по пътеката заедно, към бъдещето и съдбата, която изглеждаше всякак, само не и благосклонна.

* * *

Хари знаеше, че Попи го смята за чудовище. Признаваше, че методите му са нечестни, егоистични, но нямаше друг начин да я има за своя съпруга. И не би могъл да изиграе дори с усилие съжаление, че я е откъснал от Бейнинг. Може би беше неморален, но това бе единственият известен му начин да прави нещата в този свят.

Сега Попи беше негова и той щеше да направи всичко възможно тя да не съжالياва, че се е омъжила за него. Щеше да е толкова мил, колкото тя позволеше да бъде. А опитът му бе показал, че жените прощават всичко, ако човек предложи правилните стимули.

Хари беше спокоен и в добро настроение през останалата част от деня. Процесията на „стъклените колесници“, сложни карети със златни имперски декорации и голям брой прозорци, превози сватбеното парти до хотел „Рътлидж“, където в банкетната зала се даваше официална закуска. На прозорците се бяха скупчили зяпачи, нетърпеливи да видят бляскавата сцена. Из цялата зала бяха поставени гръцки колони и арки, обвити в тюл и купища цветя.

Цяла армия слуги разносяше сребърни подноси и табли с шампанско, а гостите седнаха в столовете си да се насладят на яденето. Бяха им сервирани индивидуални чинии с гъска, приготвена със сметана и зелени подправки, и покрита с вдигаща пара златна коричка... купи с пъпеши и грозде, сварени пълпъдъчи яйца, щедро подредени върху хрупкава зелена салата, кошнички с горещи мъфини,

препечени филийки и кифлички, резени пържен пушен бекон... плата с тънко нарязан на розови ивици бифтек, покрит с ароматни стърготини от трюфели. Бяха поднесени три глазирани сватбени торти, напълнени с крем и плодове.

Както беше обичаят, на Попи беше сервирано първа, и Хари само можеше да предполага какво усилие ѝ коства да яде и да се усмихва. Ако някой забележеше, че булката е потисната, щеше да допусне, че се дължи на емоциите от събитието или може би, че както всички булки, е прекарала неспокойна нощ в очакване на сватбения ден.

Семейството на Попи я гледаше загрижено, особено Амелия, която сякаш чувстваше, че нещо не е наред. Хари бе очарован от Хатауей, от загадъчната връзка между тях, сякаш те споделяха някаква обща тайна. Човек почти можеше да види безмълвното разбирателство, което протичаше като ток помежду им.

Макар да познаваше много хора, Хари нямаше представа какво е да си част от семейство.

След като майка му избягала с един от любовниците си, баща му се опита да изтрие всички останали следи от съществуването ѝ. И всячески да забрави, че има син, оставяйки Хари на хотелския персонал и на поредица възпитатели.

Хари имаше оскъдни спомени за майка си, само това, че е била красива и че е имала златна коса. Сякаш нея винаги я е нямало, далече от него, вечно изплъзваща се. Спомняше си как плака веднъж за нея, стиснал с ръце кадифените ѝ поли, а тя се опита да го накара да се махне, смеейки се тихо на настойчивостта му.

Непосредствено след изоставянето от родителите си, Хари беше започнал да се храни в кухнята с хотелските служители. Когато беше болен, някоя от прислужниците се грижеше за него. Той виждаше семейства да идват и да си отиват, но се бе научил да гледа на тях със същото безпристрастие, с което го правеше персоналът. Дълбоко в себе си таеше подозрението, че причината майка му да си тръгне, причината баща му да не иска да има нищо общо с него, е защото той е отблъскващ. Тъкмо затова нямаше никакво желание да бъде част от семейство. Дори ако Попи му родеше деца, Хари никога нямаше да им позволи да се привържат достатъчно към него. Никога нямаше да позволи да бъде окован по този начин. И все пак понякога му се

случваше да изпита мимолетна завист към онези, които бяха способни на това, като Хатауей.

Закуската се точеше с безкрайни наздрависи. Когато Хари видя издайническото свеждане на раменете на Попи, той заключи, че ѝ е достатъчно. Стана и произнесе кратка, приятна реч, изказвайки своите благодарности за честта от присъствието на гостите на такъв знаменателен ден.

Това бе сигналът за булката да се оттегли с шаферките си. Те скоро щяха да бъдат последвани от основната компания, която щеше да се разпръсне по различните забавления през останалата част на деня. Попи спря на прага. Сякаш усетила погледа на Хари върху себе си, тя се обърна и го погледна през рамо.

В очите ѝ блесна предупреждение и това го възбуди внезапно. Попи нямаше да бъде безучастна булка, нито пък бе очаквал да бъде. Тя щеше да се опита да изиска компенсация за това, което бе сторил и той щеше да я удовлетвори... до известна степен. Запита се как ли щеше да реагира, когато отидеше при нея вечерта.

Той откъсна поглед от булката си, когато до него се приближи Кам Мерипен, зетят на Попи, успял да остане относително незабележим въпреки ръста и поразителната си външност. Беше циганин, висок и чернокос, аскетичната му външност прикриваше тъмна, гореща природа.

— Мерипен — каза Хари приятно. — Хареса ли ви закуската?

Циганинът не беше в настроение за любезни разговори. Взираше се в Хари с поглед, обещаващ смърт.

— Нещо не е наред — каза той. — Ако сте направили нещо, което да нарани Попи, ще ви намеря и ще ви откъсна главата...

— Мерипен! — долетя весело възклицание и Лео внезапно се материализира до тях. Хари не пропусна да забележи как заби предупредително лакът в ребрата на циганина. — Както винаги, чаровен и неотразим. Предполага се, че трябва да поздравяш младоженеца, *фрал*. А не да го заплашваш, че ще го обезглавиш.

— Това не е заплаха — промърмори ромът. — А обещание.

Хари погледна директно в очите му.

— Оценявам загрижеността ви за нея. Уверявам ви, ще сторя всичко по силите си, за да я направя щастлива. Попи ще има всичко, което пожелае.

— Предполагам, че разводът би бил на първо място в списъка — изрече мисълта си гласно Лео.

Хари измери със студен поглед Мерипен.

— Бих искал да изтъкна, че сестра ви се омъжи за мен доброволно. Майкъл Бейнинг трябваше да има смелостта да дойде в църквата и да я изнесе лично, ако е необходимо. Но той не го направи. А щом не иска да се бие за нея, значи не я заслужава. — От бързото примигване на Мерипен разбра, че е уцелил болното място. — Още повече, че след усилието да се ожения за Попи последното нещо, което бих направил, е да се държа зле с нея.

— Какво усилие? — попита циганинът подозрително и Хари осъзна, че още не са му разказали цялата история.

— Няма значение — намеси се Лео. — Ако сега ти кажа, най-много да направиш някоя сцена на сватбата на Попи. А се предполага, че това е моя работа.

Те се спогледаха и Мерипен промърмори нещо на цигански.

Лео се усмихна слабо.

— Нямам представа какво каза. Но мисля, че е нещо от рода, че ще пребие съпруга на Попи и ще го превърне в тор. — Той спря. — По-късно, стари приятелю — каза той. Двамата си размениха мрачни, разбиращи погледи.

Мерипен му кимна кратко и си тръгна, без да каже и дума на Хари.

— И това беше едно от добрите му настроения — отбеляза Лео, загледан в отдалечаващата се фигура на зет си. Той върна вниманието си към Хари. Внезапно очите му се изпълниха с отегчение, което човек постига чак в края на живота си. — Боя се, че никакви дискусии не биха успокоили безпокойствата на Мерипен. Живял е със семейството ни от дете и благополучието на сестрите ни означава всичко за него.

— Ще се грижа за нея — повтори Хари.

— Сигурен съм, че ще се опитате. И независимо дали вярвате, или не, надявам се, че ще успеете.

— Благодаря.

Лео се фокусира върху него с проникателен поглед, който би обезпокоил човек със съвест.

— Между другото, аз няма да отпътувам със семейството, когато потеглят за Хемпшир утре сутринта.

— Бизнес в Лондон? — попита любезно Хари.

— Да, няколко последни парламентарни задължения. И малко архитектурни занимания — хобито ми. Но ще остана главно заради Попи. Виждате ли, очаквам тя скоро да пожелае да ви напусне и имам намерение да я съпроводя до вкъщи.

Хари се усмихна презрително, развеселен от наглостта на новия си зет. Имаше ли изобщо Лео представа по колко много начини Хари можеше да го съсипе и колко лесно можеше да стане това?

— По-полека... — тихо каза Хари.

Това бе знак или за наивност, или за смелост, от който Лео не се сепна. Той всъщност се усмихна, макар в това да нямаше нищо смешно.

— Има нещо, което явно не разбирате, Рътлидж. Успяхте да спечелите Попи, но не притежавате това, което се изисква, за да я задържите. Затова няма да се отдалечавам. А ако я нараните, животът ви няма да струва и пукнат фардинг^[1]. Няма недосегаем човек — дори вие не сте.

След като прислужницата помогна на Попи да смени булчинската рокля с обикновен халат, тя донесе чаша изстудено шампанско и тактично си тръгна.

Благодарна за тишината на частния апартамент, Попи седна пред тоалетната масичка и бавно разпусна косата си. Устата я болеше от усмихване и усещаше стегнати малките мускулчета на челото си. Тя изпи шампанското и се зае да разресва косата си с дълги движения, оставяйки я да се спуска на махагонови кичури. Беше ѝ приятно да усеща глиганската четина на четката срещу скалпа си.

Хари още не бе дошъл в апартамента. Попи се замисли какво да му каже, когато се появи, но нищо не ѝ хрумна. Бавно, като насън тя закрачи из стаята. За разлика от ледената официалност на залата за приема, останалите помещения бяха декорирани в плюшена материя и топли цветове, с много места за седане, четене и отдых. Всичко беше безукорно, стъклата на прозорците — изтъркани до изумителен блясък, турският килим — изчистен и с аромат на чаени листенца. Имаше камини с мраморни полици или с дърворезба и кахлени печки, както и много лампи и стенни свещници, за да осветяват добре стаята вечерта.

За Попи бе добавена допълнителна спалня. Хари ѝ беше казал, че може да има толкова стаи за собствено ползване, колкото пожелае — апартаментът беше проектиран така, че свързващите пространства да могат да се отварят лесно. Покривката на леглото беше в синьо като яйца на червеношийка, фините ленени чаршафи бяха бродирани с дребни сини цветчета. Бледосини завеси от сатен и кадифе се спускаха на широки ленти върху прозорците. Беше красива женска стая и на Попи щеше да ѝ е приятно да е тук, ако обстоятелствата бяха по-различни.

Тя се опита да реши на кого е по-ядосана: на Хари, на Майкъл или на себе си. Може би еднакво и на тримата. Освен това ставаше все по-нервна, знаейки, че не след дълго Хари ще дойде. Погледът ѝ падна на леглото. Тя си вдъхна увереност с мисълта, че Хари няма да я принуждава да му се подчини. Че злодейството му не би стигнало до грубо насилие.

Стомахът ѝ се сви, когато чу някой да влиза. Пое си дълбоко дъх, после още веднъж и изчака широките рамене на Хари да застанат в рамката на вратата.

Той спря, гледаше я, чертите му бяха безстрастни. Вратовръзката му я нямаше, ризата му бе разкопчана и разкриваше силната линия на шията. Попи се застави да не помръдне, когато се приближи до нея. Той протегна ръка и докосна блестящата ѝ коса, оставяйки я да се плъзне между пръстите му като течен огън.

— Никога не съм я виждал спусната досега — каза той. Стоеше достатъчно близко, за да усети дъха на сапун за бръснене и нотката на шампанско в дъха му. Пръстите му погалиха бузата ѝ, долавяйки треперенето във външната ѝ неподвижност.

— Страхувате ли се? — попита той тихо.

Попи се насили да срещне очите му.

— Не.

— А може би трябва. Много по-мил съм с хора, които се боят от мен.

— Съмнявам се — каза тя. — Мисля, че е вярно по-скоро обратното.

Усмивка докосна устните му.

Попи бе объркана от сложната смесица от емоции, които той събуждаше в нея, отблъскване и привличане, любопитство и

възмущение. Отдръпвайки се от него, тя отиде до тоалетната си масичка и извади малка порцеланова кутийка с позлатен капак.

— Защо направихте всичко това? — чу го тя да пита тихо.

— Мислех, че така ще е най-добре за Майкъл. — Изпълни я прилив на задоволство, когато видя, че това го раздразни.

Хари се отпусна на ръба на леглото в небрежна поза. Погледът му не се откъсваше от нея.

— Ако имаше как, щях да направя всичко това по обичайния начин. Щях да ви ухажвам открито, да ви спечеля честно. Но вие вече бяхте избрали Бейнинг. Това бе единствената алтернатива.

— Не, не беше. Можеше да ме оставите да бъда с Майкъл!

— Съмнявам се, че някога би ви предложил. Той измами и вас, и себе си, предполагайки, че може да накара баща си да приеме брака ви. Трябваше да видите стареца, когато му показах писмото — беше смъртно засегнат при споменаването, че синът му взема съпруга, стояща толкова ниско под него.

От това я заболя, както може би Хари бе планирал, и Попи се стегна.

— Тогава защо не оставихте нещата да свършат от само себе си? Защо не изчакахте Майкъл да ме изостави и после да дойдете да съберете парчетата?

— Защото съществуваше вероятност Бейнинг да се осмели да избяга с вас. Не можех да рискувам. И знаех, че рано или късно ще осъзнаете, че онова, което имате с Бейнинг не е нищо повече от увлечение.

Попи го изгледа с неприкрито презрение.

— Какво знаете вие за любовта?

— Виждал съм как се държат влюбени хора. А онова, на което станах свидетел във вестиария тази сутрин, не се доближаваше ни най-малко до това. Ако наистина се искахте един друг, нямаше сила на света, която да ви попречи да излезете от тази църква заедно.

— Вие не бихте го позволили! — извика му тя обидено.

— Вярно е. Но бих уважил усилието.

— Никой от нас не дава пет пари за вашето уважение.

Фактът, че тя говореше за Майкъл и за себе си като за „ние“, накара лицето му да стане строго.

— Каквито и да са чувствата ви към Бейнинг, сега сте моя съпруга. А той ще се ожени за някоя аристократка със синя кръв, както би трябвало да направи още в началото. Затова единственото, което сега ни остава, е да решим как ще продължим ние двамата.

— Бих предпочела само фиктивен брак.

— Не ви обвинявам — произнесе студено той. — Но бракът не е легален, докато не спя с вас. А, за съжаление, аз никога не оставям вратички.

Коего означаваше, че той щеше да настоява за правото си. Нищо нямаше да го разубеди да вземе, каквото желае. Попи усети, че очите и носът я засмъдяват. Само че по-скоро щеше да умре, отколкото да заплаче пред него. Изглежда го с отвращение, а сърцето ѝ заблъска тежко, докато накрая усети туптене в слепоочията си, в китките и глезените.

— Изумена съм от подобно поетично изявление. Разбира се, че ще изпълним договора. — Тя започна да разкопчава позлатените копчета на халата си с вкочанени и треперещи пръсти. Дъхът ѝ вибрираше в гърлото. — Единственото, за което моля, е да го направите бързо.

Хари се отблъсна от леглото с елегантна бързина и дойде при нея. Ръката му покри безчувствените ѝ пръсти.

— Попи. — Той изчака тя да се съвземе и да погледне към него. В очите му блестяха весели искрици. — Карате ме да се чувствам като отвратителен похитител — каза той. — Ще ви кажа само, че никога не съм насилвал жена. Един обикновен отказ би бил достатъчен, за да ме разубеди.

Лъжеше, инстинктите ѝ го казваха. Но... може пък и да не лъжеше. Мътните да го вземат, задето си играеше с нея като котка с мишка.

— Вярно ли е? — попита тя с обидено достойнство.

Хари я изгледа с невинен поглед.

— Откажете ми и аз ще разбера.

Фактът, че такова презряно човешко същество може да бъде толкова красиво беше доказателство, че вселената бе неизразимо несправедлива, или най-малкото твърде зле устроена.

— Няма да се опитвам да ви разубеждавам — каза тя, отблъсквайки ръцете му. — Няма да ви развличам с представления за

непорочни девици. — Тя продължи да разкопчава копчетата на халата си. — Освен това бих искала да приключа с това, така че да не живея в страх.

Хари услужливо свали сакото си и отиде да го преметне върху облегалката на стола. Попи пусна халата си на пода и изрита пантофите си. Студеният въздух нахлу под ръба на тънката ѝ батистена нощница и се завъртя в студени спирали около глезените ѝ. Тя почти не бе в състояние да мисли, в главата ѝ имаше само страх и притеснение. Бъдещето, за което някога бе мечтала, се бе изпарило, и бе създадено друго с безкрайни усложнения. Хари щеше да я познае по начин, по който никой друг не я бе познавал и нямаше да я познава. Но това нямаше да е като браковете на сестрите ѝ... това щяха да са отношения, изградени върху нещо съвсем различно от любовта и доверието.

Информацията на сестра ѝ Уин за съпругеската интимност беше украсена с цветя и лунни лъчи, при най-оскъдно описание на физическия акт. Съветът на Уин беше да се довери на съпруга си и да се отпусне, и да разбере, че сексуалната близост е чудесна част от любовта. Само че нищо от това не можеше да бъде приложено към ситуацията, в която Попи сега се намираше.

Стаята беше невъзможно тиха. *Това не означава нищо за мен*, помисли си тя, опитвайки се да накара себе си да го повярва. Имаше чувството, че е в тяло на непознат, когато измъкна нощницата през главата си и я пусна да падне на килима във вяла купчинка. Усети, че настръхва, връхчетата на гърдите ѝ се стегнаха от студа.

Тя се качи в леглото, отхвърли завивките и се пхна под тях. Дръпна ги до гърдите си и се облегна на възглавниците. Едва тогава погледна към Хари.

Съпругът ѝ спря да развърже обувката си, подпрял крак на стола. Беше вече съблякъл ризата и жилетката си и мускулите на дългия му гръб се открояваха релефни и стегнати. Той я погледна през рамо, гъстите му мигли бяха полупритворени. Тенът му беше златист, като зачервен от слънцето, а устните му се разтвориха, сякаш е забравил нещо, което се е канил да каже. Като изпусна една накъсана въздишка, той се върна към обувката си.

Тялото му бе красиво, но Попи не изпита удоволствие при вида му. Всъщност, тя възнегодува. Би предпочела някакъв знак за

уязвимост, намек за отпуснатост около корема, тесни рамене, нещо, което да го поставя в неизгодна позиция. Но той беше жилав и силен, пропорционален. Все още по панталони, Хари застана до леглото. Въпреки усилията ѝ да изглежда безразлична, Попи не можеше да престане да стиска бродираните чаршафи.

Ръката му докосна голото ѝ рамо, пръстите му се отклониха към шията ѝ и се върнаха обратно. Той спря, когато откри един малък, почти невидим белег върху рамото ѝ — мястото, където навремето се бе забила една заблудена сачма.

— Нещастен случай? — попита той дрезгаво.

Попи кимна, неспособна да говори. Стана ѝ ясно, че той ще се запознае с всяка малка и уникална подробност на тялото ѝ... че му беше дала това право. Той откри още три белега върху ръката ѝ, спираше се и галеше всеки, сякаш би могъл да облекчи тези отдавна минали наранявания. Ръката му бавно се премести към една къдрица, която се плъзгаше в красива махагонова река върху гърдите ѝ, следвайки я под чаршафите и одеялата.

Тя ахна, когато усети палеца му да минава по зърното на гърдата ѝ, да се завърта, изпращайки тръпки топлина до най-дълбоката вътрешност на стомаха ѝ. Ръката му я пусна за момент и когато той посегна към гърдата отново, пръстът му беше влажен от собствената му уста. Още един измъчващ, рязък кръг, влагата засилваше милувката. Коленете ѝ леко се вдигнаха нагоре, бедрата ѝ се разтвориха, сякаш цялото ѝ тяло бе станало съсъд за удържане на усещания. Другата му ръка се плъзна леко под брадичката ѝ, като наклони лицето ѝ към неговото.

Той се наведе да я целуне, но Попи се извърна.

— Аз съм същият онзи мъж, който ви целуна на терасата — чу го тя да казва. — Тогава ви хареса доста.

Попи трудно би могла да отговори, при положение че дланта му обхвана гърдата ѝ.

— Но вече не. — За нея една целувка означаваше повече от обикновен физически жест. Тя беше дар от любов, знак за привързаност или най-малкото за харесване, а тя не изпитваше нито едно от тези неща към него. Може и да имаше права над тялото ѝ, но не и над сърцето ѝ.

Ръката му я пусна и тя го усети да я побутва леко към вътрешността на леглото.

Попи се подчини, пулсът ѝ препусна, когато той се присъедини към нея. Той се излегна в своята част. Тя накара пръстите си да пуснат завивките, когато той ги издърпа от нея.

Очите му се плъзнаха по тънкото ѝ голо тяло, по извивките на гърдите, към местенцето, където бедрата ѝ се съединяваха. Заля я горещина, червенината по кожата ѝ стана още по-плътна, когато той я притегли към себе си. Гърдите му бяха топли и твърди, покрити с тъмни косъмчета, които я боцкаха.

Попи потръпна, когато ръката му мина по гърба ѝ. Интимността да лежи притисната към полугол мъж, да вдишва аромата на кожата му беше много повече отколкото замаяният ѝ мозък можеше да проумее. Той леко притисна краката ѝ, за да ги разтвори, платът на панталона му беше гладък и хладен. Продължи да я държи, ръката му се движеше в бавни, спокойни кръгове по гърба ѝ, докато накрая зъбите ѝ спряха да тракат.

Устата му проследи опънатата ѝ шия отстрани. Целува я там дълго, съсредоточавайки се в ямката зад ухото, линията на косата ѝ и трапчинката в основата на гърлото.

Езикът му намери пулса ѝ и се спря лениво там, докато тя се опитваше да го отблъсне. Ръцете му се стегнаха, едната му длан се протегна и стигна до голата извивка на дупето ѝ, като продължаваше да я притиска към него.

— Не ви ли харесва това? — прошепна той.

— Не — каза Попи, като се опита да измъкне ръцете си между неговите.

Хари я притисна отново към матрака, очите му блестяха с дяволична веселост.

— Няма да признаете дори и да ви харесва, нали?

Тя поклати глава.

Ръката му обхвана лицето ѝ, палецът му мина по затворените ѝ устни.

— Попи, ако няма друго, с което да ви доставя удоволствие, дайте ми поне този шанс.

— Не мога. Не и когато си спомня, че би трябвало да правя това с... него. — Колкото ядосана и възмутена да беше, тя не можа да се

застави да изрече името на Майкъл.

Думите ѝ провокираха много по-силна реакция у Хари, отколкото бе очаквала. Той стисна челюстта ѝ, ръката му се затвори в силно, макар и не особено болезнено менгеме, очите му заблестяха яростно. Тя отвърна на погледа му предизвикателно, почти ѝ се искаше да го накара да направи нещо ужасно, да провери дали е толкова низък, за какъвто го мислеше.

Но гласът на Хари, когато най-накрая заговори, беше напълно овладян.

— Тогава ще видя дали мога да го изкарам от мислите ви. — Завивките бяха отхвърлени с безмилостна настоятелност, лишавайки я от всеки опит за прикритие. Тя понечи да се надигне, но той я натисна. Обхвана гърдата ѝ отдолу, повдигна я и се наведе, докато дъхът му докосна връхчето.

Проследи ареолата с език, улови зърното нежно със зъби, играейки си с чувствителната плът. Във вените ѝ се надигаше наслада при всяко лизване и нежно подръпване. Ръцете ѝ се свиха в юмруци, когато се опита да ги държи отстрани. Струваше ѝ се важно да не го докосва доброволно. Но той беше умел и настойчив, събуждаше дълбоки и мъчителни импулси, а тялото ѝ очевидно беше склонно да избере удоволствието пред принципа.

Тя се пресегна към главата му, тъмната коса беше гъста и мека между пръстите ѝ. Задъхана, тя насочи устата му към другата си гърда. Последва дрезгав шепот и устните му се разтвориха над възбуденото зърно. Ръката му мина с милувка по тялото ѝ, отбелязвайки извивките на кръста и хълбоците ѝ. Върхът на средния му пръст направи кръг около пъпа ѝ и прокара пътека по плоскостта на корема до долчинката, където краката ѝ бяха притиснати един в друг... от коленете до върха на бедрата... и отново обратно.

Като я галеше нежно, Хари прошепна:

— Отвори за мен.

Попи мълчеше, съпротивляваше се, всяко поемане на въздух се съпровождаше от конвулсия. Зад затворените ѝ очи напорът на сълзите ставаше все по-силен. Да изпитва изобщо някакво удоволствие с Хари ѝ изглеждаше като предателство.

И той го знаеше. Гласът му беше нежен, когато прошепна в ухото ѝ:

— Каквото се случва в леглото е само между нас. Не е грях да се отдадеш на съпруга си и нищо няма да спечелиш, отказвайки всяко удоволствие, което съм в състояние да ти дам. Нека да се случи, Попи. Не трябва да се държиш целомъдрено с мен.

— Не се и опитвам — каза тя несигурно.

— Тогава ми позволи да те докосна.

При мълчанието ѝ Хари разтвори стиснатите ѝ крака. Ръката му тръгна по вътрешната страна на бедрото, като палецът му правеше нежни, интимни спирали. Накъсаният ритъм на дишането им изпълваше тихата стая. Палецът му се настани в деликатното триъгълниче, докосвайки едно толкова чувствително местенце, че тя подскочи с глух протест.

Той я придърпа по-близо към твърдия мускул, към гладкостта на кожата си и острите косъмчета по гърдите си. Протегна се отново надолу и започна да разтваря отстъпващата под пръстите му плът. Тя изпита непреодолим порив да се повдигне нагоре и да се притисне към ръката му. Но се насили да лежи без да мърда, макар усилието да бе изтощително.

Намирайки входа към тялото ѝ, Хари започна да притиска мекотата, докато я накара да се овлажни. Погали я, един от пръстите му се мушна вътре. Объркана, тя се стегна и изскимтя.

Хари я целуна по шията.

— Шшт... Няма да те нараня. Спокойно. — Той я галеше отвътре, пръстът му нежно се изви, сякаш да я подбутне напред. Отново и отново, толкова търпеливо.

Удоволствието създаде ново напрежение, крайниците ѝ натезаха от сгъстяващите се усещания. Пръстът му се измъкна и той започна да си играе с нея лениво.

В гърлото ѝ напиреха звуци, но тя преглътна. Искаше да се размърда, да се извие в непоносимата топлина. Ръцете ѝ горяха от желание да хване гъвкавите мускули на раменете му. Вместо това лежеше с мъртвешка неподвижност.

Но той знаеше как да накара тялото ѝ да реагира, как да извлече удоволствие от неохотната ѝ плът. Тя не можеше да възпре бедрата си да се вдигат нагоре, петите ѝ се забиваха в гъвкавия матрак. Той се плъзна отпред по тялото ѝ, целувките му слизаха все по-надолу и по-надолу, устата му мереше разстоянието по тялото ѝ. Когато забоденос

в меките, интимни къдрици, обаче, тя застина и се опита да се отмести. Усети, че главата ѝ се замайва. Никой не ѝ бе казал за това. Не можеше да е правилно.

Когато се сгърчи, ръцете му се пъкнаха под дупето ѝ, уловиха я здраво и езикът му тръгна с влажни, гладки милувки. Той внимателно я въведе в преднамерено бавен ритъм, карайки я да се издига нагоре и пак, и пак, докато галеше с чувствени тласъци. Порочна уста, безмилостен език. Горещ дъх, който я обливаше. Чувството се надграждаше, докато стигна поразителен връх и се разпространи във всички посоки. От устните ѝ се откъсна вик, после още един, докато в нея се надигаха и я разтърсваха дълбоки спазми. Нямаше път за бягство, нито за връщане. А той стоеше с нея, продължавайки да се спуска с меки лизвания, изтръгвайки няколко последни потръпвания на удоволствие, докато тя лежеше трепереща под него.

След това дойде най-лошата част, когато Хари я взе в ръцете си да я успокои... и тя му позволи.

Нямаше как да не усети колко е възбуден, тялото му бе стегнато и твърдо, сърцето му биеше бързо под ухото ѝ. Той прокара ръка по извивката на гърба ѝ. С пристъп на угризение тя се запита дали щеше да я обладае сега.

Но Хари я изненада като каза:

— Няма да те насилвам повече тази нощ.

Гласът ѝ прозвуча странно и някак плътен за собствените ѝ уши:

— Ти... ти... не се налага да спиращ. Както ти казах...

— Да, искаш да приключиш с това — изсмя се Хари ехидно. — Така че да няма за какво да се страхуваш. — Като я пусна, той се търкулна и стана, оправяйки панталона си отпред с нехайно безразличие. Лицето ѝ пламна. — Само че аз реших да те накарам да се страхуваш още малко. И помни, че ако в главата ти се върти някаква идея за анулиране на брака, ще те съборя по гръб и ще отнема девствеността ти, преди да си успяла да мигнеш. — Той дръпна завивките върху нея и спря. — Каж ми, Попи... Мислиш ли за него в момента? Беше ли името му в съзнанието ти, докато те докосвах?

Попи поклати глава, отказвайки да го погледне.

— Е, и това е някакво начало — каза той тихо. Изгаси лампата и излезе.

Тя остана да лежи сама в тъмнината, засрамена, задоволена и объркана.

[1] Стара английска монета. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За Хари спането винаги беше нещо трудно. Тази нощ бе невъзможно. Съзнанието му, свикнало да работи по многобройни проблеми едновременно, сега имаше нов и безкрайно интересен обект, над който да размишлява.

Съпругата му.

Беше научил много неща за Попи за един ден. Тя бе показала, че е изключително силна, когато се намира под натиск, че не е жена, която ще се разпадне в трудна ситуация. И въпреки че обичаше семейството си, нямаше да изприпка при тях да търси закрила.

Хари не можеше да не се възхити на начина, по който се бе справила в деня на сватбата. А още повече на начина, по който се бе справила с него. Никакви театри за непорочни девизи, бе казала.

Мисълта му се върна към онези минути, преди да я остави, когато тя беше сладка и отстъпчива, и красивото ѝ тяло пламтеше отзивчиво. Възбуден и нервен, Хари лежеше в спалнята си, в другата част на апартамента. Мисълта, че Попи спи на мястото, където той живееше, беше повече от достатъчна, за да го държи буден. Никоя жена не беше оставала преди в апартамента му. Винаги бе държал връзките си далеч от дома си, никога не прекарваше цялата нощ с някого. Това го караше да се чувства неловко, идеята да спи в едно легло с друг човек. А защо това му изглеждаше по-интимен акт, отколкото сексуалния, не беше нещо, над което Хари си даваше труда да размишлява.

Изпита облекчение, когато утрото настъпи и ниският хоризонт изсветля на запад. Той стана, изми се и се облече. Пусна прислужницата, която донесе „Морнинг Кроникъл“, „Глоуб“ и „Таймс“. Както винаги досега, след малко дойде келнерката на етажата със закуската, а после и Джейк Валънтайн с рапорт за шефа си, както и да получи списък със задачите за деня.

— Дали госпожа Рътлидж ще иска закуска, сър? — попита прислужницата.

Хари се зачуди докога ли щеше да спи Попи.

— Почукайте на вратата и я попитайте.

— Да, сър.

Видя как погледът на жената се отклонява към спалнята на Попи. Макар да бе често срещано съпружеските двойки от горната класа да поддържат отделни спални, прислужницата прояви лека изненада, преди да овладее изражението си. Леко раздражен, Хари я видя да излиза от трапезарията.

След малко я чу да говори нещо и Попи да отговаря. Заглушените звуци от гласа на съпругата му изпратиха тръпки на удоволствие по гърба му.

Прислужницата се върна в трапезарията.

— Ще донеса поднос и за госпожа Рътлидж. Ще желаете ли нещо друго, сър?

Хари поклати глава и се върна към вестниците, когато тя излезе. Опитва се да прочете една статия за трети път, преди накрая да се откаже и да се загледа към стаята на Попи.

Накрая тя се появи, облечена в халат от синя тафта, богато избродиран с цветя. Косата ѝ беше пусната, кестенявите къдрици хвърляха огнени отблясъци. Прииска му се да съблече всички тези дрехи от гърба ѝ, да целува голото ѝ тяло, докато тя се зачерви и се задъха.

— Добро утро — прошепна Попи, отбягвайки очите му.

Хари стана и я изчака да седне до малката масичка.

Не му убягна факта, че се стареа да не го докосва, докато ѝ помагаше да се настани. *Търпение*, напомни си той.

— Добре ли спа? — чу се да пита любезно.

— Да, благодаря. — Беше ясно, че по-скоро от вежливост, отколкото от истински интерес тя се поинтересува:

— А ти?

— Добре.

Погледът ѝ се отклони към разхвърляните по масата вестници. Взе един и го вдигна така, че напълно да закрива лицето ѝ, докато чете. След като стана ясно, че не ѝ се говори, Хари се зае с друг вестник.

Единствено шумоленето на хартията нарушаваше тишината.

Донесоха закуската и две прислужници сервираха порцеланови чинии, салфетки и кристални чаши.

Хари видя, че Попи е поръчала препечени питки, от плоската им, шуплеста повърхност се издигаше пара. Той се зае със своята закуска от препечени филийки и сварени яйца, като ги разреза през рохкавия жълтък и го размаза по хрупкавия хляб.

— Не е необходимо да ставаш толкова рано, ако не искаш — каза той и поръси яйцата. — Много лондонски дами спят до обяд.

— Аз обичам да ставам с началото на деня.

— Като добра фермерска съпруга. — Хари ѝ хвърли кратка усмивка.

Но Попи не реагира на шегата, просто се зае да ръси мед по питката си.

Хари спря с вилицата във въздуха, очарован от начина, по който тънките ѝ пръсти въртят пръчката за мед, запълвайки всяка дупчица с гъстата кехлибарена течност. В един момент осъзна, че е втренчил поглед и отхапа от хляба си. Попи остави пръчицата за мед в малка сребърна каничка. Върху палеца ѝ блестеше една сладка капка и тя го повдигна към устните си и го облиза.

Хари едва не се задави, пресегна се за чая си и отпи голяма глътка. Течността опари езика му и го накара да изругае под нос.

Попи му хвърли учуден поглед.

— Има ли нещо?

Нищо. С изключение на това, че да гледа как съпругата му закусва се оказа най-еротичното нещо, което някога бе виждал.

— Съвсем нищо — дрезгаво отвърна той. — Чаят е горещ.

Когато се осмели да погледне към Попи отново, тя отхапваше прясна ягода. Устните ѝ се закръглиха да отхапят сочния плод. *Исусе*. Той се размърда неспокойно в стола си, когато всички незадоволени желания от снощи се събудиха отмъстително. Попи изяде още две ягоди, отхапвайки бавно, докато Хари се опитваше да не ѝ обръща внимание. Горещината се събра под дрехите му и той измъкна една кърпичка да попие чело.

Попи вдигна напоената с мед хрупкава питка към устата си и го изгледа объркано.

— Добре ли си?

— Тук е прекалено топло — дойде раздраженият му отговор, докато през ума му минаваха ужасни мисли. Мисли, включващи мед и мека женска кожа, и влажна розова...

На вратата се почука.

— Влез — каза Хари отсечено, нетърпелив за всяко нещо, което би отвлякло вниманието му.

Джейк Валънтайн влезе в апартамента много по-предпазливо от обикновено, леко изненадан при вида на Попи на масичката за закуска. Вероятно новата ситуация щеше да отнеме малко време, докато всички страни свикнат.

— Добро утро — поздрави Валънтайн, несигурен дали да се обърне само към Хари, или да включи и Попи.

Тя разреши дилемата като му се усмихна непринудено.

— Добро утро, господин Валънтайн. Надявам се, че днес в хотела няма избягала маймуна?

Валънтайн се ухили.

— Не мога да съм напълно сигурен, госпожо Рътлидж. Но денят едва сега започва.

Хари изпита нещо ново, отровна обида, която се разпростря из цялото му тяло. Какво беше това... ревност ли? Така трябваше да е. Той се опита да потисне чувството, но то се събра в стомаха му. Искаше му се Попи да се усмихва и на него по същия начин. Искаше нейната игривост, чара ѝ, вниманието ѝ.

Като изсипа захар в чая си, Хари произнесе хладно:

— Докладвайте ми за срещата на персонала.

— Няма нищо за докладване, всъщност. — Валънтайн му подаде купчина листи. — Сомелиерът помоли да одобрите списъка с вината. А госпожа Пениуисъл повдигна въпроса за приборите и салфетките, които изчезват от подносите, когато гостите искат храна в стаите си.

Хари присви очи.

— Проблемът не съществува в трапезарията, нали?

— Не, сър. Изглежда, че някои от посетителите ни проявяват склонност да вземат прибори от трапезарията. Но в усамотението на собствените си стаи... ами, вчера сутринта изчезнаха всичките прибори на закуска. В резултат госпожа Пениуисъл предлага да поръчаме калаени прибори, които да се използват само за частно хранене.

— Гостите ми да използват калаени ножове и вилици? — Хари поклати глава. — Не, ще трябва да намерим друг начин да ги откажем от дребните кражби. Не сме някаква долнопробна кръчма.

— Помислих си, че точно така ще кажете. — Валънтайн гледаше как Хари разтваря горния лист на вестника. — Госпожа Пениуисъл каза, че когато госпожа Рътлидж пожелае, тя ще се радва да я разведе из хотелските офиси и кухни и да я запознае с персонала.

— Не мисля... — започна Хари.

— Ще е чудесно — прекъсна го Попи. — Моля ви, кажете ѝ, че ще съм готова след закуска.

— Не е необходимо — възрази Хари. — Няма да се занимаваш с управлението на хотела.

Попи го изгледа с приятна усмивка.

— Никога не съм имала намерение да се меся. Но тъй като е моят нов дом, бих искала да се запозная по-добре с него.

— Това не е дом — възрази Хари.

Погледите им се срещнаха.

— Разбира се, че е — усмихна се Попи. — Тук живеят хора. Не гледаш ли на него като на свой дом?

Джейк Валънтайн пристъпи неспокойно от крак на крак.

— Ако ще ми давате списъка с днешните задачи, господин Рътлидж...

Хари едва го чу. Продължи да гледа втренчено съпругата си, питайки се защо това изглежда толкова важно за нея. Опита се да обясни своите причини.

— Това че тук живеят хора, не го прави дом.

— Не чувстваш ли привързаност и обич към това място? — попита Попи.

— Е... — каза с неудобство Валънтайн, — аз ще тръгвам.

Нито единият, нито другият забелязаха бързото му излизане.

— Това е място, което по случайност притежавам — каза Хари. — Ценя го по практически причини. Но нямам никакви сантименти към него.

Сините ѝ очи изучаваха неговите, любопитни и проникателни, странно състрадателни. Никой не го бе гледал досега по този начин. Това го накара да настръхне отбранително.

— Прекарал си целия си живот в хотели, нали? — прошепна тя. — Никога в къща с градина и дървета.

Хари не можеше да разбере защо всичко това има чак толкова значение. Опита се да отпъди въпроса и да възвърне самообладанието

си.

— Нека съм ясен, Попи... това е бизнес. И служителите ми не бива да бъдат третирани като познати или приятели, иначе се създават управленчески проблеми. Разбираш ли?

— Да — каза тя, без да откъсва очи от неговите. — Започвам да разбирам.

Този път беше ред на Хари да вдигне вестника, избягвайки погледа ѝ. Не искаше никакво разбиране от нейна страна. Искаше единствено да ѝ се наслаждава, да рови из нея, както правеше в стаята си със съкровища. Попи трябваше да се съобразява с границите, които той поставяше. А в замяна той щеше да е снизходителен съпруг — стига само тя да схванеше, че последната дума ще е неговата.

* * *

— *Всички* — каза въодушевено госпожа Пениуисъл, началничката на камериерките — от мен до перачките — толкова много се радват, че господин Рътлидж най-после си намери жена. И се надяваме, че ще се чувствате добре дошла. Имате триста души на разположение, които да изпълнят всичко, което пожелаете.

Попи бе трогната от явната искреност на жената. Икономката беше висока жена с широки рамене и червендалеста, с намек за едва сдържана енергичност.

— Обещавам ви — усмихна се Попи. — Няма да изисквам помощта на всичките тези триста души. Макар че ще ми е необходима помощта ви да си намеря лична прислужница. Никога не съм се нуждаела от такава преди, но сега без сестрите ми и компаньонката...

— Разбира се. Имаме няколко момичета, които лесно могат да бъдат обучени за целта. Можете да ги интервюирате и ако никоя не ви се стори подходяща, ще дадем обява.

— Благодаря.

— Предполагам, че от време навреме ще искате да поглеждате сметките на домакинството и счетоводните книги, както и списъка с доставките и инвентара. На ваше разположение съм, разбира се.

— Много сте мила — усмихна се Попи. — Радвам се, че имам възможността да се запозная с персонала на хотела. И да видя някои от

местата, които никога не съм имала възможност да посетя като гостенка. Кухните по-точно.

— Нашият готвач, господин Брусар, ще е във възторг да ви покаже кухнята и да ви се похвали с постиженията си. — Тя спря и добави полугласно: — За наше щастие, суетата му е голяма колкото таланта му.

Те започнаха да се спускат по голямото стълбище.

— От колко време работите тук, госпожо Пениуисъл? — поинтересува се Попи.

— Близо десет години... откак започнах. — Икономката се усмихна при далечния спомен. — Господин Рътлидж беше толкова млад, дългурест като върлина, с остър американски акцент и навик да говори толкова бързо, че човек не можеше да го разбере. Тогава работех в чайната на баща ми в Странд — управлявах я вместо него — и господин Рътлидж беше чест посетител. Един ден дойде и ми предложи сегашната позиция, въпреки че хотелът тогава беше само една редица частни къщи. Не може да се сравни с това, което е сега. Разбира се, казах му „да“.

— Защо „разбира се“? Баща ви не искаше ли да останете в магазина му?

— Да, но сестрите ми можеха да му помагат. Освен това имаше нещо в господин Рътлидж, каквото не бях виждала в никой мъж преди, а и след това... изключителна сила на характера. Той е много убедителен.

— Забелязах — каза сухо Попи.

— Хората пожелават да го последват или да станат част от онова, с което се занимава. Точно затова успя да осъществи всичко това... — госпожа Пениуисъл посочи обкръжението — на такава млада възраст.

Попи си помисли, че може да научи много за съпруга си от тези, които работеха при него. Надяваше се, че поне няколко от тях ще са толкова словоохотливи колкото икономката.

— Взискателен ли е като шеф?

Жената се усмихна.

— О, да. Но, казано честно, винаги с основание.

Тръгнаха към предния офис, където двама мъже, един възрастен и един на средна възраст, разговаряха над голяма счетоводна книга, разтворена върху дъбово бюро.

— Господа — каза икономката, — развеждам госпожа Рътлидж из хотела. Госпожо Рътлидж, да ви представя господин Майлс, нашия генерален управител, и господин Лафтън, портиерът.

Двамата се поклониха с уважение, гледайки Попи като че ли беше кралска особа, снизходила да им направи визита. По-младият от двамата, господин Майлс, се усмихна и се изчерви до върха на плешивата си глава.

— Госпожо Рътлидж, това наистина е много голяма чест! Поднасяме ви искрените си поздравления за брака ви...

— Най-искрени — присъедини се напевно господин Лафтън. — Вие сте отговорът на молитвите ни. Пожелаваме на вас и на господин Рътлидж цялото щастие на света!

Леко смутена от ентузиазма им, Попи се усмихна и кимна на всеки от тях.

— Благодаря ви, господа.

Те се заеха да ѝ показват офиса, в който се съхраняваше дълга редица от книги за пристигналите, административни данни, книги, съдържащи историите и обичаите на чужди страни, речници на различни езици, всякакви видове карти и планове за етажите на хотела. Плановете, забодени на една стена, бяха маркирани с молив, за да отбелязват кои стаи са свободни и кои — заети.

Две подвързани с кожа книги бяха сложени отделно от останалите, едната червена, другата черна.

— Какви са тези томове? — поинтересува се Попи.

Мъжете се спогледаха и господин Лафтън отвърна предпазливо:

— Има редки случаи, при които някои от гостите се проявяват като... ами, трудни...

— Невъзможни — намеси се господин Майлс.

— Това, за съжаление, трябва да нанесем в черната книга, което означава, че те не са добре дошли...

— Казано без заобикалки: те са нежелани — добави господин Майлс.

— И не можем да ги приемем отново.

— Никога — натърти господин Майлс.

Развеселена, Попи кимна.

— Разбирам. А целта на червената книга?

Господин Лафтън продължи да обяснява:

— Това е за определени гости, които са малко по-взискателни от обичайното.

— Проблемни гости — изясни господин Майлс.

— Такива, които имат специални изисквания — продължи господин Лафтън, — или не обичат стаите им да бъдат чистени в определено време; такива, които настояват да носят домашни любимци, неща от този сорт. Не им пречим да останат, но си отбелязваме техните особености.

— Хм. — Попи взе червената книга и хвърли дяволит поглед към икономката.

— Не бих се изненадала, ако Хатауей са споменати няколко пъти в тази книга.

Коментарът ѝ бе посрещнат с мълчание. Виждайки замръзналите им изражения, Попи започна да се смее.

— Знаех си. Къде е споменато семейството ми? — Тя отвори книгата и разгледа няколко случайни страници.

Двамата мъже мигновено направиха наскърбени физиономии, закръжиха наоколо, сякаш търсеха възможност да отнемат книгата.

— Госпожо Рътлидж, моля ви, не трябва...

— Сигурен съм, че ви няма тук — добави разтревожено господин Майлс.

— А аз съм сигурна, че ни има — възрази Попи с усмивка. — Всъщност, сигурно сте отделили за нас цяла глава.

— Да... искам да кажа, *не*... госпожо Рътлидж, умолявам ви...

— Много добре. — Попи остави червения том. Мъжете въздъгнаха с облекчение. — Обаче — каза тя, — някой ден ще разгледам тази книга. Сигурна съм, че ще се окаже интересно четиво.

— Ако сте свършили да измъчвате тези бедни джентълмени, госпожо Рътлидж... — подзе икономката с блеснали очи. — Виждам, че много от служителите ни са се събрали отвън пред вратата, за да се запознаят с вас.

— Чудесно! — Попи отиде до рецепцията, където беше представена на камериерките, етажните управители, екипа по поддръжката и слугите. Тя повтори имената на всички, опитвайки се да запомни колкото е възможно повече, и ги заразително за задълженията им. Те отговориха с готовност на интереса ѝ, давайки ѝ информация за

различните части на Англия, откъдето идваха, както и това от колко време работят в „Рътлидж“.

Попи си помисли, че въпреки многото пъти, в които бе отсядала като гостенка в хотела, никога не се бе замисляла за персонала. Те винаги бяха безименни и безлики, движеха се като фон с тиха ефективност. Но сега почувства някаква близост с тях. Беше част от хотела като тях... всички те съществуваха в кръга на Хари Рътлидж.

* * *

След първата седмица живот с Хари, на Попи ѝ стана ясно, че съпругът ѝ спазва график, който би убил всеки нормален човек. Единственото време, в което бе сигурна, че ще го види, беше сутрин на закуска; беше зает в останалата част от деня, често пропускаше вечеря и рядко си лягаше преди полунощ.

Хари обичаше да се занимава с две-три неща едновременно, изготвяше списъци и планове, организираше срещи, уреждаше спорове, правеше услуги. Постоянно го търсеха хора, които молеха да им помогне в разрешаването на един или друг проблем. Идваха по всяко време, сякаш не можеше да мине и четвърт час, без да се появи някой, обикновено Джейк Валънтайн, почуквайки по вратата на апартамента.

Когато не беше зает с различните си задачи, Хари се месеше в работата на хотела и персонала. Изискваше перфектност и най-високо качество на обслужването и беше безмилостен. Служителите получаваха щедри заплати и добро отношение, но в замяна от тях се очакваше да работят здраво и най-вече — да са лоялни. Ако някой от тях беше наранен или болен, Хари изпращаше за доктор и плащаше лечението му. Ако някой предложеше начин за подобряване на обслужването в хотела, идеята директно се изпращаше към Хари и в случай, че я одобрише, въпросният служител получаваше добър бонус. Като резултат бюрото на съпруга ѝ беше винаги отрупано с купчини рапорти, писма и бележки.

Изглежда и през ум не му бе минало да предложи меден месец за себе си и съпругата си, и Попи предполагаше, че той няма желание да

напуска хотела. Тя във всеки случай не гореше от желание за меден месец с мъж, който я бе измамил.

След сватбената им нощ се чувстваше неспокойна в присъствието му, особено когато оставаха насаме. Той не криеше желанието и интереса си към нея, но досега не бе постигнал напредък. Всъщност, скъсваше се да бъде любезен и внимателен. Сякаш се опитваше да я накара да свикне с него, с променените обстоятелства в живота ѝ. И тя оценяваше неговото търпение, защото всичко това бе съвършено ново. По някаква ирония, обаче, самоналоженото му въздържание ѝ даваше случайни моменти на контакт — докосване на ръката му в ръката ѝ, притискане на тялото му към нейното, когато стояха достатъчно близко в тълпа — заредени с вибриращо привличане.

Привличане без доверие... не беше нещо, което те кара да се чувстваш комфортно по отношение на съпруга си.

Попи нямаше представа колко дълго може да продължи това отлагане на съпружеската близост. Беше благодарна, че Хари е толкова погълнат от хотела си. Въпреки че... не можеше да не си дава сметка, че режимът му от ранно утро до късна нощ не е полезен за него. Ако някой, за когото я бе грижа, работеше толкова неуморно, тя би настоявала да намали темпото, да си отдели време за почивка.

Един следобед я изпълни особено съчувствие, когато Хари дойде в апартамента им неочаквано, носейки сакото си в ръка. Беше прекарал по-голямата част от деня с началника на лондонската пожарна служба. Двата методично бяха обходили хотела, за да проверят процедурите по безопасност и съоръженията.

Ако, да не дава Господ, в „Рътлидж“ избухнеше пожар, служителите бяха обучени да помогнат на колкото се може повече гости да напуснат незабавно сградата. Отвън бяха боядисани знаци, които да показват, че на пожарната служба е платено да ги предпазва.

Когато Хари влезе в апартамента лицето му издаваше силна умора. Беше ясно, че денят е бил особено напрегнат...

Той спря, когато я видя, свита в ъгъла на дивана, разтворила книга върху коленете си.

— Как мина официалният обяд? — попита Хари.

Бяха я поканили да се присъедини към група заможни млади съпруги, които организираха годишен благотворителен базар.

— Добре мина, благодаря. Те са приятна група. Макар да е малко прекалено да искат съставянето на комитет. На комитета ще отнеме месец да свърши нещо, което един човек може да направи за десет минути.

Хари се усмихна.

— Целта на тези групи не е да са ефективни. А да имат нещо, с което да запълват времето си.

Попи го изгледа внимателно и очите ѝ се разшириха.

— Какво се е случило с дрехите ти?

Бялата му ленена риза и тъмносинята копринена жилетка бяха изцапани със сажди. По ръцете му се виждаха черни петна, както и от едната страна на челюстта.

— Тествах една от противопожарните стълби.

— Слязъл си по външната стълба на сградата? — Попи беше смаяна, че той може да поеме такъв безсмислен риск. — Не можа ли да помолиш някой друг да го направи? Господин Валънтайн, може би?

— Сигурен съм, че би го направил. Но не бих осигурил екипировка за моите служители, без самият аз да съм я изпробвал. Продължавам да се безпокоя за камериерките — полите биха затруднили слизането им. Забраших да опитват това. — Той погледна мрачно дланите си. — Трябва да се измия и да се преоблека, преди да се върна на работа.

Попи се върна отново към книгата си. Но чуваше звуците, които идваха от другата стая, отварянето на чекмеджета, плисъкът на вода и сапун, тупването на захвърлена обувка. Помисли си за него, че е гол и гореща топлина прерязва стомаха ѝ.

Хари се върна в стаята, чист и безупречен както преди. С изключение на...

— Изцапан си. — Попи усети радостно пърполене в гърдите си. — Пропуснал си едно петно.

— Къде?

— Челюстта. Не, не от тази страна. — Тя взе една кърпичка и му направи знак да се приближи.

Хари се наведе над облегалката на дивана, лицето му се сведе към нейното. Остана съвсем неподвижен, докато го бършеше. До ноздрите ѝ стигна ароматът на кожата му, свеж и чист, с намек за пушек, като кедрово дърво.

Прииска ѝ се да удължи момента. Вгледа се в бездънните му зелени очи. Около тях имаше сенки заради липсата на сън. Небеса, този човек никога ли не спираше и за миг?

— Защо не седнеш до мен? — попита Попи импулсивно.

Хари примига, явно сварен неподготвен от поканата.

— Сега?

— Да, сега.

— Не мога. Имам толкова...

— Ял ли си изобщо днес? Освен няколкото хапки на закуска?

Той поклати глава.

— Нямах време.

Попи посочи мястото до себе си без думи.

За нейна изненада Хари се подчини. Заобиколи края на дивана и седна в ъгъла, без да я изпуска от очи. Едната от тъмните му вежди се вдигна въпросително.

Попи се пресегна към стоящия отстрани поднос и взе една чиния със сандвичи, плодова пита и бисквити.

— От кухнята изпращат прекалено голямо количество за един човек. Почини си.

— Всъщност не съм...

— Ето — настоя тя и пъкна чинията в ръцете му.

Хари си взе един сандвич и отхапа бавно. Попи взе собствената си чаша от подноса, наля пресен чай и добави лъжичка захар. След което му я подаде.

— Какво четеш? — Той посочи книгата в скута ѝ.

— Роман от един писател — натуралист. Все още не откривам нищо подобно на интрига, но пък описанията на провинцията са доста лирични. — Тя спря, гледайки го как пресушава чая. — Ти обичаш ли романи?

Той поклати глава.

— Обикновено чета за информация, не за развлечение.

— Не одобряваш четенето за развлечение?

— Не, просто не успявам да намеря време за него.

— Може би затова не спиш добре. Трябва ти някаква пауза между работата и лягането.

Последва суха, идеално пресметната пауза, преди Хари да попита:

— Какво би предложила?

Съзнавайки какво има предвид, Попи усети, че се изчервява от главата до петите. Хари явно се забавляваше от неудобството ѝ, но не по подигравателен начин, а сякаш намирайки реакцията ѝ за очарователна.

— Всички в семейството ми обичат романи — каза накрая Попи, връщайки отново разговора в коловоза. — Събираме се в салона почти всяка вечер и някой от нас чете на глас. Уин е най-добрата — променя гласа си за репликите на всеки герой.

— Бих искала да чуя ти как четеш — каза Хари.

Попи поклати глава.

— Не съм и наполовина толкова забавна, колкото Уин. И карам всички да заспиват.

— Да — каза Хари. — Имаш гласа на дъщеря на учен. — Преди тя да възрази, той добави: — Успокояващ. Никога не дразни слуха. Тих...

Той беше ужасно изморен, осъзна тя. Дори усилието да свързва думите беше прекалено голямо за него в момента.

— Трябва да вървя — промърмори той и разтърка очи.

— Първо си изяж сандвича — властно каза Попи.

Той се подчини. Докато ядеше, Попи прелисти книгата и намери онова, което искаше — описание на една разходка сред природата, под небе с бягащи облаци, покрай цъфнали бадемови дръвчета и бели патици, мътещи встрани от тихи потоци. Тя зачете с отмерен тон, хвърляйки от време на време погледи към Хари, докато той омиташе чинията със сандвичи. След това той се настани по-дълбоко в ъгъла и се отпусна така, както никога не го беше виждала.

Тя прочете още няколко страници — за живи плетове и ливади, за гора с опадали листа, докато меката бледа слънчева светлина дава път на тих дъждец...

Когато стигна до края на главата, погледна отново Хари.

Той спеше.

Гърдите му се вдигаха и спускаха ритмично, дългите му мигли хвърляха тънки сенки по кожата му. Едната му ръка се бе спуснала до гърдите, а другата лежеше полуотворена отстрани.

— Никога не пропускам — прошепна Попи с тайна усмивка. Талантът ѝ да приспива хората беше надвил дори неспокойния Хари.

Тя внимателно остави книгата настрана.

Това бе първият път, когато можеше да наблюдава Хари на спокойствие. Беше странно да го гледа така обезоръжен. В съня линиите на лицето му бяха отпуснати и почти невинни, нямащи нищо общо с обичайното му изражение на командващ. Устата му, винаги решителна, изглеждаше мека като кадифе. Приличаше на момче, загубило се в дълбок сън. Тя усети порив да бди над съня му, да го завие с одеяло и да погали тъмната му коса.

Минаха няколко спокойни минути, тишината се нарушаваше единствено от далечните звуци на оживление в хотела и от улицата. Това бе нещо, което не бе подозирала, че ѝ е необходимо... време да съзерцава непознатия мъж, който притежаваше живота ѝ.

Да се опитва да разбере Хари Рътлидж бе като да разглоби един от сложните часовникови механизми, които той бе конструирал. Човек можеше да изследва всяко зъбно колелце и лостче, но това не означаваше, че някога ще разбере какво го кара да работи.

Изглежда Хари бе прекарал всички години дотук в борба с живота и опити да го подчини на собствената си воля. До този момент бе постигнал голям прогрес. Но той бе явно неудовлетворен, неспособен да се радва на постигнатото, което го правеше много различен от другите мъже в живота на Попи, специално Кам и Мерипен.

Заради ромския си произход нейните зетъове не гледаха на света като на нещо, което трябва да се завоюва, а по-скоро като на нещо, през което да минеш свободно. Съвсем друг бе Лео, който предпочиташе да гледа живота като безпристрастен наблюдател, вместо да участва активно в него.

Хари искаше да завладее и подчини всичко и всеки, когото види. Как можеше такъв мъж да бъде удържан? Как би могъл някога да намери спокойствие?

Попи бе толкова потънала в мирната тишина на стаята, че се стресна, когато чу почукване по вратата. Нервите ѝ се опънаха. Тя не отговори, искаше ѝ се проклетият звук да се махне. Но той се чу отново.

Чук. Чук. Чук.

Хари се събуди и замига объркано като човек, който е бил рязко изтръгнат от съня.

— Да? — каза той пресипнало, като се опитваше да седне изправен.

Вратата се отвори и влезе Джейк Валънтайн. Погледна извинително, когато видя Хари и Попи заедно на дивана. Попи едва се сдържа да не се намръщи, макар да знаеше, че той просто си върши работата. Валънтайн се приближи, подаде на Хари сгъната бележка, прошепвайки няколко загадъчни думи, и напусна апартамента.

Хари разгледа бележката с мътен поглед. Пъхна я в джоба на самото си и се усмихна извинително на Попи.

— Явно съм задрямал, докато си ми чела. — Той се взря в нея, очите му бяха по-топли, отколкото някога ги бе виждала. — Пауза — промърмори той без видима причина и тъглчето на устата му се изви нагоре. — Бих искал още една скоро.

И излезе от стаята, докато тя се опитваше да измисли отговор.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Само най-богатите лондонски дами притежаваха свой собствен екипаж и коне, тъй като поддръжката на такова удобство струваше цяло състояние. Жените без собствени конюшни или тези, които живееха сами, бяха принудени да наемат коне, карети и кочияши от служба за отдаване под наем, когато трябваше да се разхождат из Лондон.

Хари беше настоял Попи да има собствена карета и коне, и бе изпратил да доведат дизайнер от една работилница за карети. След консултация с Попи майсторът получи поръчка да изработи превозно средство специално по неин вкус. Попи не беше особено очарована от процеса и дори бе леко раздражена, защото настояванията ѝ да попитат за цената и материалите бе предизвикала мръщение.

— Не си тук да задаваш въпроси за това кое колко струва — каза ѝ Хари. — Единственото ти задължение е да избереш каквото ти харесва.

Но в досегашния ѝ опит това винаги беше част от избора на нещо... да гледаш какво е подходящо и след това да сравниш цените, докато попаднеш на нещо, което не е нито прекалено скъпо, нито прекалено евтино. Хари, обаче, явно гледаше на това като на обида, сякаш тя подлагаше на съмнение способността му да се грижи за нея.

Най-после бе решено, че отвън каретата ще е покрита с елегантен черен лак, отвътре ще е тапицирана в зелено кадифе и бежова кожа с месингов перваз, а интериорната ламперия ще е с рисунки. Щеше да има зелени копринени завеси и венециански щори вместо махагонови жалузи... марокански кожени възглавнички... декоративни елементи на външните стъпала, посребрени лампи и съответни брави на вратите... На Попи никога не ѝ бе минавало през ум, че ще има толкова много неща за решаване.

Останалата част от следобед прекара в кухнята с готвача, мосю Брусар, сладкаря, господин Рупърт и госпожа Пениуисъл. Брусар бе

зает със създаването на нов десерт... или по-точно, опитваше се да пресъздаде десерт, който си спомняше от детството.

— Пралеля ми Албертин винаги го правеше без рецепта — обясни Брусар обезсърчено, когато дръпна водната баня от печката. Нагласи вътре половин дузина перфектни малки ябълкови пудинги. — Гледах я всеки път. Но всичко се е изпарило от главата ми. Петнайсет пъти опитах и все още не е перфектно... *po quandon veut, on pent.*

— *Когато човек иска, може* — преведе Попи.

— Точно така. — Брусар внимателно извади чашките от водната баня.

Шеф Рупърт изля крем върху всеки пудинг и го покри с фини сладки листа.

— Да опитаме ли? — предложи той и извади лъжици.

Попи, госпожа Пениуисъл и двамата готвачи тържествено си взеха по един пудинг и го опитаха. Устата на Попи се напълни с крем, мека ябълка и хрупкава сладка коричка. Тя затвори очи да се наслади по-добре на текстурите и ароматите, и чу доволните въздишки на госпожа Пениуисъл и шеф Рупърт.

— Още не е правилният — намръщи се мосю Брусар, сякаш пудингът се инатеше и нарочно не се получаваше.

— Не ме интересува дали е правилният — каза икономката. — Това е най-вкусното нещо, което съм опитвала в живота си. — Тя се обърна към Попи: — Не сте ли съгласна, госпожо Рътлидж?

— Мисля, че сигурно ангелите в рая ядат такива неща — каза Попи, гребвайки от пудинга. Шеф Рупърт бе пъхнал втора лъжица в устата си.

— Може би още мъничко лимон и канела... — замисли се мосю Брусар.

— Госпожо Рътлидж?

Попи се обърна да види кой я търси. Усмивката ѝ угасна, когато видя в кухнята да влиза Джейк Валънтайн. Не че не го харесваше. Всъщност, Валънтайн беше много хубав и мил. Само че явно му бе възложено да играе ролята на куче пазач и да следи Попи да се въздържа от компанията на служителите.

Господин Валънтайн не изглеждаше по-щастлив от Попи, когато заговори:

— Госпожо Рътлидж, изпратен съм да ви напомня, че имате среща в шивачницата.

— Имам ли? Сега? — Попи го изгледа неразбиращо. — Не си спомням да имам каквато и да било среща.

— Направена е вместо вас. По искане на господин Рътлидж.

— О... — Попи неохотно остави лъжицата. — Кога трябва да изляза?

— След четвърт час.

Това ѝ даваше достатъчно време да оправи косата си и да си вземе пелерината.

— Имам достатъчно дрехи — каза Попи. — Не ми трябва повече.

— Една дама във вашето положение — каза мъдро госпожа Пениуисъл — се нуждае от много рокли. Чувала съм да казват, че модерните дами не обличат никога една рокля два пъти.

Попи завъртя очи.

— И аз съм го чувала. И си мисля, че е нелепо. Какво значение има дали ще видят една дама два пъти в една и съща рокля? Освен, че това ще докаже, че съпругът ѝ е достатъчно богат да ѝ купува повече дрехи, отколкото човек се нуждае.

Икономката се усмихна разбиращо.

— Искате ли да дойда да ви придружа до апартамента ви, госпожо Рътлидж?

— Не, благодаря. Ще мина по служебния коридор. Никой от гостите няма да ме види.

Валънтайн каза:

— Не бива да се движите без придружител.

Попи изпусна нетърпелива въздишка.

— Господин Валънтайн?

— Да?

— Искам да се прибера в апартамента сама. Ако не мога да правя това, ще започна да гледам на този хотел като на затвор.

Той кимна неохотно.

— Благодаря. — Като измърмори по едно „довиждане“ на готвачите и на икономката, Попи напусна кухнята.

Джейк Валънтайн пристъпи неловко от крак на крак, докато другите трима го гледаха.

— Съжалявам — каза той. — Но господарят е решил, че съпругата му не бива да се сприятелява с персонала. Казва, че това ни прави по-малко продуктивни и че има по-подходящи занимания за нея.

Въпреки че госпожа Пениуисъл обикновено нямаше склонност да критикува шефа си, лицето ѝ се изопна от раздразнение.

— Като прави какво...? — попита тя отсечено. — Пазарува неща, от които няма нужда, нито пък иска? Чете модни списания? Язди в парка със слуга? Няма съмнение, че има много съпруги, обличащи се по последната мода, които биха били повече от доволни от подобно кухо съществуване. Но тази самотна млада жена е от сплотено семейство и е свикнала на обич и привързаност. Нуждае се от някого, с когото да прави нещата, от компания... нуждае се и от съпруг.

— Тя си има съпруг! — възрази Джейк.

Очите на икономката се присвиха.

— *Нищо* странно ли не сте забелязали в техните отношения, Валънтайн?

— Не, освен това не е наша работа да го обсъждаме.

Госпожа Пениуисъл понижи глас, спомняйки си за кухненските помощнички, които миеха съдове в съседната стая.

— Има съмнения дали вече имат съпружески отношения.

— Вижте сега... — започна Джейк, обиден от това грубо навлизане в частните дела на неговия работодател.

— Хапни от тези, *top atti* — каза Брусар, побутвайки една чиния със сладкиши към него. Когато Джейк седна и взе една лъжица, готвачът хвърли окуражителен поглед на госпожа Пениуисъл. — Какво ви дава основание да мислите, че те тъъ... още не са... опитали кресона?

— *Кресона!* — повтори невярващо Джейк.

— Пореча. — Брусар го изгледа високомерно. — Метафора. И много по-приятна от метафорите, които вие, англичаните, използвате за това нещо.

— Аз никога не използвам метафори — промърмори Джейк.

— *Bien sur*, нямате въображение. — Готвачът се обърна към икономката. — Защо има съмнения за отношенията между господин и госпожа Рътлидж?

— Чаршафите — отвърна тя кратко.

Джейк едва не се задави.

— Карате камериерките да ги шпионират? — попита той с пълна уста.

— Съвсем не — отбранително заяви жената. — Просто имаме бдителни камериерки, които ми казват всичко. А дори и да не го правеха, не е нужна голяма прозорливост, за да видиш, че не се държат като женени хора.

Готвачът се замисли дълбоко.

— Мислите, че има проблем с неговия морков ли?

— Кресон, морков... за вас всичко ли е храна? — сопна се Джейк.

Готвачът сви рамене:

— *Oui*^[1].

— Ами — каза раздразнено Джейк — има цяла редица бивши метреси на Рътлидж, които несъмнено доказват, че няма нищо нередно с моркова му.

— Тогава, при положение, че той е силен мъж... тя е красива жена... защо не правят салатата заедно?

Джейк спря с лъжицата във въздуха, когато си спомни писмото от Бейнинг и тайната среща между Хари Рътлидж и виконт Андоувър.

— Мисля — каза той неловко, — че да спечели ръката ѝ в брака, господин Рътлидж може би трябва... ами... да манипулира събития, които да накарат нещата да се извъртят по начина, по който той иска. Без да взема предвид чувствата ѝ.

Останалите трима се спогледаха безизразно. Шеф Рупърт заговори пръв:

— Но той го прави с всички.

— Явно на госпожа Рътлидж това не ѝ харесва — промърмори Джейк.

Госпожа Пениуисъл подпря глава на ръката си и забарабани замислено по челюстта си.

— Сигурна съм, че тя ще му се отрази благотворно, дори само да се опита.

— Нищо — каза убедено Джейк — няма да промени Хари Рътлидж.

— И все пак ми се струва — замечтано продължи икономката, — че тези двамата се нуждаят от малко помощ.

— От кого? — попита шеф Рупърт.

— От всички ни. Ще е само от полза, ако шефът ни е щастлив, нали?

— *Не* — твърдо каза Джейк. — Не познавам човек, толкова неподготвен за щастие. Той няма да знае какво да прави с него.

— Толкова повече причини да опита — обяви госпожа Пениуисъл.

Джейк ѝ хвърли предупредителен поглед.

— *Няма* да се месим в личния живот на господин Рътлидж. Забранявам.

[1] Да (фр.). — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седнала пред тоалетната масичка, Попи напудри носа си и сложи на устните си мехлем от листа на роза. Тази вечер тя и Хари бяха поканени на вечеря, давана в една от частните трапезарии, официално събитие, което щеше да бъде посетено от чужди дипломати и правителствени чиновници, които да засвидетелстват почитания на гостуващия монарх на Прусия, крал Фридрих Вилхелм IV. Госпожа Пениуисъл бе показала на Попи менюто и Попи бе отбелязала с кисела усмивка, че с всичките тези десет блюда очаква вечерята да свърши след полунощ.

Попи бе облечена в най-хубавата си рокля, виолетова коприна, която блещукаше в сини и розови нюанси, когато по нея минеше светлина. Уникалният цвят беше постигнат с нова синтетична боя и беше толкова впечатляващ, че почти не се нуждаеше от орнаменти. Горната част на роклята бе сложно загърната, оставяйки голи раменете, а богатите, наслоени фусты шумоляха меко, когато се движеше.

Точно когато Попи остави четката за пудра, Хари застана на прага и я огледа бавно.

— Тази вечер никоя няма да може да се сравнява с теб — прошепна той.

Тя се усмихна и промърмори благодарност.

— Ти също изглеждаш много елегантен — каза тя, въпреки че „елегантен“ изобщо не беше подходящата дума, за да опише съпруга си.

Хари беше изключително красив в официалните си одежди в бяло и черно, с безупречна снежнобяла вратовръзка и лъснати до блясък обувки. Носеше елегантните си дрехи с небрежна лекота, толкова приятен и привлекателен, че беше лесно да забравиш пресметливостта му.

— Време ли е вече да слизаме? — попита Попи.

Хари извади часовника от джоба си и го погледна.

— Четиринайсет... не, тринайсет минути.

Веждите ѝ се вдигнаха, когато видя колко очукан и издраскан беше часовникът.

— Мили боже. Сигурно го носиш от дълго време.

Той се поколеба, преди да ѝ го покаже. Попи го взе внимателно. Часовникът беше малък, но тежък в дланта ѝ, златото пазеше топлината на тялото му. Тя вдигна капачето и видя, че надрасканият метал не е надписан или украсен.

— Откъде е? — попита го тя.

Хари го пхна в джоба си. Изражението му беше неразгадаемо.

— От баща ми, когато му казах, че тръгвам за Лондон. Каза ми, че неговият баща му го дал години преди това със съвета, когато стане успял човек, да го отпразнува като си купи нов, по-хубав. Връчи ми го със същия съвет.

— Но ти така и не си си купил нов?

Хари поклати глава.

Смутена усмивка се плъзна по устните ѝ.

— Бих казала, че си постигнал повече от достатъчно успех, за да заслужиш нов часовник.

— Още не.

Тя си помисли, че той сигурно се шегува, но в изражението му нямаше смях. Смутена и очарована, Попи се запита колко още богатство възнамерява да спечели, колко власт иска да придобие, преди да реши, че е достатъчно.

Може би за Хари Рътлидж нямаше такова нещо като „достатъчно“.

Тя бе отвлечена от мислите си, когато той извади нещо от джоба на сакото си, плоска правоъгълна кутия от кожа.

— Подарък — каза Хари и ѝ я подаде.

Очите ѝ се ококориха от изненада.

— Не беше нужно да ми даваш нищо. Благодаря ти. Не очаквах... Ах! — Това последно възклицание се откъсна от устата ѝ, когато отвори кутията и вдигна една диамантена огърлица, която приличаше на езеро от блестящ огън върху кадифената подплата. Беше тежка гирлянда от проблясващи цветя и свързващи четирилистници.

— Харесва ли ти? — попита Хари небрежно.

— Да, разбира се, тя е... поразителна. — Попи никога не си бе представяла, че ще притежава такава бижу. Единствената огърлица, която имаше, беше една перла, закачена на верижка. — Може ли... може ли да си я сложа тази вечер?

— Мисля, че ще подхожда на роклята. — Хари вдигна огърлицата от кутията, застана зад Попи и я закопча внимателно около шията ѝ. Студената тежест на диамантите и топлото докосване на пръстите му до тила ѝ я накараха да потръпне. Той остана зад нея, ръцете му се отпуснаха леко върху извивките на шията ѝ и започнаха да я галят.

— Хубава е — промърмори той. — Макар че нищо не е по-хубаво от голата ти кожа.

Попи се взря в огледалото, но не в пламналото си лице, а в ръцете му върху нейната кожа. Двамата останаха неподвижни, гледаха отраженията си, сякаш бяха две фигури, обвити в лед.

Ръцете му се раздвижиха чувствено, сякаш докосваха безценно произведение на изкуството. С върха на средния си пръст той проследи линията на ключицата ѝ към трапчинката в основата на гърлото.

Възбудена, Попи се измъкна от ръцете му и се изправи срещу него, заобикаляйки малкото столче.

— Благодаря ти — успя да каже тя. След това се приближи да го прегърне, ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му.

Това бе повече, отколкото възнамеряваше да направи, но имаше нещо в изражението му, което я трогна. Понякога бе виждала същото върху лицето на Лео в детството, когато го хванеха да прави някаква беля и той отиваше при майка им с букет цветя или някакво малко съкровище.

Ръцете на Хари се обвиха около нея, притискайки я по-близо. Той ухаеше възхитително, беше топъл и твърд под пластове лен, коприна и вълна. Усети лекия му, неравен дъх по врата си.

Като затвори очи, Попи си позволи да се облегне върху него. Той я целуна отстрани по врата, продължавайки нагоре към линията на челюстта. Тя усети да я облива топлина от главата до петите и си даде сметка, че намира нещо изненадващо в прегръдката, чувство за сигурност. Двамата си пасваха идеално, мекота и твърдост, гъвкавост и напрегнатост. Сякаш всяка нейна извивка прилягаше перфектно към

мускулестите му очертания. Нямахше нищо против да стои притисната в него, с него, още дълго.

Но Хари избра да вземе повече, отколкото му се предлагаше. Ръката му продължи отстрани на главата ѝ, притискайки я назад, за да я целуне. Устата му се спусна бързо. Попи се изви и се отскубна от него.

После се обърна да го види, върху лицето ѝ бе отпечатано ядосано изражение.

Реакцията ѝ явно изненада Хари. В очите му блестяха гневни искри, сякаш тя бе постъпила във висша степен нечестно.

— Явно забраната за театрални представления за девственици е била вдигната.

Попи отговори с неестествена приповдигнатост.

— Не мисля, че е театрално да се дърпам, когато не искам да бъда целуната.

— Един диамант срещу една целувка. Толкова лоша сделка ли е?

Страните ѝ се зачервиха.

— Оценявам щедростта ти. Но грешиш като мислиш, че можеш да купиш или да сключиш сделка срещу моята благосклонност. Аз не съм метреса, Хари.

— Очевидно. Защото срещу такава огърлица една метреса би отишла до това легло, би легнала охотно и би ми предложила да правя с нея каквото поискам.

— Никога не съм отказвала съпругеските ти права — каза тя. — Ако искаш, сега ще отида до леглото охотно и ще направя каквото искаш в същия този момент. Но не защото ми даде огърлица, сякаш това е част от някаква трансакция.

Далеч не успокоен, Хари я изгледа с нарастваща обида.

— Мисълта да лежиш като мъченица на жертвения олтар не е онова, което имах предвид.

— Защо, не е ли достатъчно, че искам да ти се подчиня? — избухна внезапно Попи. — Защо трябва да горя от *нетърпение* да легна с теб, когато ти не си съпругът, когото исках?

В мига, в който думите напуснаха устата ѝ, Попи съжали за тях. Но беше прекалено късно. Очите на Хари се превърнаха в лед. Той отвори устни, а тя се стегна, знаейки, че ще каже нещо убийствено.

Вместо това той се обърна и излезе от стаята.

Да се подчиня.

Думата кръжеше като оса в съзнанието на Хари. И го жилеше отново и отново.

Да му се подчини... сякаш е някакъв отвратителен тип, когато някои от най-красивите жени в Лондон се молеха за неговото внимание. Чувствени, образовани жени с умели уста и ръце, желаещи да задоволят и най-екзотичните му желаниа... всъщност, можеше да има една от тях тази вечер.

Когато гневът му се уталожил достатъчно, за да може да се държи нормално, Хари се върна в спалнята на Попи и я информира, че е време да слязат за вечерята. Тя му хвърли предпазлив поглед, явно искаше да каже нещо, но усети, че трябва да държи устата си затворена.

Ти не си съпругът, когото исках.

И никога нямаше да бъде. Никакви заговори или манипулации нямаше да променят това.

Но Хари щеше да продължи да свири своята партия. Попи беше негова по закон, а Господ знаеше, че той има на своя страна парите. Времето щеше да се погрижи за останалото.

Официалната вечеря премина при голям успех. Всеки път, когато Хари погледнеше към другия край на дългата маса, виждаше, че Попи се държи възхитително. Беше спокойна и се усмихваше, участваше в разговорите, явно очаровайки своите събеседници. Оказа се точно както бе очаквал: същите качества, които се смятаха за недостатъци у неомъжено момиче, бяха на уважение у една омъжена жена. Острата наблюдателност на Попи и удоволствието от живите спорове я правеха далеч по-интересна, от която и да е сдържана госпожица със стеснителен, сведен надолу поглед.

Тя бе прелестна във виолетовата си рокля, изящната ѝ шия оградена с диаманти, косата — блестяща като тъмен пламък. Природата я бе благословила щедро с красота. Но усмивката бе тази, която я правеше неустоима, усмивка толкова сладка и лъчезарна, че го стопляше целия.

Хари искаше и на него да се усмихва така. Правеше го, в началото. Трябваше да има нещо, което да я убеди да се държи по-

сърдечно към него, да го харесва отново. Всички имаха слабости.

Междувременно успяваше да открадне по някой поглед от нея, от неговата красива и далечна съпруга... и се опиваше от усмивките, които тя даваше на другите хора.

* * *

На следващата сутрин Хари се събуди по обичайното време. Изми се и се облече, седна на масата за закуска с вестник и погледна към вратата на Попи. Съпругата му не се виждаше никъде. Предположи, че ще спи до късно, тъй като се бяха оттеглили много след полунощ.

— Не бъдете госпожа Рътлидж — нареди той на прислужницата. — Трябва да си почине тази сутрин.

— Да, сър.

Закуси сам, опитвайки се да се съсредоточи във вестника, но все поглеждаше към затворената спалня на жена си.

Беше свикнал да я вижда всяка сутрин. Обичаше да започва деня с нея. Но знаеше, че не е бил нищо повече от грубиян предишната вечер, когато ѝ подари бижу, изисквайки проява на благодарност. Би трябвало да помисли по-рано.

Единственият проблем беше, че я желаше толкова силно. Беше свикнал да става по неговия начин, особено когато се касаеше до жени. Може би нямаше да му навреди да се научи да отчита и чувствата на другите.

Особено ако това би ускорило процеса на получаване на желаното.

След като прегледа сутрешния рапорт на мениджърите от Джейк Валънтайн, Хари отиде с него до сутерена на хотела, за да прецени пораженията от малкото наводнение, предизвикано от повредена канализация.

— Имаме нужда от инженерна оценка — каза Хари. — Освен това искам инвентаризация на повредените стоки на склад.

— Да, сър — кимна Валънтайн. — За съжаление, в наводнените места е имало навити турски килими, но не знам дали изцапаното...

— Господин Рътлидж! — Към тях се втурна разтревожена камериерка. Тя едва говореше от бързане. — Госпожа Пениуисъл каза... да отида да ви намеря, защото... госпожа Рътлидж...

Хари изгледа жената.

— Какво има?

— Наранила се е, сър... паднала е...

— Къде е в момента?

— В апартамента ви, сър.

— Извикайте доктор — поръча Хари на Валънтайн и изтича по стъпалата, като вземаше по две наведнъж. Докато стигна до апартамента си, паниката го бе завладяла напълно. Опита се да я изтласка, за да може да мисли рационално. Около вратата се бяха струпали прислужници и той си проби път през тях, за да влезе в главната стая.

— Попи?

Гласът на госпожа Пениуисъл проехтя откъм облицованата с плочки баня.

— Тук сме, господин Рътлидж.

Хари се озова в банята с три крачки, стомахът му се сви от страх, когато видя Попи на пода, опряна на ръцете на икономката. Върху нея бяха метнати хавлиени кърпи за благоприличие, но краката ѝ бяха голи и уязвими на фона на твърдите сиви плочки.

Хари се отпусна на колене до нея.

— Какво се случи, Попи?

— Съжалявам. — Тя изглеждаше огорчена и покрусена, и звучеше извинително. — Беше толкова глупаво. Излязох от банята и се подхлъзнах на плочките, и преди да разбера паднах.

— Слава богу, че една от камериерките е отишла да вземе чиниите от закуската — каза му госпожа Пениуисъл — и е чула госпожа Рътлидж да вика.

— Добре съм — каза Попи. — Само малко си изкълчих крака. — Тя погледна укорително икономката. — Напълно съм способна да стана, но госпожа Пениуисъл не ми позволява.

— Страхувах се да я местя — каза икономката на Хари.

— Добре сте направили като сте я оставили неподвижна — отвърна Хари, оглеждайки крака на Попи. Глезенът беше обезцветен и

вече бе започнал да се подува. Дори лекото докосване на пръстите му бе достатъчно да я накара да потрепери и да си поеме бързо въздух.

— Не мисля, че ми трябва доктор — заяви Попи. — Ако можете само да ми сложите лека превръзка и може би да изпия един чай от сварена брезова кора...

— О, ще те прегледа доктор — каза Хари с мрачна решителност. Поглеждайки лицето на Попи, той видя следи от сълзи и се пресегна към нея, като я погали по лицето. Кожата ѝ беше толкова гладка, като фин сапун. В средата на долната ѝ устна, където сигурно се бе прехапала, се виждаше червен белег.

Онова, което съзря в изражението му, накара очите ѝ да се разширят и бузите ѝ да пламнат от смущение.

Госпожа Пениуисъл се надигна от пода.

— Е — каза тя кратко, — сега, когато е на вашите грижи, господин Рътлидж, да отида да донеса превръзки и някакви мехлеми, какво ще кажете? Да направим нещо за глезена, докато докторът дойде.

— Да. Изпратете да доведат и друг доктор — искам второ мнение.

— Да, сър. — Икономката излезе.

— Още не сме получили първо мнение — възрази Попи. — Освен това ми се струва, че прекаляваш. Става въпрос за леко навяхване и... Какво правиш?

Хари бе допрял два пръста под глезена, за да провери пулса ѝ.

— Уверявам се, че циркулацията не е засегната.

Попи завъртя очи.

— Боже мили. Единственото, от което се нуждая, е да седна с повдигнат нагоре крак.

— Ще те пренеса в леглото. — Той пхна една ръка зад гърба ѝ, а другата под коленете ѝ. — Ще ме хванеш ли през врата?

Тя се изчерви, но все пак се подчини, промърморвайки нещо неразбираемо. Той я вдигна с бавно, леко движение. Хавлиените кърпи започнаха да се изплъзват от тялото ѝ и тя опита да се пооправи, но изохка от болка.

— Да не би да ударих крака ти? — попита Хари загрижено.

— Не. Мисля... Мисля, че май съм си наранила и гърба.

Хари пусна няколко тихи ругатни, които накараха веждите ѝ да се вдигнат, след което я пренесе в спалнята.

— От сега нататък — каза ѝ той строго — няма да излизаш от ваната, ако няма кой да ти помогне.

— Не мога да го направя — възрази тя.

— Защо?

— Не ми трябва помощ при къпането всяка вечер. Не съм дете!

— Повярвай ми — каза той, — знам го. — Сложи я върху леглото внимателно и оправи завивките върху нея. След като махна влажната кърпа от крака ѝ, нагласи възглавницата. — Къде стоят нощниците и халатите ти?

— В най-долното чекмедже на гардероба.

Хари отиде до гардероба, дръпна чекмеджето и извади бял халат. Върна се и помогна на Попи да го облече, лицето му бе опънато от безпокойство, като я видя да примигва при всяка движение. Трябваше ѝ нещо против болката. Трябваше ѝ доктор.

Защо, по дяволите, беше толкова тихо в апартамента? Искаше да вижда хора да тичат, да носят разни неща. Искаше действие.

След като подпъхна завивките около нея, той напусна стаята с бързи крачки.

В коридора стояха три прислужници и си говореха. Хари се намръщи и момичетата пребледнях.

— С-сър? — попита едната.

— Защо продължавате да стоите тук? И къде е госпожа Пениуисъл? Искам едната от вас да я намери веднага и да ѝ каже да побърза. А другата да донесе нещата, които са нужни.

— Какви неща, сър? — попита колебливо едното момиче.

— Нещата за госпожа Рътлидж. Бутилка гореща вода. Лед. Лауданум. Чайник с чай. Книга. Не ме интересува, просто се задействайте!

Двете прислужници се отдалечиха с бързи крачки.

Мина половин минута, но още никой не се бе появил.

Къде, по дяволите, се бавеше този доктор? Защо всички се бавеха толкова много?

Той чу Попи да го вика, завъртя се на пети и се върна в апартамента. Озова се до леглото ѝ с две крачки.

Попи се бе свила на малка, неподвижна купчинка.

— Хари — дойде гласът ѝ изпод завивките, — ти ли се караш на хората?

— Не — отрече той мигновено.

— Добре. Защото това тук не е сериозно и не си заслужава.

— За мен е сериозно.

Попи отви лицето си и го погледна така, сякаш бе някой, когото познаваше преди, но не се сещаше кой е. Лека усмивка докосна устните ѝ. Ръката ѝ колебливо пропълзя до неговата, малките ѝ пръсти се свиха около дланта му.

Това просто движение предизвика странен отклик у него. Пулсът му се ускори, а гърдите му се изпълниха с непозната емоция. Пое цялата ѝ ръка в своята и дланите им се притиснаха една в друга. Искаше му се да я държи в прегръдките си, но не воден от страст, а за да я успокои. Въпреки че прегръдката му сигурно бе последното нещо, което тя искаше.

— Ще се върна след малко — каза той и излезе от стаята. Отиде до един бюфет в частната си библиотека, наля малка чашка френски коняк и я занесе на Попи. — Опитай това.

— Какво е?

— Коняк.

Тя се опита да отпие, като мигаше непрестанно.

— Не мисля, че ще ми хареса.

— Не е нужно да ти харесва. Просто го изпий. — Хари понечи да ѝ помогне, изпитвайки необяснима неловкост... той, който винаги се чувстваше около жените уверен и в свои води. Пресегна се и подпъкна още една възглавница под гърба ѝ.

Тя отпи от коняка и направи физиономия.

— Щ...

Ако не беше толкова притеснен, реакцията ѝ щеше да му се стори смешна, все пак ставаше дума за стар коняк, най-малко стогодишен. Хари примъкна един стол и седна до леглото ѝ.

Докато изпие чашката докрай, напрегнатостта изчезна от лицето ѝ.

— Това май наистина помага — каза тя. — Глезенът още ме боли, но не мисля, че ме е грижа.

— Чудесно. — Хари взе чашата и я остави настрана. — Ще възразиш ли, ако те оставя за малко?

— Не, но не искам да се караш на персонала, те и без това правят всичко необходимо. Остани с мен. — Тя се пресегна да хване ръката му.

Отново това загадъчно чувство... усещането, че парченцата на пъзела си идват на местата. Такава невинна връзка, ръка в ръка, а носеше такова удовлетворение.

— Хари? — Нежният начин, по който произнесе името му накара косата му да настръхне от удоволствие.

— Кажи, любов моя? — дрезгаво отвърна той.

— Имаш ли... имаш ли нещо против да разтриеш малко гърба ми?

Хари се опита да скрие реакцията си и отвърна с непринуден тон:

— Разбира се. Можеш ли да се обърнеш настрана? — Той придвижи ръце нагоре по двете страни на гърба ѝ. Попи избута възглавницата и легна по корем. Ръцете му стигаха до раменете ѝ и намериха стегнатите възелчета на мускулите.

От устните ѝ се отрони тих стон и Хари спря.

— Да, там — каза тя и удоволствието в гласа ѝ стигна до слабините му. Той продължи да масажира гърба ѝ с търпеливи и уверени пръсти. Попи въздъхна дълбоко.

— Откъсвам те от работата ти.

— Не съм планирал нищо.

— Ти винаги имаш планирани поне десет неща.

— Нищо не е по-важно от теб.

— Звучиш почти искрено.

— Искрен съм. Защо да не съм?

— Защото работата ти е по-важна за теб от всичко, дори от хората.

Раздразнен, Хари си замълча и продължи с разтривките.

— Съжалявам — обади се Попи след минута. — Не исках да го кажа. Не знам защо го направих.

Думите прозвучаха като балсам за ушите му.

— Имаш травма. Пийнала си. Всичко е наред.

Гласът на госпожа Пениуисъл дойде откъм прага.

— Ето. Надявам се това да е достатъчно, докато докторът дойде.

— Тя донесе поднос, натоварен с какво ли не, включително ленени

превръзки, бурканче с мехлем и две-три големи зелени листа.

— За какво е това? — Хари вдигна едното листо и погледна въпросително към икономката. — Зелене?

— Изключително ефикасно средство — обясни жената. — Намалжава отока и успокоява натъртеното. Само трябва да се счупи твърдата му част и малко да се смачка, после се увива около глезена, преди да се сложат превръзките.

— Не искам да мириша на зеле — възрази Попи.

Хари я изгледа строго.

— Не ме интересува на какво мирише, щом ще ти помогне.

— Защото няма да си ти, който трябва да носи някакво листо на крака си.

Но той постигна своето и Попи неохотно се подчини на процедурата.

— Така — каза Хари, връзвайки спретнато превръзката около глезена. След което дръпна халата върху коленете ѝ. — Госпожо Пениуисъл, ако не възразявате...

— Да, ще видя дали докторът е дошъл — каза икономката. — И ще поговоря с прислужничките. По неизвестна причина са струпали пред вратата какви ли не странни предмети...

Докторът наистина бе пристигнал. И стоически понесе коментара на Хари, че се надява на доктора да не му отнема винаги толкова време, за да дойде, когато има спешен случай, иначе половината му пациенти щели да предадат богу дух, преди дори да е прекрачил прага.

След като прегледа глезена на Попи, докторът установи леко навяхване и подписа студени компреси за отока. Остави лекарство за болката, бурканче с мехлем за разтегнатите мускули на рамото ѝ и препоръча преди всичко госпожа Рътлидж да лежи.

Ако не бе дискомфортът ѝ, Попи всъщност би се зарадвала да си почива през останалата част от деня. Хари явно бе решил, че всичко трябва да ѝ се носи на крака. Шеф Брусар изпрати поднос със сладкиши, пресни плодове и крем. Госпожа Пениуисъл донесе цял набор възглавници, за да ѝ създаде по-голямо удобство. Хари бе изпратил портиера в книжарницата и слугата се върна с огромно количество нови издания.

Скоро след това една прислужница донесе на Попи поднос с красиви кутийки, привързани с панделки. Попи ги отвори и откри, че едната беше пълна с лакта, другата с бонбони, а третата с турски деликатеси. Но най-хубавата от всички бе кутийката, пълна с ново сладкарско изкушение, наречено „десертни шоколади“, което се бе превърнало в истинска модна мания на лондонското изложение.

— Откъде са всички тези неща? — попита Попи, когато след кратко посещение в офисите Хари се върна в стаята ѝ.

— От магазина за сладкарски изделия.

— Не, тези. — Попи му показва десертните шоколади. — Никой не може да се снабди с тях. Производителите, Фелоу и син, са затворили магазина си, докато се местят на ново място. Жените на благотворителния обяд непрекъснато говореха за това.

— Изпратих Валънтайн до жилището на Фелоу да ги помоли да направят специална партида за теб. — Хари се усмихна, когато видя смачканите хартийки по покривката за легло. — Виждам, че вече си ги опитала.

— Вземи си една — предложи щедро тя.

Хари поклати глава.

— Не обичам сладко. — Но се наведе покорно, когато тя му направи знак да дойде по-близо. Пресегна се към него и пръстите ѝ хванаха възела на вратовръзката му.

Усмивката му изчезна, когато Попи се напрегна леко и го дръпна надолу. Надвеси се над нея, застрашителна грамада от мускули и мъжка устремност. Когато сладкият ѝ дъх докосна устните му, тя почувства, че той трепери вътрешно. И видя ново равновесие между тях, баланс на желание и любопитство. Хари продължи да стои, позволявайки ѝ да направи каквото иска.

Тя го придърпа по-близо и устните ѝ докоснаха неговите. Контактът беше кратък, като ослепителна светкавица.

Попи го освободи внимателно и Хари се дръпна.

— Не искаш да ме целунеш за диамантите — каза той с леко хриплив глас, — но ме целуваш за шоколадите?

Попи кимна.

Когато той извърна лице, тя видя, че лицето му е разтегнато в усмивка.

— Ще го включа в дневния ред, тогава.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

За човек като Хари, свикнал да организира графика на всички, той изглежда смяташе, че е напълно естествено да направи същото и за нея. Когато му каза, че предпочита сама да решава как да планира деня си, Хари отговори, че ако продължава да настоява да общува с хотелския персонал, той ще ѝ намери по-добър начин да използва времето си.

— Приятно ми е да прекарвам времето си с тях — възрази Попи. — Не мога да гледам на всички, които работят и живеят тук просто като на зъбци в колелата на машината.

— Хотелът се управлява по този начин от години — каза Хари. — Това не трябва да се променя. Както ти казах преди, ще създадеш управленски проблем. Отсега нататък никакви посещения в кухнята. Никакви разговори с главния градинар, докато подрязва розите. Никакво пиене на чай с икономката.

Попи се намръщи.

— Не ти ли е хрумвало, че служителите ти са хора с мисли и чувства? Замислял ли си се да попиташ госпожа Пениуисъл например дали наранената ѝ ръка се е излекувала?

Хари сви вежди.

— Наранила е ръката си?

— Да, затиснала е пръстите си с вратата. А кога за последен път господин Валънтайн е излизал в отпуската?

Изражението на Хари остана безизразно.

— Преди три години — каза Попи. — Дори камериерките излизат в почивка да видят семействата си, или да отидат на село. Но господин Валънтайн се е посветил до такава степен на работата си, че е забравил за личния си живот. А ти вероятно никога не си му казал и едно „благодаря“.

— Плащам му заплата — възмути се Хари. — Защо, по дяволите, толкова се интересуваш от личния живот на хотелския персонал?

— Защото не мога да живея с хора, да ги виждам ден след ден и да не ме е грижа за тях.

— Тогава защо не започнеш от мен, по дяволите?

— Искаш да ме е грижа за теб? — Невярващият ѝ тон явно го раздразни.

— Искам да се държиш като съпруга.

— Тогава спри да ме контролираш, както правиш с всички. Не ми позволяваш да избирам нищо — на първо място не ми даде избор да се омъжа или да не се омъжа за теб!

— А, ето каква била работата — каза Хари. — Никога няма да спреш да ме наказваш, че съм те отделил от Майкъл Бейнинг. А хрумвало ли ти е, че за него това не е чак такава загуба, каквато е за теб?

Очите ѝ се присвиха подозрително.

— Какво искаш да кажеш?

— Намерил е утеха в цяла армия жени след сватбата ни. Бързо се е прочул като най-големият развратник в града.

— Не ти вярвам — каза Попи, но пребледня.

Не беше възможно. Тя не можеше да си представи Майкъл — *нейният Майкъл* — да се държи по такъв начин.

— Говори се из цял Лондон — каза Хари безмилостно. — Пие, играе на комар и пилее пари. И един дявол знае колко срамни болести си е лепнал досега. Може да те утеши, че виконтът вероятно съжалява за решението си да забрани брака между теб и сина му. Както е тръгнало, Бейнинг няма да живее достатъчно дълго, за да наследи титлата.

— Лъжеш!

— Питай брат си. Би трябвало да ми благодариш. Защото колкото и да ме презираш, аз съм по-добра сделка от Майкъл Бейнинг.

— Трябвало да ти *благодаря!* — попита Попи прегракнало. — След всичко, което причини на Майкъл? — Замаяна усмивка премина по устните ѝ и тя поклати глава. Притисна с пръсти слепоочията си, сякаш да отблъсне нахлуващо главоболие. — Имам нужда да го видя. Трябва да говоря с него... — Гласът ѝ секна, когато той хвана ръцете ѝ в груба, почти болезнена хватка.

— Само опитай — изрече той спокойно, — и двамата горчиво ще съжалявате за това.

Като го отблъсна, Попи се загледа в твърдите му черти и си помисли: „Това е мъжът, за когото съм омъжена“.

* * *

Неспособен да понесе още една минута близо до съпругата си, Хари тръгна за клуба по фехтовка. Щеше да намери някого, който и да е, който иска да тренира, и щеше да се бие, докато мускулите го заболят и изразходи чувството за безизходица. Беше болен от желание, направо се побъркваше. Но не искаше Попи да го приема по задължение. Искаше тя да го желае. Искаше я сърдечна и радушна, по начина, по който се държеше към Майкъл Бейнинг. Проклет да е, ако се примирише с по-малко.

Не съществуваше жена, която да е пожелал и да не е получил досега. Защо уменията му изневеряваха, когато се стигнеше до прелъстяване на собствената му съпруга? Беше установил, че колкото повече се увеличаваше копнежът му за Попи, способността му да я очарова намаляваше пропорционално.

Единствената кратка целувка, която му бе дала, беше по-приятна от цяла нощ, прекарана с други жени. Можеше да се опита да задоволи нуждите си с някоя друга, но това нямаше да го удовлетвори. Той искаше нещо, което като че ли само Попи бе способна да му даде.

Хари прекара два часа в клуба, дуелирайки се с бясна скорост, докато треньорът накрая решително забрани повече.

— Достатъчно, Рътлидж.

— Не съм приключил. — Хари свали маската. Гърдите му се повдигаха и спускаха при дишането.

— Казах „достатъчно“. — Като се приближи до него, треньорът произнесе тихо: — Разчитате на груба сила, вместо да използвате ума си. Фехтуването изисква точност и контрол, а тази вечер ви липсват и двете.

Обиден, Хари обузда емоциите и изражението си и каза хладно:

— Дайте ми още един шанс. Ще ви докажа, че грешите.

Мъжът поклати глава.

— Ако ви позволя да продължите, има голяма вероятност да се контузите. Приберете се вкъщи, приятелю. Изглеждате уморен.

Беше късно, когато Хари се върна в хотела. Все още облечен в спортния си екип, той влезе в сградата през задния вход. Преди да изкачи стъпалата към апартамента си, го пресрещна Джейк Валънтайн.

— Добър вечер, господин Рътлидж. Как мина тренировката?

— Не си струва обсъждането — кратко отвърна Хари. Очите му се присвиха, когато видя напрежение в поведението на помощника си.
— Има ли нещо, Валънтайн?

— Боя се, че се отнася до проблеми с поддръжката.

— А именно?

— Дърводелецът ремонтиреше един участък от пода, който случайно се оказа, че се намира точно над стаята на госпожа Рътлидж. Разбирате ли, последният гост, който е прекарал там, се е оплакал от скърцащи дъски, така че аз...

— Добре ли е съпругата ми? — прекъсна го Хари.

— О, да, сър. Прося извинение, не исках да ви тревожа. Госпожа Рътлидж е напълно добре. Но за съжаление дърводелецът е засегнал една канализационна тръба и има сериозен теч в тавана на стаята на госпожа Рътлидж. Трябваше да свалим част от тавана, за да стигнем до тръбата и да спрем наводнението. Боя се, че леглото и килимът са съсипани. А в момента стаята е негодна за обитаване.

— По дяволите — промърмори Хари, прокарвайки ръка през мократа си от пот коса. — Колко време ще продължи ремонтът?

— Според нас два-три дена. Шумът несъмнено ще е проблем за някои от гостите.

— Извини им се от името на хотела и свали от цената за стая.

— Да, сър.

Хари осъзна с досада, че Попи ще трябва да остане в неговата спалня. Което означаваше, че той трябва да си намери друго място за спане.

— Ще се пренеса в някой от апартаментите за гости за известно време — каза той. — Кой е свободен?

Лицето на Валънтайн остана безизразно.

— Боя се, че всичко е заето тази вечер, сър.

— Няма ли поне една стая на разположение? В *целия* хотел?

— Не, сър.

Хари се навъси.

— Тогава сложете още едно легло в апартамента ми.

Прислужникът погледна извинително.

— Мислих за това, сър. Но нямаме допълнителни легла. Поискаха ни да сложим три в апартаментите за гости, други две бяха дадени назаем на хотел „Браун“ по-рано тази седмица.

— Защо сме го направили? — поиска да знае Хари.

— Казахте ми, че ако господин Браун поиска някога услуга, не бива да му отказвам.

— Правя прекалено много проклети услуги на хората! — сопна се Хари.

— Да, сър.

Хари бързо обмисли алтернативите... можеше да потърси в друг хотел, да убеди приятел да му позволи да отседне за една нощ... но когато погледна непреклонното лице на Валънтайн, разбра как би изглеждало. Освен това щеше да даде богата храна за слухове, че не спи със собствената си съпруга. Като изруга тихо, той мина покрай помощника си и се насочи към частното стълбище; уморените мускули на краката му възроптаха с тъпа болка.

Апартаментът беше зловещо тих. Дали Попи беше заспала? Не... в стаята му беше запалена лампа. Сърцето му задумка тежко, когато последва меката светлина по коридора. Стигна до вратата на стаята си и надникна вътре.

Попи беше в неговото легло с отворена в скута книга.

Хари я погълна с очи, скромната бяла нощница, дантелените волани по ръкавите ѝ, блестящата плитка, прехвърлена през рамото. Бузите ѝ бяха зачервени. Тя изглеждаше мека, сладка, и чиста, с вдигнати под завивките колене.

Прониза го яростно желание. Страхуваше се да помръдне, страхуваше се, че може да я връхлети, без да помисли за невинната ѝ чувствителност. Ужасен от степента на собствената си нужда, Хари успя накрая да я потисне. Откъсна очи и ги заби в пода, възвръщайки си контрола.

— Стаята ми пострада — чу той Попи да казва неловко. — Таванът...

— Разбрах. — Гласът му беше нисък и неравен.

— Съжалявам, че ти причинявам неудобство...

— Не си виновна. — Хари събра смелост да я погледне отново. Грешка. Тя бе толкова красива, толкова уязвима, върху изящната ѝ шия

се видя ясно как преглътна мъчително. Прииска му се да я изнасили. Усети тялото си плътно и горещо от възбуда, пулсиращо безмилостно.

— Има ли някое друго място, където мога да спя? — попита тя с усилие.

Хари поклати глава.

— Хотелът е запълнен докрай — промърмори той.

Тя погледна към книгата в скута си и не каза нищо.

А Хари, който винаги се изразяваше ясно, се мъчеше да се справи с думите, сякаш бяха тухлена стена, която се е сринала върху него.

— Попи... рано или късно... ще трябва да ми позволиш...

— Разбрах — прошепна тя с наведена глава.

Здравият му разум започна да се разтваря в прилива на топлина. Толкова искаше да я вземе сега, тук. Но когато тръгна към нея, видя да стиска толкова силно книгата, че пръстите ѝ побеляха. Тя нямаше да го погледне.

Не го искаше.

А защо това бе от такова значение за него, нямаше никаква представа. Но беше така.

По дяволите.

По някакъв начин с цялата сила на желанието Хари успя да извади спокоен тон.

— Някой друг път, може би. Нямам търпение да те обучавам тази вечер.

Напускайки стаята, той отиде в банята да се мие и да се облива със студена вода. Многократно.

* * *

— Е? — попита шеф Брусар, когато Джейк Валънтайн влезе в кухнята на следващата сутрин.

Госпожа Пениуисъл и шеф Рупърт, които стояха покрай дългата маса, го погледнаха очаквателно.

— Казах ви, че е лоша идея — изгледа ги Джейк. Седна на един висок стол, взе топъл кроасан от подноса със сладки и напъха половината в устата си.

— Не проработи ли? — предпазливо попита икономката.

Джейк поклати глава, преглъщайки кроасана и направи знак за чаша чай. Госпожа Пениуисъл му наля, изсипа малко захар и му я подаде.

— Доколкото мога да кажа — промърмори Джейк, — Рътлидж е прекарал нощта на дивана. Никога не съм го виждал в толкова лошо настроение. Едва не ми откъсна главата, когато му занесох рапортите на управителите.

— О, скъпи — прошепна госпожа Пениуисъл.

Брусар поклати глава невярващо.

— Абе какъв ви е проблемът на вас, британците?

— Той не е британец, роден е в Америка — сопна се Джейк.

— О, да — каза Брусар, спомняйки си този факт. — Американец и романтика. То е като да гледаш птица, която се опитва да лети с едно крило.

— Какво ще правим сега? — Шеф Рупърт изглеждаше загрижен.

— *Нищо* — сви рамене Джейк. — Намесата ни не само че не помогна, но и влоши още повече ситуацията. Те едва говорят един с друг.

* * *

Попи прекара деня в мрачно настроение, не преставаше да се тревожи за Майкъл, знаейки, че не може да му помогне с нищо. Макар нещастieto му да не бе по нейна вина — при дадените обстоятелства тя не би променила нищо от това, което бе направила — Попи все пак се чувстваше отговорна, сякаш омъжвайки се за Хари, бе приела част от неговата вина.

Само дето Хари бе неспособен да се чувства виновен за каквото и да било.

Тя си помисли, че нещата не биха били чак толкова сложни, ако можеше да се накара просто да мрази Хари. Но въпреки многобройните му недостатъци, нещо в него я трогваше, дори сега. Решимостта му бъде самотен... отказът му да създава емоционални връзки с хората около него, или дори да мисли за хотела като за свой дом... тези неща ѝ бяха чужди.

Как, за бога, при положение, че единственото, което искаше беше човек, с когото да споделя обич и интимност, бе стигнала до тук — да е омъжена за мъж, който не бе способен на нищо от това? Хари искаше само да използва тялото ѝ и илюзията за брак.

Е, тя имаше много повече, което да му даде. А той трябваше да приеме или всичко нейно, или нищо.

Вечерта Хари дойде в апартамента да вечеря заедно с нея. Информира я, че след като приключат храненето, има среща в библиотеката в техния апартамент.

— Среща с кого? — попита Попи.

— Със служител от Министерството на отбраната. Сър Джералд Хубърт.

— Мога ли да попитам за какво?

— По-добре не.

Взирайки се в неразгадаемите му черти, Попи изпита неловкост.

— Трябва ли да се правя на домакиня? — попита тя.

— Няма да е необходимо.

Вечерта бе студена и влажна, дъждът се лееше на тежки пелени по покрива и прозорците, и превръщаше праха по улиците в кални потоци. Скваната вечеря завърши и две прислужници дойдоха да вземат чиниите и да донесат чай.

Докато разбъркваше захарта в чашата си, Попи се взираше в Хари замислено.

— Какъв чин заема сър Джералд?

— Помощник адютант на генерала.

— И за какво отговаря?

— Финансова администрация, управление на кадри. Натиска за реформи за повишаване боеспособността на армията. Много необходими реформи предвид напрежението между руснаци и турци.

— Ако започне война, Британия ще се намеси ли?

— Почти сигурно. Но е възможно проблемът да бъде разрешен по дипломатически път и да не се стига до война.

— Възможно, но малко вероятно?

Хари се усмихна цинично.

— Войната винаги е по-доходна от дипломацията.

Попи отпи от чая си.

— Зет ми Кам ми каза, че си подобрил дизайна на стандартната бойна пушка. И сега Министерството на отбраната ти е задължияло.

Хари поклати глава, за да покаже, че това е нищо.

— Нахвърлях няколко идеи, когато се повдигна въпрос на едно парти.

— Явно са се оказали доста ефикасни — каза Попи. — Каквито са повечето ти идеи.

Хари завъртя лениво една чаша с портвайн в ръцете си. После вдигна поглед към нея.

— Опитваш се да ме попиташ нещо ли, Попи?

— Не знам. Да. Изглежда сякаш сър Джералд ще иска да дискутира оръжието с теб, така ли е?

— Несъмнено. Води със себе си господин Едуард Кинлок, който притежава военна фабрика. — Виждайки изражението ѝ, Хари я изгледа въпросително. — Не одобряваш ли?

— Мисля, че блестящ ум като твоя трябва да се използва за подобри неща, вместо да усъвършенства оръжия за убиване на хора.

Преди Хари да успее да отговори, на вратата се почука и беше съобщено, че посетителите са пристигнали.

Хари стана и помогна на Попи да се надигне от стола си, след което тя го придружи да поздрави гостите.

Сър Джералд беше едър и набит мъж, червендалестото му лице бе обрамчено от гъсти, бели бакенбарди. Беше облечен в сребристосиво военно сако, украсено с униформени копчета. При всяка стъпка от него долиташе дъх на тютюнев дим и тежък одеколон.

— Моите почитания, госпожо Рътлидж — поклони се той. — Виждам, че слуховете за вашата красота изобщо не са преувеличени.

Попи се насили да се усмихне.

— Благодаря, сър Джералд.

Застанал до нея, Хари представи другия мъж:

— Господин Едуард Кинлок.

Кинлок се поклони припряно. Явно срещата със съпругата на Хари Рътлидж беше нежелано отвличане на вниманието. Той искаше да се захванат начаса за работа. Всичко в него, тесния, тъмен костюм, насилена усмивка, предпазливите очи, дори гладката коса, подчинена от блестящ слой помада, говореше за суровост и непреклонност.

— Добре дошли, господа — каза Попи. — Ще ви оставя на спокойствие. Да ви изпратя ли нещо освежаващо?

— Защо, благодаря... — започна сър Джералд, но Кинлок го прекъсна.

— Много любезно от ваша страна, госпожо Рътлидж, но няма да е необходимо.

Челюстта на сър Джералд увисна разочаровано.

— Много добре — каза Попи приятно. — Тогава си тръгвам. Пожелавам ви приятна вечер.

Хари въведе гостите в библиотеката си, а Попи остана да гледа след тях. Тези мъже не й харесаха, а още по-малко й харесваше темата, която щяха да обсъждат. Особено не й се понрави идеята, че дяволичната интелигентност на съпруга й ще бъде използвана за подобряване изкуството на войната.

Връщайки се в спалнята на Хари, Попи се опита да чете, но съзнанието й непрекъснато се връщаше към разговора, който се провеждаше в библиотеката. Накрая тя се отказа и остави книгата настрана.

Започна да спори мълчаливо със себе си. Да се подслушва беше нередно. Но всъщност в целия спектър на греха, доколко можеше да се каже, че е лошо? Ами ако човек подслушва, защото има основателна причина? Ами ако това водеше до положителен резултат, като например да предпазиш човек да направи грешка? Нещо повече, не беше ли неин дълг като съпруга на Хари да е негова подкрепа, когато е възможно?

Да, той може би се нуждаеше от нейния съвет. А определено най-добрият начин да му е полезна беше да разбере какво обсъжда с гостите.

Попи прекоси апартамента на пръсти и отиде до вратата на библиотеката, която бе оставена леко отворена. Като се прикри да не я виждат, тя наостри слух.

— ... може да усетите ритането на оръжието в рамото си — казваше Хари с прозаичен тон. — Възможно е да има начин това да се превърне в практически ефект, да се използва откатът, за да се вкара друг куршум. Или още по-добре, мога да изобретя метална обвивка, която съдържа барут, куршум и запалител в едно. Откатната сила би могла автоматично да изтласква капсулата, която съдържа барут,

куршум и запалител, така че оръжието да стреля многократно. И би имало далеч по-голяма мощ и точност, отколкото има всяко огнестрелно оръжие в момента.

Твърдението му бе посрещнато с мълчание. Попи предположи, че Кинлок и сър Джералд, като нея самата, се мъчеха да схванат онова, което Хари току-що бе описал.

— Боже мили — каза накрая Кинлок задъхано. — Това е толкова далеч отвъд всичко, което ние... то надхвърля многократно това, което в момента произвеждам...

— Може ли да се направи? — попита сър Джералд кратко. — Защото ако е така, това може да ни даде предимство пред всяка армия в света.

— Докато не го изкопират — каза Хари сухо.

— Обаче — продължи сър Джералд, — междувременно, докато те репродуцират технологията, ние ще сме разширили Империята... ще сме я укрепили така здраво... че никой да не може да оспори превъзходството ни.

— Само че не би могло да продължи дълго. Както бе казал веднъж Бенджамин Франклин, империята е като голяма торта — най-лесно намалява по краищата.

— Какво знаете вие, американците, за това как се гради империя? — попита сър Джералд с надменно сумтене.

— Ще ви напомня — промърмори Хари, — че аз съм американец по рождение.

Отново тишина.

— Към коя страна е вашата лоялност? — попита сър Джералд.

— Към никоя конкретно — отвърна Хари. — Това представлява ли проблем?

— Не и ако ни дадете правата за дизайна на това оръжие. И го лицензирате ексклузивно на Кинлок.

— Рътлидж — прозвуча твърдият, нетърпелив глас на Кинлок, — колко време ще ви отнеме да развиете тези идеи и да създадете прототип?

— Нямам представа. — Хари прозвуча развеселен от неприкритата разпаленост на другия мъж. — Когато отделя време, ще работя по него. Но не мога да ви обеща...

— *Да отделите време!* — Кинлок беше възмутен. — От това зависи цяло състояние, да не споменаваме бъдещето на Империята. За бога, ако имах вашите способности, не бих се спрял, докато не осъществя тази идея!

Попи се почувства зле, когато долови алчността в гласа му. Кинлок искаше печалба. Сър Джералд искаше власт.

И ако Хари се съгласеше...

Тя не издържа да слуша повече. Докато мъжете продължаваха да говорят, се измъкна безшумно.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като се сбогува със сър Джералд и Едуард Кинлок, Хари се обърна и подпря гръб от вътрешната врата на апартамента си. Перспективата за създаване на ново оръжие и интегрирани куршумени капсули преди време би било интересно предизвикателство за него.

В момента, обаче, то бе по-скоро досадно отвличане на вниманието. Сега съществуваше само един проблем, към чието разрешаване той проявяваше интерес и този проблем нямаше нищо общо с механичните фокуси.

Като разтърка врата си, Хари отиде до спалнята си и си потърси пижама. Въпреки че обикновено спеше гол, това едва ли би било толкова приятно на дивана. Перспективата да прекара втора нощ тук го накара да постави под въпрос здравия си разум. Стоеше пред избора да спи в удобно легло с привлекателната си съпруга, или сам на един тесен диван... и се канеше да избере последното?

Съпругата му го наблюдаваше от леглото с обвинителен поглед.

— Не мога да повярвам, че изобщо го обмисляш — каза тя без предисловие.

Отне му време, докато разбере, че тя не говори за уговорката за спане, а за току-що приключилата среща. Ако не беше толкова изморен, сигурно щеше да каже на съпругата си, че през нощта не е най-подходящият момент да се водят спорове.

— Какво си чула? — попита той хладно, като се обърна и започна да рови в едно от чекмеджетата за пижама.

— Достатъчно, за да разбера, че можеш да проектираш нов вид оръжие за тях. Което означава, че би могъл да бъдеш отговорен за масова сеч и страдания...

— Не, не бих. — Хари свали вратовръзката и сакото, хвърли ги на пода, вместо да ги остави спретнато на един стол. — Войниците с оръжията биха били отговорни за това. Както и политиците и военните, които са ги изпратили там.

— Не го увъртай, Хари. Ако не проектираш оръжието, първо на първо никой няма да ги изпраща никъде.

Като се отказа да търси пижама, Хари развърза обувките си и ги запрати към купчината съблечени дрехи.

— Мислиш ли, че хората някога ще престанат да измислят нови начини да се убиват едни други? Ако аз не го направя, ще е някой друг.

— Тогава остави да е някой друг. Нека не си ти.

Погледите им се срещнаха неотстъпчиво. *За бога*, искаше да я помоли той, *не ме отблъсквай тази нощ*. Усилието да продължи един логичен разговор щеше да изцеди и малкото самоконтрол, който му беше останал.

— Знаеш, че съм права — настоя Попи, отхвърляйки завивките и скачайки от леглото, за да застане лице в лице с него. — Знаеш какво мисля за оръжията. Това нищо ли не означава за теб?

Хари можеше да види контурите на тялото ѝ в тънката бяла нощница. Можеше да види дори връхчетата на гърдите ѝ, розови и твърди на студа. Правилно и грешно... не, не даваше и пукната пара за някакво си безполезно морализиране. Но ако това би стоплило поведението ѝ към него, ако би я накарало да отстъпи поне малко пред него, той щеше да каже на сър Джералд и цялото британско правителство да вървят по дяволите. И някъде в дълбините на душата му нещо се счупи, когато почувства нещо свършено ново... желание да достави удоволствие на друг човек.

Отстъпвайки пред чувството, преди дори да знае какво е то, той отвори уста да каже на Попи, че ще стане по нейния начин. Щеше да изпрати вест до Министерството на отбраната утре, че сделката се разваля.

Преди да е изрекъл и дума, обаче, Попи произнесе тихо:

— Ако сдържиш обещанието си пред сър Джералд, ще те напусна.

Хари не осъзна, че е протегнал ръце към нея, само това, че тя бе в прегръдките му, и че дишаше тежко.

— Това не е избор, който ти трябва да правиш — успя да каже той.

— Не можеш да ме заставиш да стоя, ако не искам — каза тя. — А аз няма да отстъпя за това, Хари. Или ще направиш, каквото те помолих, или ще си тръгна.

В него сякаш се сгромоляса целият ад. Щеше да го остави... наистина ли?

Не и в този живот, нито в следващия.

Явно го смяташе за чудовище... е, добре, щеше да й докаже, че е права. Щеше да бъде всичко, което си мислеше за него, че и по-лошо. Дръпна я към себе си, в слабините му нахлу приток гореща кръв, когато усети как батистата се плъзга по твърдото ѝ, гладко тяло. Хвана плитката ѝ в ръка и развърза панделката. Ръката му премина по извивката на врата ѝ и рамото, и ароматът на сапун, парфюм и женска кожа удави всичките му сетива.

— Преди да взема решение — каза той гърлено, — мисля, че ще взема проба от това, от което се въздържам.

Ръката ѝ се вдигна към рамото му, сякаш да го отблъсне.

Но не го направи. Тя остана в прегръдките му.

Хари никога досега не се бе чувствал толкова възбуден и загубил разсъдък. Държеше я, поглъщаше я с цялото си тяло. Косата ѝ беше разпусната, огнената коприна се плъзгаше върху ръцете му. Взе шепа от нея и повдигна меките къдрици към лицето си. Тя миришеше на рози, на упойващи следи от парфюмиран сапун или на масло за баня. Обонянието му душеше като ловджийско куче, претърсваше за още миризми.

Разтваряйки отпред нощницата ѝ, Хари накара малките, облечени с плат копчета, да се разлетят по килима. Попи потрепери, но не оказа съпротива, когато той дръпна дрехата до кръста ѝ, оставяйки ръкавите да стегнат в капан ръцете ѝ. Ръката му се стрелна към едната от гърдите ѝ, сочна и красива на слабата светлина. Докосна я с опакото на пръстите си, спусна се надолу и хвана леко между кокалчетата си розовото връхче. Дръпна го лекичко. Усетила нежното теглене, Попи ахна и прехапа устните си.

Хари я поведе назад и спря, когато хълбоците ѝ се блъснаха в ръба на матрака.

— Легни — каза той, а гласът му бе по-груб, отколкото възнамеряваше. Помогна ѝ да се отпусне назад, придържайки я в ръцете си. Наведе се над зачервеното ѝ тяло, вдъхна ухаещата ѝ на рози кожа, обсипвайки я с целувки... бавни целувки, влажни и изкусни, дяволски страстни. Езикът му стигна до едната ѝ гърда и

хвана напрегнатото зърно. Попи простена, тялото ѝ се изви в безпомощна дъга, когато той продължи да я смуче.

След това свали муселинения халат от раменете ѝ и го хвърли на пода. Впи очи в нея едновременно с копнеж и благоговение. Тя бе неизказано красива, излегната в сладко примирение пред него... объркана, възбудена, несигурна. Погледът ѝ бе отнесен, сякаш се опитваше да задържи прекалено много усещания наведнъж.

Хари съблече останалите си дрехи и се отпусна върху нея.

— Докосни ме. — Бе сразен, чувайки дрезгавия си глас да моли... нещо, което не бе правил пред никого досега.

Ръцете ѝ бавно се вдигнаха, едната ѝ ръка обви шията му, другата прокара пръсти през късите косъмчета около пъпа му. Колебливата ласка изтръгна стон на удоволствие от устата му. Лежеше до нея, пъхнал ръка между бедрата ѝ.

Като човек, привикнал към изискани, сложни неща, към деликатни механизми, Хари усещаше всеки лек отговор на тялото ѝ. Откри къде ѝ е най-приятно да я гали, какво я възбужда. Кое я овлажнява. Следвайки влагата, той пъхна пръст вътре и тя го прие лесно. Когато се опита да мушне и втори пръст, обаче, тя се извъртя и инстинктивно се дръпна надолу, за да се освободи от ръката му. Отказвайки се, той я погали нежно с длан, карайки я да се отпусне.

Притисна я отново към леглото и се надвеси над нея. Чу забързаното ѝ дишане, когато се намести между бедрата ѝ. Но не направи опит да проникне в нея, само ѝ даде да почувства напрежението му, дължината, която пасваше точно на меката женственост, в която се сливаха бедрата ѝ. Знаеше как да я възбуди, как да я накара да го желае. Натисна съвсем леко, плъзгайки се покрай влагата и сладката уязвима плът, след което завъртя бедрата си бавно; всяко движение бе като сричка, която добавяше допълнително смисъл към значението.

Клепките ѝ бяха наполовина спуснати и между фините ѝ вежди се виждаше тънка, напрегната бръчка... тя искаше това, което ѝ даваше, искаше напрежението и изтезанието, и облекчението. Желанието я беше накарало да се изпоти и уханието на рози се усили и придоби лек дъх на мускус, толкова възбуждащ и упоителен, че едва се съдържаше. Но се претърколи настрани, далеч от примамливия триъгълник.

Провря ръка под главата ѝ и отново пъхна пръсти вътре в нея, докосването му бе склоняващо и грижливо. Този път тялото ѝ се отпусна и го прие. Целувайки шията ѝ, той улавяше вибрациите на всеки стон срещу устните му. Последва леко, ритмично стискане около кокалчетата му, когато мушна пръстите си по-дълбоко. Всеки път, когато тя ги приемеше догоре, той интимно я погалваше с основата на дланта си. Тя се задъха и започна да се издига нагоре.

— Да — прошепна Хари, позволявайки на горещия си дъх да изпълни мидата на ухото ѝ. — Да. Когато вляза в теб, точно така трябва да се движиш. Покажи ми какво искаш и аз ще ти го дам, толкова колкото искаш, толкова дълго, колкото ти е приятно...

Тя се сви около пръстите му, стегна се конвулсивно и потръпна еротично. Той предизвикваше всяка сочна вълна, изпълнен с удоволствие от кулминацията ѝ, изгубен в чувството.

Като повдигна тялото си над нейното, той натисна и разтвори бедрата ѝ, след което се вмъкна между тях. Преди задоволената ѝ плът да започне да се затваря, се концентрира там, където беше влажна и готова за него. В този миг спря да мисли. Натисна в съпротивляващия се пръстен, въпреки обилната влага се оказа много по-трудно, отколкото беше очаквал.

Попи изскимтя от болезнена изненада, тялото ѝ се стегна.

— Дръж се за мен — каза ѝ дрезгаво Хари. Тя се подчини, ръцете ѝ обвиха врата му. Той се пресегна надолу и тласна хълбоците си напред, опитвайки се да го направи по-лесно за нея, докато хлътва по-дълбоко, по-силно в нейната невероятно стегната, гореща и сладка плът, и усеща как не е в състояние вече да се спре, докато не потъне напълно в мекотата ѝ.

— О, боже — прошепна той, разтреперан от усилието да стои неподвижен, да ѝ даде възможност да се нагоди към него.

Всеки негов нерв крещеше за движение, за плъзгане, за фрикция, която би му донесла облекчение. Побутна нежно. Но Попи направи гримаса, краката ѝ се опънаха от двете му страни. Той изчака дълго, галейки я с ръце.

— Не спирай — прошепна задавено Попи. — Всичко е наред.

Но не беше. Той натисна отново и от устните ѝ се отрони болезнен стон. Още веднъж, и тя стисна здраво челюсти. Всеки път, когато направеше движение, то ѝ причиняваше агония.

Съпротивлявайки се на стегнатата ѝ хватка около врата му, Хари се дръпна назад, за да погледне лицето ѝ. Тя беше пребледняла от притеснение, устните ѝ бяха безкръвни. По дяволите, при всички девственици ли беше толкова болезнено?

— Ще почакам — каза той с неравен дъх. — След известно време ще стане по-лесно.

Тя кимна, устата ѝ беше свита сурово, очите ѝ — стиснати.

А те двамата стояха мълчаливи и неподвижни, докато той се опитваше да я успокои. Но нищо не се промени. Въпреки отстъпчивостта на Попи, за нея това бе истинско страдание.

Хари зарови лице в косата ѝ и изруга. След което се дръпна, независимо от яростния протест на слабините си, когато всеки импулс му крещеше да нахлуе в нея и да я прикове към леглото.

Тя не можа да потисне въздишка на облекчение, когато болезненият натиск се оттегли. Хари имаше чувството, че ще експлодира от непоносимо безсилие.

Чу я да прошепва неговото име, гласът ѝ прозвуча въпросително.

Без да ѝ обръща внимание, той стана от леглото и като залиташе, тръгна към банята. Подпря ръце на облицованата с плочки стена и затвори очи, борейки се да се овладее. След няколко минути пусна водата и се изми. Откри петна от кръв... кръвта на Попи. Не беше чудно. Но от вида ѝ му се прииска да вие.

Защото последното нещо, което искаше, бе да причини на съпругата си болка. По-скоро би умрял, вместо да я нарани, независимо от последиците за себе си.

Мили боже, какво му ставаше? Никога не бе искал да се чувства по този начин спрямо когото и да било, никога не бе допуснал, че е възможно.

Трябваше да се накара да спре.

* * *

Наранена и смутена, Попи лежеше на една страна и слушаше звуците на водата в банята. Болеше я там, където бе влязъл в нея. Останалата кръв бе засъхнала между бедрата ѝ. Искеше ѝ се да стане от леглото и също да се измие, но мисълта да извърши подобно

интимно действие пред Хари... не, още не бе готова за това. И беше несигурна, защото дори в своята невинност, знаеше, че не е свършил да я люби.

Но защо?

Дали имаше нещо, което тя трябваше да направи? Дали бе сбъркала някъде? Може би е трябвало да се държи по-стоически? Беше се опитала, доколкото може, но я болеше ужасно, макар Хари да бе нежен. Сигурно знаеше, че е болезнено първия път за девственица. Тогава защо изглеждаше сякаш ѝ е ядосан?

Чувствайки се неадекватна, Попи изпълзя от леглото и намери нощницата си. Облече я и бързо се върна под завивките, когато Хари влезе в стаята. Без да каже и думичка, той вдигна хвърлените си на пода дрехи и започна да се облича.

— Излизаш ли? — чу се тя да пита.

Той не я погледна.

— Да.

— Остани с мен — избъбри тя.

Хари поклати глава.

— Не мога. Ще говорим по-късно. Но точно сега... — Той млъкна, сякаш не намираше думите.

Попи се сви и стисна краищата на завивката. Нещо здравата се беше объркало — не можеше да проумее какво, а се страхуваше да попита.

Като облече самото си, Хари тръгна към вратата.

— Къде отиваш?

Той прозвуча сдържано.

— Не знам.

— Кога ще...

— И това не знам.

Изчака го да излезе, преди да пусне няколко издайнически сълзи и ги попи в чаршафа. При друга жена ли отиваше Хари?

Ужасена, тя си помисли, че съветът на сестра ѝ Уин за съпружеските отношения е бил твърде оскъден. Трябваше да ѝ говори по-малко за рози и лунна светлина, а да ѝ даде повече практическа информация.

Искаше да се срещне със сестрите си, особено с Амелия. Искаше семейството си, което щеше да я гали и хвали, и да ѝ вдъхне

увереността, от която най-много се нуждаеше. Беше повече от обезсърчаващо да се провалиш в брака след само три седмици.

А повече от всичко в този момент се нуждаеше от съвет за съпруга си.

Да, беше време да се оттегли и да обмисли какво да прави. Трябваше да отиде до Хемпшир.

Горещата вана успокои смъдящата ѝ плът и отпусна напрегнатите мускули от вътрешната страна на бедрата ѝ. След като се избърса и напудри, тя облече една виненочервена рокля за пътуване. Сложи някои принадлежности в малка пътна чанта, включително бельо и чорапи, четка за коса със сребърен гръб, роман и един малък кълвач върху дънер на дърво, който Хари бе направил, и който тя държеше обикновено на тоалетната си масичка. Остави обаче диамантената огърлица, която беше получила от него като подарък, пъхайки кадифената кутийка в едно чекмедже.

Когато беше готова за тръгване, позвъни с камбанката и изпрати една прислужница да извика Джейк Валънтайн.

Високият кафявоок млад мъж се появи мигновено, без да прави усилие да прикрива тревогата си. Погледът му мина бързо по дрехите ѝ за пътуване.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожо Рътлидж?

— Господин Валънтайн, съпругът ми излезе ли от хотела?

Той кимна, между веждите му се образува дълбока бръчка.

— Каза ли кога ще се върне?

— Не, мадам.

Искаше ѝ се да може да му се довери. Неговата лоялност към Хари беше всеизвестна, но тя нямаше друг избор, освен да помоли за помощ.

— Трябва да ви поискам една услуга, господин Валънтайн. Но се боя, че мога да ви поставя в трудно положение.

Кафявите му очи се оживиха от мрачна усмивка.

— Госпожо Рътлидж, аз съм почти винаги в трудно положение. Не се колебайте да ме молите, за каквото и да е.

Тя изпъна рамене.

— Нуждая се от екипаж. Отивам да посетя брат ми в апартамента му в „Мейфеър“.

Усмивката изчезна от очите му. Той погледна към пътната чанта в краката ѝ.

— Разбирам.

— Много съжалявам, че ви карам да игнорирате задълженията си към моя съпруг, но... бих предпочела да не му казвате къде съм отишла до утре сутринта. Ще съм в пълна безопасност в компанията на брат ми. Той ще ме придружи до семейството ми в Хемпшир.

— Ясно. Разбира се, че ще ви помогна. — Валънтайн направи пауза, явно се опитваше да подбере подходящите думи. — Надявам се, че скоро ще се върнете.

— Аз също.

— Госпожо Рътлидж... — поде той и прочисти гърлото си неловко. — Не би трябвало да престъпвам границите си. Но се чувствам длъжен да кажа... — Той се поколеба.

— Продължете — подкани го Попи тихо.

— Работя за господин Рътлидж от повече от пет години. И смея да кажа, че го познавам по-добре от всеки друг. Той е сложен човек... прекалено умен, за да е добър за себе си, освен това няма много скрупули и принуждава всички около него да живеят по неговите стандарти. Но той промени живота на много хора към по-добро. Включително и моя. И вярвам, че в него има добро, ако човек се вгледа достатъчно дълбоко.

— Така мисля и аз — каза Попи. — Но това не е достатъчно, за да стане основа на брак.

— И все пак сте настроена против него — настоя Валънтайн. — Той се привързва към вас, нещо, което никога не съм виждал преди. Ето защо не мисля, че някой друг на този свят може да се справи с него, освен вас.

— Дори това да е истина — успя да каже Попи, — не съм сигурна дали аз искам да се справя с него.

— Мадам... — каза Валънтайн разгорещено, — някой трябва да го направи.

Напуши я смях и тя наведе глава да прикрие една усмивка.

— Ще помисля над това — каза тя. — Но в момента е нужно известно време да съм далеч. Как ще бъде обявено пред обществото...?

— Кратка почивка — каза той и се наведе да вземе пътната ѝ чанта.

— Да, кратка почивка. Ще ми помогнете ли, господин Валънтайн?

— Разбира се. — Той й каза да почака няколко минути и отиде да извика екипажа. Наясно с необходимостта от дискретност, първият помощник на Хари поръча каретата да отиде до задната страна на хотела, където Попи можеше да отпътува незабелязана.

Тя изпита пристъп на съжаление, оставяйки Рътлидж и неговите служители. За кратко време всичко това бе станало дом... но нещата не можеха да си останат по начина, по който бяха. Нещо трябваше да се промени. И това нещо — или някой — беше Хари Рътлидж.

Валънтайн се върна да я придружи до задния вход. Отвори чадър да я прикрие от дъжда и я изведе отвън при чакащата карета.

Попи се изкачи на блокчето, сложено отстрани на каретата, и се обърна към прислужника. С добавената височина към стъпалото двамата бяха на едно равнище. Дъждовните капки проблясваха на светлината на хотела, когато падаха като наниз от ръба на чадъра.

— Господин Валънтайн...

— Да, мадам?

— Вие наистина мислите, че той ще ме последва, нали?

— До края на земята — произнесе той мрачно.

Това я накара да се усмихне и тя се обърна да се качи в каретата.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Мередит Клифтън ѝ бе отнело три месеца ревностно преследване, преди да успее да съблазни Лео, лорд Рамзи. Или по-точно: почти да го съблазни. Като млада съпруга на изтъкнат британски военноморски офицер, тя често бе оставяна да прави каквото си иска, докато съпругът ѝ беше на плаване. Беше преспала с всеки мъж в Лондон, с когото си заслужаваше да се преспи — включително с група досадници, женени, разбира се — но тогава бе чула за Рамзи, мъж, известен като сексуален смелчага като нея самата.

Лео беше възбуждащо противоречив. Беше красив мъж, с тъмна коса и синеок, с чист и безопасен външен вид... и въпреки това за него се шушукаше, че бил способен на шокиращ разврат. Беше жесток, но любезен, безчувствен, но възприемчив, егоистичен, но с харизма. А от онова, което бе чула, той беше изкусен любовник.

Сега, в спалнята на Лео, Мередит стоеше тихо, докато той я събличаше. Отне му известно време да разкопчае редицата копчета на гърба ѝ. Дръпвайки рамо напред, тя докосна с опакото на пръстите си неговите панталони. Усещането я накара да замърка.

Чу го да се смее и той отблъсна любопитната ѝ ръка.

— Търпение, Мередит.

— Нямате представа откога чакам тази нощ.

— Какъв срам. Аз съм ужасен в леглото. — Той леко разтвори роклята ѝ.

Тя потрепери, когато усети изследващите му пръсти по гърба си.

— Много сте дразнещ, лорде.

— Скоро ще го разберете, нали? — Той отхвърли един кичур коса от врата ѝ и я целуна там, позволявайки на езика си да докосне кожата ѝ.

Това леко, еротично докосване накара Мередит да се задъха.

— Сериозен ли сте някога за нещо? — успя да попита тя.

— Не. Открих, че животът е далеч по-добър към празните хора.
— И като я обърна, Лео я придърпа към високата си, мускулиста

фигура.

В една дълга, изгаряща целувка Мередит осъзна, че най-после е срещнала хищник много по-съблазнителен от всички, с които някога е била, без почти никакви задръжки. Чувствената му сила беше не по-малко убедителна, че може да бъде напълно лишен от емоции или нежност. Това бе чиста, безсрамна телесност.

Погълната от целувката, Мередит издаде слаб, възбуден вик, когато той спря.

— Вратата — прошепна Лео.

Поредно настойчиво чукане.

— Не й обръщайте внимание — каза Мередит и се опита да го прегърне през кръста.

— Не мога. Слугите ми няма да ми позволят да ги игнорирам. Повярвайте ми, опитвал съм. — Той я пусна и отиде до вратата, отвори я леко и произнесе отсечено:

— Дано да има пожар или някакво престъпление, защото иначе, кълна се, ще бъдете уволнени.

Долетя развълнуван шепот и тонът му се промени, арогантният провлечен говор изчезна.

— Боже мой. Кажете й, че слизам веднага. Занесете й чай или нещо друго. — Като прокара ръка през тъмните къдрици на косата си, той отиде до гардероба и започна да рови из редицата сака. — Боя се, че ще трябва да позвъните да дойде прислужница и да ви помогне да се облечете, Мередит. Когато сте готова, прислужниците ми ще ви придружат до каретата ви отзад.

Устата й увисна.

— Какво? Защо?

— Сестра ми пристигна неочаквано. — Спирайки за миг търсенето, Лео й хвърли извинителен поглед през рамо: — Някой друг път, може би?

— Най-вероятно не — каза Мередит възмутено. — *Seга!*

— Невъзможно. — Той извади едно сако и го намъкна. — Сестра ми се нуждае от мен.

— Аз се нуждая от вас! Кажете й да дойде утре. Ако не я изпратите да си отиде, няма да имате втори шанс с мен.

Лео се усмихна.

— Аз губя, сигурен съм.

Безразличието му възбуди Мередит още повече.

— О, Рамзи, моля ви — каза тя разпалено. — Не е джентълменско да оставяте незадоволена жена.

— Дори е нещо повече от това, скъпа. Престъпление е. — Лицето на Лео омекна, когато я приближи. Взе ръката ѝ и я повдигна да целуне върховете на пръстите ѝ един по един. Очите му блестяха с мрачна веселост. — Определено не планувах това за тази вечер. Моите извинения. Да опитаме пак някой друг ден. Защото, Мередит... аз всъщност не съм ужасен в леглото. — Той я целуна леко и се усмихна с толкова изкусно изфабрикувана сърдечност, че тя почти я взе за истинска.

* * *

Попи чакаше в малкия салон на къщата. При вида на високата фигура на брат си тя стана и се хвърли към него.

— Лео!

След кратка, силна прегръдка, той я хвана за ръцете. Погледът му мина по лицето ѝ.

— Напуснала си Рътлидж?

— Да.

— Издържа по-дълго, отколкото очаквах — каза той, но без нотка на грубост. — Какво се случи?

— Ами, да започнем с това... — Попи се опита да звучи прагматично, въпреки че очите ѝ се напълниха, — че вече не съм девствена.

Лео я изгледа с престорено подигравателен поглед.

— Нито пък аз — призна той.

От устните ѝ се откъсна безрадостен смях. Лео започна да бърка в джоба на самото си за носна кърпа, но не откри.

— Не плачи, скъпа. Нямам кърпичка, а при всички положения не е възможно да намериш девствеността отново, ако вече си я изгубил.

— Не плача заради това. — Тя попи мократа си буза в рамото му. — Лео... объркана съм. Трябва да обмисля някои неща. Ще ме закараш ли до Хемпшир?

— Очаквах да помолиш.

— Боя се, че трябва да отпътуваме незабавно. Защото ако се забавим повече, Хари може да ни попречи да тръгнем.

— Сладката ми, и самият дявол не може да ме спре да те отведа вкъщи. Щом казваш... да, ще тръгнем веднага. Предпочитам да избягвам конфронтациите, когато е възможно. А се съмнявам, че Рътлидж ще го приеме добре, когато открие, че си го напуснала.

— Не — каза тя енергично. — Ще го приеме зле. Но аз не го оставям, защото искам да прекратя брака ни. Оставям го, защото искам да го спася.

Лео поклати глава, усмихвайки се.

— Ето това се казва логика тип „Хатауей“. Това, което ме тревожи, е, че почти я разбрах.

— Виждаш ли...

— Не, ще ми обясниш по пътя. Засега чакай тук. Ще изпратя за коняр и ще кажа на слугите да подготвят каретата.

— Съжалявам, че създавам притеснения...

— О, те са свикнали. Аз съм факир на прибързаните тръгвания.

Трябва да имаше някаква истина в твърдението му, защото с невероятна скорост бе напълнен един сандък за пътуване и каретата бе подготвена. Попи изчака край камината в салона, докато Лео се появи на прага.

— Тръгваме — обяви той. — Хайде.

Введе я в своята карета, удобно и приятно пружиниращо возило с добре тапицирани седалки. След като сложи няколко възглавници в ъгъла, Попи се облегна назад, подготвяйки се за дълго пътуване. Щеше да отнеме цяла нощ, докато стигнат до Хемпшир и въпреки че застланите с макадам пътища бяха в сравнително добро състояние, имаше и много неравни отсечки.

— Съжалявам, че се наложи да дойда при теб в такъв късен час — каза тя на брат си. — Със сигурност сега щеше да хъркаш, ако не бях дошла.

Това предизвика бърза усмивка.

— Не съм много сигурен — каза Лео. — Но няма значение — време беше да отида в Хемпшир. Искам да видя Уин и този безмилостен звяр, за когото тя се омъжи, освен това трябва да проверя имението и арендаторите.

Попи се усмихна, знаеше колко привързан е Лео към тъй наречения „безмилостен звяр“. Мерипен беше спечелил вечната благодарност на брат й за ремонта и управлението на имението. Те общуваха често с писма, поддържайки няколко теми за спор във всеки един момент, и изпитваха удоволствие да се дразнят един друг.

Като се пресегна към тъмнокафявия транспарант, който покриваше прозореца до нея, Попи го вдигна и погледна грохналите сгради, тухлените фасади, облепени с афиши и очуканите магазини, всички те окъпани в здрачния блясък на уличните лампи. Лондон през нощта беше неприятен, опасен, неконтролируем. Хари беше някъде тук навън. Тя не се съмняваше, че той може да се грижи за себе си, но мисълта за това какво може да прави — или с кого може да го прави — я изпълни с меланхолия. Въздъхна тежко.

— Ненавиждам Лондон през лятото — каза Лео. — От Темза се носи невъобразима смрад тази година. — Той млъкна, погледът му се спря върху нея. — Предполагам, че изражението на лицето ти не е причинено от притеснение за обществената канализация. Кажи ми за какво мислиш, сестричке.

— Хари излезе от хотела тази вечер след... — Попи млъкна, неспособна да намери дума, за да опише какво точно са правила. — Не знам колко дълго ще е навън, но в най-добрия случай имаме десет-дванайсет часа преднина. Разбира се, той може да реши да не ме последва, което би било по-скоро неочаквано, но също облекчение. Все пак...

— Ще те последва — прекъсна я решително Лео. — Но не се налага да го виждаш, ако не искаш.

Попи поклати глава.

— Никога не съм изпитвала такива смесени чувства към някого. Не го разбирам. Тази вечер в леглото той...

— Почакай — възпря я Лео. — Някои неща е по-добре да се обсъждат между сестри. Сигурен съм, че това е едно от тях. Ще пристигнем в къщата „Рамзи“ на сутринта и ще можеш да попиташ Амелия всичко, каквото искаш.

— Не мисля, че тя ще знае нещо за това.

— Защо не? Все пак е омъжена.

— Да, но това е... ами... мъжки проблем.

Лео пребледня.

— Не знам нищо за това. Аз нямам проблеми с мъжествеността. Всъщност, дори не обичам да произнасям тази фраза „Проблем с мъжествеността“.

— О... — Оклюмала, Попи издърпа едно одеяло и се зави.

— По дяволите. Какво точно наричаме „мъжки проблем“? Да не би да не може да развее байрака? Или много бързо му пада?

— Трябва ли да говорим за това метафорично, или...

— Да — каза Лео твърдо.

— Хубаво. Той... — Попи се намръщи, търсейки най-правилните думи — ме остави, докато байракът му още се вееше.

— Пиян ли беше?

— Не.

— Ти ли направи, или каза нещо, което да го накара да излезе?

— Тъкмо напротив. Помолих го да остане, но той не искаше.

Клатейки глава, Лео затършува в страничното отделение на седалката си и изруга.

— Къде, по дяволите, ми е напитката? Казах на прислужниците да осигурят алкохол за пътуването. Ще ги уволня всичките.

— Има вода, нали?

— Водата е за миене, не за пиене. — Той промърмори нещо за дяволска конспирация да го държат трезвен и въздъхна. — Човек може само да предполага за мотивацията на Рътлидж. Не е лесно за мъж да спре по средата на правенето на любов. Това неопикуемо ни раздрава. — Като скръсти ръце пред гърдите си, той я загледа замислено. — Предлагам да попиташ директно Рътлидж защо те е оставил тази вечер и да обсъдите това като разумни същества. Но преди съпругът ти да дойде в Хемпшир, по-добре ще е да решиш нещо, а то е дали си готова да му простиш онова, което причини на теб и на Бейнинг.

Тя примига изненадано.

— Мислиш ли, че трябва?

— Ако бях на твое място сигурно нямаше да искам. — Той направи пауза. — От друга страна са ми прощавани толкова много неща, за които не би трябвало. Въпросът е, че ако не можеш да му простиш, няма нужда да се опитваш да говориш за нищо друго.

— Не мисля, че Хари го интересува дали съм му простила — каза Попи начумерено.

— Разбира се, че го интересува. Мъжете обичат да им се прощава. Това ни кара да се чувстваме по-добре по отношение на неспособността ни да се учим от грешките си.

— Не знам дали съм готова — възрази Попи. — Защо трябва да го правя толкова скоро? Няма точно определен срок, в рамките на който трябва да се прости, нали така?

— Понякога има.

— О, Лео... — Тя усети, че рухва под бремето на несигурността, болката и копнежа.

— Опитай се да поспиш — посъветва я брат й. — Имаме около два часа, преди да стане време да сменим конете.

— Не мога да заспя, притеснявам се — каза Попи, въпреки че устата й се разтегна от прозявка.

— Няма смисъл от притеснения. Вече знаеш какво искаш да направиш — просто не си готова да го признаеш.

Попи се настани по-дълбоко в ъгъла, затваряйки очи.

— Знаеш много за жените, нали, Лео?

В гласа му се усети усмивка.

— Надявам се, при наличието на четири сестри. — И той я гледа, докато тя заспа.

След като се върна в хотела пиян до козирката, Хари се заклатушка към апартамента си. Беше отишъл в една таверна, пищно декорирана с огледала, облицовани с плочки стени и скъпи проститутки. Беше му отнело три часа докато се докара до състояние на вдървяване, така че вече можеше да се прибира вкъщи. Въпреки настойчивите аванси на няколко от леките момичета, Хари не ги забеляза.

Желаеше съпругата си.

Но знаеше, че Попи никога няма да се размекне пред него, ако не започне с едно искрено извинение, че я е откъмнал от Майкъл Бейнинг. Проблемът беше, че не можеше да го направи. Защото изобщо не съжаляваше, че го е сторил, съжаляваше единствено, че не е щастлив от това. Не би съжалил никога, че е предприел необходимото, за да се ожени за нея, защото тя беше това, за което е мечтал през целия си живот.

Попи бе всеки фин, добър, самопожертвователен импулс, който той никога не бе имал. Тя беше всяка грижовна мисъл, жест на любов, щастлив момент, какъвто той никога не бе познал. Тя бе всяка минута спокоен сън, който вечно щеше да бяга от него. Според закона за вселенското равновесие, Попи беше поставена в света, за да компенсира Хари и неговите пороци. Може би затова, както се привличат два противоположни магнитни полюса, Хари бе така неудържимо привлечен от нея.

По тази причина извинението нямаше да е искрено. Но щеше да бъде направено. А след това щеше да я помоли да започнат отначало.

Отпусайки се на тесния диван, който мразеше страстно, Хари изпадна в пиянски ступор, който почти премина в сън.

Сутрешната светлина, макар и слаба, се заби в мозъка му като шило. Той изпъшка, отвори очи и се зае да инвентаризира изтерзаното си тяло. Устата му беше пресъхнала, чувстваше се изтощен, всичко го болеше и не си спомняше някога през живота си да се е нуждаел повече от баня. Хвърли поглед към затворената врата на спалнята си, където Попи продължаваше да спи.

Когато си спомни стоновете ѝ от предишната нощ, когато бе проникнал в нея, изпита студена, отвратителна тежест в стомаха. Сигурно още я болеше тази сутрин. Може би се нуждаеше от нещо.

Вероятно го мразеше.

Обхванат от опасения, Хари се надигна от дивана и отиде до спалнята. Отвори вратата и изчака очите му да се адаптират към полумрака.

Леглото беше празно.

Хари стоеше там и мигаше, докато внезапно не проумя. Чу се да шепне нейното име.

Само за секунди стигна до звънеца, но не се наложи да вика никого. Сякаш по магия Валънтайн се материализира на вратата, кафявите му очи бяха изпълнени с тревога.

— Валънтайн — започна дрезгаво Хари, — къде е...

— Госпожа Рътлидж е с лорд Рамзи. Предполагам, че пътуват към Хемпшир, докато сега говорим.

Хари усети, че изстива, както ставаше винаги в неприятни ситуации.

— Кога тръгна?

— Снощи, докато бяхте навън.

Устоявайки на порива да убие прислужника си на място, Хари попита тихо:

— И не ми казахте?

— Не, сър. Тя ме помоли да не ви казвам. — Валънтайн направи пауза, видимо объркан, сякаш и той не можеше да повярва, че Хари още не го е убил. — Ще поръчам да подготвят екипаж, ако искате да...

— Да, така мисля. — Тонът на Хари беше твърд и ясен, като удар на длето по гранит. — Пригответе ми дрехи. Тръгвам след половин час.

Обхвана го ярост, толкова силна, че едва се удържаше. Но успя да отблъсне чувството. Ако му се поддадеше, нямаше да оправи нищо. Това, което трябваше да стори сега, беше да се измие и да се избърсне, да се преоблече и да се заеме със ситуацията.

Всеки намек за тревога или разкаяние прегоря. Всяка надежда, че ще бъде мил или ще се държи джентълменски, изчезна. Искаше да задържи Попи независимо какво трябва да направи. Щеше да наруши закона, и когато това свършеше, тя никога нямаше да посмее да го оставя отново.

* * *

Попи се събуди от един неприятен сън и седна с изправен гръб, разтърквайки очи. Лео дремеше в отсрещната седалка, изгърбил рамене и свил едната си ръка под главата.

Като дръпна настрана малкото перде върху един от прозорците, Попи видя любимия си Хемпшир... огрян от слънце, зелен, спокоен. Беше прекарала в Лондон прекалено дълго — бе забравила колко красив може да е светът. Каретата минаваше покрай пламтящи макове и бели маргаритки, и изпълнена с живот висока лавандула. Пейзажът изобилстваше от тучни ливади и бързи извори. Яркосини рибарчета и бързолети прорязваха небето, докато зелени кълвачи потракваха трудолюбиво по дърветата.

— Почти стигнахме — прошепна тя.

Лео се събуди, прозя се и се протегна. Очите му се присвиха, когато вдигна една завеска, за да погледне околността.

— Не е ли чудесно? — попита Попи усмихната. — Виждал ли си другаде такива гледки?

Брат ѝ пусна завесата.

— Овце. Трева. Вълнуващо.

Каретата отдавна бе стигнала земите на Рамзи и отмина къщичката на пазача, изградена от сиво-сини тухли и кремав камък. Благодарение на скорошния и сериозен ремонт, имението и околностите изглеждаха поновому, въпреки че къщата бе запазила чара си. Имението не беше голямо, определено не можеше да се сравни с масивния съседен имот, собственост на лорд Уестклиф. Но това беше бижу, плодородна и разнообразна земя с ниви, напоявани от канали с отклонена от близкия поток вода.

Преди Лео да наследи титлата, къщата беше западнала и занемарена, изоставена от многото наематели. Сега, обаче, се бе превърнала в процъфтяващо и развиващо се предприятие, което се дължеше главно на Кев Мерипен. И Лео, макар да му бе неловко да го признае, бе започнал да се грижи за имота и правеше всичко, което може, за да събере необходимите познания да го управлява ефикасно.

Къщата „Рамзи“ представляваше весела комбинация от архитектурни стилове. Първоначално елизабетинска къща, тя бе променяна, когато следващите поколения бяха достроявали пристройки и нови крила. Резултатът беше асиметрична сграда с настръхнали високи комини, редици от стъклени прозорци и покрив от сиви шистови плочи с ребра. Вътре имаше интересни ниши и тайни местенца, странно оформени стаи, скрити врати и стълбища, всичко това добавяше ексцентричен чар, който идеално пасваше на семейство Хатауей.

Отвън по стените на къщата се катереха цъфнали розови храсти. Една пътека, покрита с бели камъни, водеше към цветните алеи и овощните градини отзад. Конюшните и дворовете за добитъка бяха от едната страна на къщата, докато по-нататък имаше двор за дървен материал, в който се работеше с пълна сила.

Каретата спря на входната алея пред тежките дървени врати със стъклени прозорци. Докато портиерът отиде да извести за тяхното пристигане и Лео помогне на Попи да слезе от каретата, Уин изтича отвътре и се хвърли към Лео. Той се усмихна и хващайки я с лекота, я завъртя около себе си.

— Попи, скъпа! — възкликна Уин. — Ужасно ми липсваше.

— Ами аз? — попита Лео, без да я пуска. — Аз не ти ли липсвах?

— Може би мъничко — каза Уин с усмивка и го целуна по бузата. После отиде при Попи и я прегърна. — Колко време ще останеш?

— Не знам — призна Попи.

— Къде са останалите? — попита Лео.

Уин прегърна Попи и се обърна да отговори.

— Кам е на посещение на лорд Уестклиф в Стоуни Крос Парк, Амелия е вътре с бебето, Биатрикс броди из горите, а Мерипен е с някои от арендаторите, обучава ги на нова техника за окопаване.

Последните й думи привлякоха вниманието на Лео.

— За окопаването знам всичко. Ако на човек не му се ходи в бардак, има определени райони в Лондон...

— *Окопаване*, Лео — каза Уин. — Разравяне на почвата със земеделски инструменти.

— О! Добре, не знам нищо по въпроса.

— Ще научиш всичко веднага щом Мерипен разбере, че си тук.

— Уин се опита да изглежда строга, въпреки че очите й блестяха. — Наистина се надявам, че ще се хванеш да копаяш, Лео.

— Разбира се. Намираме се на село. Няма какво друго да се прави. — Като въздъхна, той пхна ръце в джобовете си и огледа живописното обкръжение, сякаш току-що го бяха осъдили на затвор. После, с перфектно изиграна небрежност, попита: — Къде е Маркс? Не я спомена.

— Тя е добре, но... — Уин спря, очевидно чудейки се как да го каже. — Претърпя лека злополука днес и е малко разтревожена. Разбира се, на всяка жена може да се случи, предвид характера на проблема. Затова, Лео, настоявам да не я тормозиш. А ако го направиш, Мерипен вече каза, че така ще те напердаши...

— О, я стига! Сякаш много ме интересуват проблемите на Маркс. — Той помълча известно време. — За какво точно става дума?

Уин се намръщи.

— Не бих ти казала, само дето е очевидно и ще го забележиш веднага. Разбираш ли, госпожица Маркс боядисва косата си, нещо, което не знаех преди, но явно...

— *Боядисва си косата!* — повтори Попи изненадано. — Но защо? Тя не е стара.

— Представа нямам. Не иска да обясни причината. Но има някои нещастни жени, които започват да побеляват след двацет и може би тя е една от тях.

— Горкичката — съжали я Попи. — Това сигурно я притеснява. Сигурно ѝ е струвало доста, за да го пази в тайна.

— Да, горкичката — съгласи се Лео, но гласът му изобщо не прозвуча съчувствено. Всъщност, в очите му се виждаше ликуване. — Кажете ни какво стана, Уин.

— Помислихме, че лондонският аптекар, който прави обичайния ѝ разтвор, е сбъркал пропорциите. Защото когато се боядиса тази сутрин, резултатът беше... ами... стресиращ.

— Да не ѝ е опаднала косата? — вдигна вежди Лео. — Оплешивя ли?

— Не, съвсем не. Просто сега косата ѝ е... зелена.

— Какъв цвят зелено?

— Лео, млъквай — напрегнато прошепна Уин. — Не бива да я тормозиш. Беше мъчително преживяване. Използвахме кислородна вода, за да изличим зеленото, и сега не знам дали се е получило, или не. Амелия ѝ помагаше да се измие преди малко. Но независимо какъв е резултатът, не бива да казваш *нищо*.

— Казваш ми, че тази вечер Маркс ще седи на масата за вечеря с коса като аспержи и аз ще се правя, че не забелязвам? — Той изсумтя. — Не съм чак толкова силен.

— Моля те, Лео — прошепна Попи и докосна ръката му. — Ако беше някоя от твоите сестри, не би ѝ се подигравал.

— Да не мислиш, че тази, опърничавата, би проявила милост към мен, ако ситуацията се обърне? — Той завъртя очи, когато видя израженията им. — Много добре, ще се опитам да не се присмивам. Но не обещавам.

Лео тръгна към къщата без видимо да бърза. Но не можа да измами сестрите си.

— Колко време според теб ще му отнеме да я намери? — обърна се Попи към сестра си.

— Две, може би три минути — отвърна Уин и двете въздъхнаха.

Точно след две минути и четирийсет и седем секунди Лео откри своя стар враг в овощната градина зад къщата. Маркс седеше на една ниска каменна стена, тясната ѝ фигурка бе леко изгърбена, беше свила лакти. Главата ѝ бе увита в някаква кърпа, нещо като тюрбан, който изцяло скриваше косата ѝ.

Виждайки обезсърчено отпуснатите ѝ рамене, всеки друг би изпитал жалост. Но Лео нямаше никакви угризения да нанесе няколко словесни удара по Катрин Маркс. От началото на тяхното познанство тя никога не пропускаше възможност да се заяжда, да го обижда или унижава. Няколкото пъти, когато бе казал нещо очарователно или мило — само за да експериментира, разбира се — тя съвсем умишлено се направи, че го е изтълкувала погрешно.

Лео така и не разбра защо така зле бяха тръгнали, нито защо тя толкова го мразеше. И дори още по-озадачаващо, защо му пукаше. Обидчива, тесногръда, с остър език и надута... тя си заслужаваше зелената коса и заслужаваше да бъде подигравана за това.

Времето за отмъщение бе дошло.

Когато небрежно я приближи, Маркс вдигна глава и слънчевата светлина проблесна в стъклата на очилата ѝ.

— О! — каза тя кисело. — Върнали сте се.

Каза го, сякаш току-що бе открила масово нахлуване на паразити.

— Здравейте, Маркс — произнесе Лео бодро. — Хмм. Изглеждате различно. Какво ли може да е?

Тя го изгледа намръщено.

— Да не е някаква нова мода, че така сте увили косата си? — попита той с любезен интерес.

Маркс отвърна с каменно мълчание.

Моментът беше възхитителен. Той знаеше и тя знаеше, че той знае, и по лицето ѝ плъзна червенина от унижение.

— Доведох Попи от Лондон — съобщи Лео, без да го питат.

Очите ѝ станаха разтревожени зад стъклата.

— Значи господин Рътлидж също е дошъл?

— Не. Макар да предполагам, че не след дълго ще е тук.

Компаньонката стана от каменната стена и изтупа полата си.

— Трябва да видя Попи...

— Има време за това. — Лео препречи пътя ѝ. — Но преди да се върнем в къщата, мисля, че ние двамата трябва да се запознаем отново. Как вървят нещата с вас, Маркс? Нещо интересно да се е случвало напоследък?

— Държете се като десетгодишен хлапак — каза тя разпалено. — Вечно готов да се надсмива над нещастieto на другите. Вие, недоразвит, посредствен...

— Сигурен съм, че не е толкова зле — любезно продължи Лео. — Нека погледна и ще ви кажа дали...

— Стойте далеч от мен! — сопна се тя и се опита да го заобиколи.

Лео я блокира лесно, от устните му се откъсна глух смях, когато тя се опита да го блъсне.

— От пътя ли се опитвате да ме избутате? Нямате силата и на една пеперуда. Ето... тюрбанът на главата ви се е килнал... позволете ми да ви помогна...

— Не ме докосвайте!

Те се вкопчиха, единият от тях палаво, другият — неистово и без да гледа.

— Само един поглед — помоли Лео и смехът му завърши с пухтене, когато тя се изви и заби острия си лакът в диафрагмата му. Той дръпна хавлиената кърпа и успя да я разхлаби. — Моля ви. Това е единственото, което искам от живота, да ви видя с... — Пореден удар и той докопа края на кърпата — ... напълно зелена...

Но той не довърши, когато тюрбанът се разтвори напълно и косата, която се изсипа от него нямаше и намек за зелено. Беше руса... светъл кехлибар и шампанско, и мед... и беше толкова гъста, спускаше се на блестящи вълни до средата на гърба ѝ.

Лео млъкна, държеше я без да помръдне, когато удивеният му поглед мина по нея. Двамата си поемаха жадно въздух, изтощени и задъхани като състезателни коне. Маркс нямаше да изглежда поужасена, ако той току-що я бе съблякъл гола. А истината беше, че Лео не би могъл да е по-объркан — или възбуден — ако наистина я видеше гола. Макар че определено би имал желание да опита.

Изпълни го смущение, за първи път не знаеше как да реагира. Просто коса, кичури коса... но то бе като да сложиш незабележителна преди с нищо картина в перфектна рамка, разкривайки красотата в

нейния пълен блясък. Катрин Маркс на слънчевата светлина беше като митично създание, нимфа с деликатни черти и опалесцентни очи.

Най-смущаващото беше, че не цветът на косата бе скривал всичко това от него... той никога не бе забелязвал колко поразително красива е, защото тя умишлено не му бе позволявала да го види.

— Защо — попита Лео с дрезгав глас — е трябвало да криете такава красота? — Впил поглед в нея, почти изпивайки я, той продължи по-тихо: — От какво се криете?

Устните ѝ затрепериха и тя кратко тръсна глава, сякаш отговорът би бил фатален за тях двамата. И като се изви, освобождавайки се от него, вдигна краищата на полата си и изтича към къщата.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Амелия — каза Попи, когато облегна глава на рамото на сестра си, — ти ми направи лоша услуга, представяйки брака като нещо толкова лесно.

Амелия се засмя тихо и я прегърна.

— О, скъпа. Ако съм създала подобно впечатление, наистина се извинявам. Не е така. Особено когато и двамата са личности със силна воля.

— В женските вестници съветват да оставяме съпрузите да си правят каквото искат през повечето време.

— О, лъжи, лъжи. Трябва само да оставиш съпруга си да си мисли, че става на неговото. Това е тайната за щастлив брак.

Двете се изкикотиха и Попи изправи гърба си.

Като остави Рай за сутрешното му спане, Амелия отиде с Попи в семейния салон, където двете седнаха на дивана. Въпреки че Уин бе поканена да се присъедини към тях, тя тактично се оттегли, осъзнавайки факта, че Амелия има по-майчински отношения с Попи, отколкото тя.

По време на двете години, които Уин прекара далече в клиника във Франция, възстановявайки се от последиците от прекараната скарлатина, Попи бе станала по-близка с тяхната по-голяма сестра. Когато Попи искаше да сподели най-интимните си мисли и проблеми, Амелия бе тази, с която се чувстваше най-комфортно.

В салона донесоха поднос с чай, сладкиши с петмез, приготвени по стара рецепта от майка им, нарязан на ивици маслен сладкиш, покрит с лимонов сироп и сладки трохи.

— Сигурно си изтощена. — Амелия докосна с ръка бузата на Попи. — Мисля, че имаш по-голяма нужда да подремнеш от малкия Рай.

Попи поклати глава.

— По-късно. Трябва първо да се опитам да уредя някои неща, защото мисля, че Хари може да пристигне привечер. Разбира се, може

и да не дойде, но...

— Ще дойде — долетя глас откъм вратата, и когато вдигна очи, Попи съзря бившата си компаньонка.

— Госпожице Маркс — възкликна тя и скочи на крака.

Лъчезарна усмивка озари лицето на мис Маркс и тя се приближи бързо към Попи, прегръщайки я силно. Личеше си, че е била навън. Вместо обичайната бледнина и миризма на скорбяла и сапун, тя носеше дъха на пръст, цветя и лятна жега.

— Тук нищо не е същото без вас — каза мис Маркс. — Много по-тихо е.

Попи се засмя.

Дръпвайки се назад, компаньонката добави прибързано:

— Не исках да намекна, че...

— Да, знам. — Като продължаваше да се усмихва, Попи я погледна озадачено. — Колко красива изглеждате. Косата ви... — Вместо опънати назад и стегнати с фуркети, тежките къдрици падаха свободно по раменете и гърба ѝ. И неопределеният кафеникав нюанс бе изсветлял до брилянтно златно. — Това ли е естественият ви цвят?

По лицето на госпожица Маркс се надигна червенина.

— Ще я потъмня отново веднага щом е възможно.

— Налага ли се? — попита Попи озадачено. — Така е толкова красиво.

Амелия заговори от дивана.

— Не бих ви съветвала да използвате химикали известно време, Катрин. Косата ви ще се изтощи.

— Може би сте права — каза мис Маркс, като се намръщи и опипа стеснително светлите, блестящи кичури.

Попи изгледа подозрително двете, никога досега не бе чувала Амелия да нарича компаньонката на първо име.

— Може ли да седна при вас? — попита мис Маркс. — Нямам търпение да науча какво се е случило след сватбата. И... — Настъпи кратка, напрегната пауза. — Има някои неща, които трябва да ви кажа, и които смятам, че са свързани с вашата ситуация.

— Моля, заповядайте — кимна Попи. Тя хвърли бърз поглед към сестра си и разбра, че по-голямата ѝ сестра вече знае за какво става дума.

Седнаха заедно, сестрите на дивана, а Катрин Маркс на близкия стол.

Дълга, гъвкава фигурка се промъкна през вратата и спря. Беше Доджър, който погледна Попи, направи няколко радостни подскока и изтича към нея.

— Доджър! — възкликна тя, почти щастлива, че вижда порчето. То се озова до нея, изгледа я с блеснали очи и изцвърча щастливо, когато го погали. След малко скочи от скута ѝ и се промъкна към мис Маркс.

Компаньонката го изгледа строго.

— Не ме доближавай, отвратителна невестулка такава.

Без да се обезсърчава, то спря до краката ѝ и бавно се преобърна, показвайки ѝ коремчето си. Хатауей се забавляваха с това, че Доджър обожава мис Маркс, независимо от това, че тя го презира.

— Махай се — каза му тя, но любвеобилният пор продължи с усилията си да я очарова.

Като въздъхна, тя се протегна и събу едната от обувките си от здрава черна кожа, които се връзваха на глезените.

— Това е единственият начин да го накара човек да кротува — каза тя намусено.

Порчето веднага притихна и зарови глава в обувката ѝ.

Амелия потисна една усмивка и насочи вниманието си към Попи.

— Карала ли си се с Хари? — попита тя внимателно.

— Всъщност не. Е, веднъж започна нещо такова, но... — Попи усети, че лицето ѝ пламва. — След сватбата не сме правили нищо друго, освен да кръжим един около друг. И когато последната вечер изглеждаше, че най-после ще... — Думите сякаш заседнаха в гърлото ѝ и тя трябваше да се застави да ги изкара. — Толкова се страхувам, че така ще е винаги, напред-назад... мисля си, че го е грижа за мен, но не позволява мен да ме е грижа за него. Сякаш едновременно иска привързаност и се страхува от нея. — Тя се засмя безрадостно и погледна сестра си с безпомощно изражение, сякаш искаше да попита: „Какво се прави с такъв мъж“?

Вместо да отговори, Амелия обърна очи към госпожица Маркс.

Компаньонката изглеждаше уязвима, несигурна, но под външната ѝ овладяност кипеше буря.

— Попи. Може би ще мога да хвърля малко светлина върху ситуацията. Върху това кое прави Хари толкова недосегаем.

Изненадана от фамилиарния начин, по който говори за Хари, Попи я погледна с немигащи очи.

— Знаете ли нещо за съпруга ми, госпожице Маркс?

— Моля ви, наричайте ме Катрин. Много бих искала да гледате на мен като на приятелка. — Тя си пое накъсано въздух. — Познавахме се с него в миналото.

— Какво? — едва успя да попита Попи.

— Трябваше да ви кажа по-рано. Съжалявам. Не е нещо, за което ми е лесно да говоря.

Попи занемя от удивление. Не се случваше често някой, когото познава от дълго време, внезапно да се разкрие по нов и изненадващ начин. Връзка между госпожица Маркс и Хари? Това бе във висша степен изнервящо, особено при положение, че и двамата го бяха пазили в тайна. Тя настръхна, когато една ужасна мисъл я озари.

— О, боже. Вие и Хари...

— *Не*. Нищо такова. Но историята е сложна и не съм сигурна как да... ами, нека започна с това, като ви кажа онова, което знам за Хари.

Попи ѝ отговори със замаяно кимване.

— Бащата на Хари, Артър Рътлидж, бил изключително амбициозен човек — каза Катрин. — Построил хотел в Бъфало, Ню Йорк, по времето, когато започнали да разширяват пристанището. И постигнал умерен успех, въпреки че бил слаб мениджър — горд, твърдоглав и властен. Артър не се оженил до четиридесетата си година. Избрал една местна красавица, Николет, известна със силния си дух и чар. Била на половината на годините му и двамата нямали много общо. Не знам дали Николет се омъжила за него само заради парите му, или са се обичали в началото. За съжаление, Хари се родил малко раничко след сватбата — и тук идват големите спекулации дали Артър е бащата, или не. Мисля, че слуховете помогнали да се стигне до отчуждение. Какъвто и да е случаят, бракът станал ужасен. След раждането на Хари Николет била неблагоприятна във връзките си, докато накрая избягала в Англия с един от любовниците си. По онова време Хари бил четиригодишен.

Изречението ѝ стана замислено. Тя дотолкова потъна в мислите си, че явно не забеляза, че порчето се е качило в скута ѝ.

— Родителите на Хари почти не го забелязвали преди. След бягството на Николет, обаче, той напълно бил зарязан. Нещо по-лошо — бил преднамерено изолиран. Артър го затворил в своего рода невидим затвор. Хотелският персонал бил инструктиран да се занимава колкото се може по-малко с момчето. Често го заключвали сам в стаята му. Дори когато се хранел в кухнята, служителите се страхували да говорят с него от страх от наказания. Артър направил всичко възможно Хари да получава храна, дрехи и образование. Не може да се каже, че бил малтретиран, разбирате ли, защото не е бил бит, нито е гладувал. Но съществуват начини да прекършиш духа на човек и другояче, освен физически.

— Но защо? — попита Попи с усилие, опитвайки се да разбере как към едно дете могат да се отнасят по такъв жесток начин. — Толкова ли отмъстителен е бил баща му, че да обвинява сина си за действията на майка му?

— Хари му напомнял за минали унижения и разочарования. И както изглежда, Хари най-вероятно изобщо не е син на Артър.

— Това не е извинение — избухна Попи. — Искам... о, трябвало е някой да му помогне.

— Много от хотелските служители се чувствали виновни заради момчето. Икономката, по-специално. Веднъж тя забелязала, че не е виждала детето от два дни и отишла да го търси. Той бил заключен в стаята си без храна... Артър бил толкова зает, че забравил да го пусне навън. А Хари бил едва на пет.

— Никой ли не го чул да плаче? Не вдигнал ли шум? — попита Попи несигурно.

Катрин погледна надолу към порчето и го погали.

— Основното правило в хотела било никога да не се безпокоят гостите. Това му било внушавано от раждането. Така че той чакал мълчаливо, надявайки се, че някой ще си спомни и ще дойде за него.

— О, не — прошепна Попи.

— Икономката била толкова ужасена — продължи Катрин, — че успяла да разбере къде е заминала Николет и ѝ написала писмо, разказвайки ситуацията, и с надеждата, че ще изпратят човек да го вземе. Защото всичко, дори животът с такава майка като Николет би бил по-добър от ужасната изолация, наложена на момчето.

— Но Николет не изпратила за него?

— Не, едва много години след това, когато било прекалено късно за Хари. Прекалено късно за всички, както се оказало. Николет се разболяла. Било дълго, бавно западане, но когато краят наближил, болестта прогресирала бързо. Тя искала да разбере какво е станало със сина ѝ, преди да умре, така че му написала писмо и го помолила да дойде. Той тръгнал за Лондон със следващия възможен параход. Бил възрастен по онова време, тринайсетинагодишен. Не знам каква е била мотивацията му да види майка си. Несъмнено е имал много въпроси. Предполагам, че винаги е съществувала някаква несигурност в съзнанието му дали не е избягала заради него.

Тя направи пауза, за миг завладяна от собствените си мисли.

— Най-често децата обвиняват себе си за начина, по който се държат към тях.

— Но той не е бил виновен — възкликна Попи и сърцето ѝ се сви от съжаление. — Той е бил само едно малко момче. Никое дете не заслужава да бъде изоставено...

— Съмнявам се, че някой някога му го е казал — поклати глава Катрин. — Той не иска да го обсъжда.

— Какво е казала майка му, когато я е намерил?

Компаньонката погледна настрани за момент, явно неспособна да говори. Тя се загледа в свитото в скута ѝ порче и погали лъскавата му козинка. Накрая успя да отговори с неестествен глас.

— Умряла в деня, преди Хари да пристигне в Лондон. — Пръстите ѝ се свиха. — Изплъзвайки се от него за пореден път. Предполагам, че за Хари всяка надежда да намери отговори, всяка надежда за обич е умряла със смъртта ѝ.

Трите жени замълчаха. Попи беше зашеметена.

Как би се отразило на едно дете да живее в такава враждебна, лишена от любов обстановка? Сигурно му се е струвало, че целият свят го предава. Какво жестоко бреме за носене.

Никога няма да те обичам, беше му казала тя в деня на сватбата. А отговорът му...

Никога не съм искал да бъда обичан. И Господ знае, че още никой не го е правил.

Попи затвори очи. Това не беше проблем, който може да се разреши в един разговор или за един ден, или дори за година. Това бе рана на душата.

— Исках да ви кажа преди — чу тя Катрин да казва. — Но се страхувах, че това може да ви направи по-благосклонни към Хари. Вие винаги сте били толкова милостива. А истината е, че Хари никога няма да поиска вашето състрадание, а вероятно и вашата любов. Не мисля, че е способен да стане онзи тип съпруг, какъвто заслужавате.

Попи погледна в замъглените ѝ от сълзи очи.

— Тогава защо ми казвате това?

— Защото макар винаги да съм вярвала, че Хари е неспособен на любов, все пак не мога да съм напълно сигурна. Никога не съм можела да бъда сигурна за нищо, свързано с Хари.

— Госпожице Маркс... — започна Попи и се поправи: — Катрин. Каква е връзката между вас и него? Откъде знаете всички тези неща?

Любопитна поредица от изражения премина по лицето на госпожица Маркс... тревога, печал, молба. Тя се разтрепери видимо и порчето в скута ѝ се събуди и се разхълца.

Когато мълчанието продължи, Попи хвърли въпросителен поглед на Амелия, която ѝ кимна незабелязано, сякаш да каже: „Имай търпение“.

Катрин свали очилата си и изтърка изпотените краища на стъклата. Цялото ѝ лице беше изпотено от нервност, фината кожа блестеше с блясъка на перла.

— Няколко години, след като Николет дошла в Англия с любимия си, родила второ дете. Дъщеря.

Попи беше оставена да направи сама връзката. Тя осъзна, че е притиснала кокалчетата на пръстите към устата си.

— *Вие?* — успя накрая да произнесе.

Катрин вдигна лице, очилата още бяха в ръката ѝ. Идеално, с фина костна структура лице, но имаше нещо директно и решително в прекрасната симетрия на чертите ѝ. Да, имаше нещо от Хари в това лице. И една резервираност, която говореше за дълбоко потискани емоции.

— Защо никога не сте го споменавали? — объркано попита Попи. — Защо съпругът ми не го е направил? Защо съществуването ви е такава тайна?

— Заради сигурността ми. Приех ново име. Никой не трябваше да знае причината.

Имаше още много неща, за които Попи искаше да попита, но си личеше, че Катрин Маркс е стигнала предела си на поносимост. Като промърмори едно извинение, тя стана и остави спящото порче на килима. Обу изоставената обувка и излезе от стаята. Доджър се събуди и я последва незабавно.

Останала насаме със сестра си, Попи изгледа замислено малката купчинка сладкиши на близката масичка. Настъпи дълга тишина.

— Чай? — чу тя Амелия да пита.

Попи отговори с разсеяно кимане.

След като чаят бе налят, двете си взеха сладкиши, отхапвайки замислено. Лимонова тарта, захарен сироп, кадифена и хрупкава коричка. Вкусът на тяхното детство. Попи го прокара надолу с глътка горещ чай с мляко.

— Това ми напомня за нашите родители — каза отсъстващо Попи — и за онази прекрасна къща в Примроуз Плейс... те винаги ме карат да се чувствам по-добре. Както яденето на тези торти. И завесите на цветя. И четенето на Езоповите басни.

— Миризмата на рози — върна се в спомените си Амелия. — Гледането на дъжда, който пада от сламените покриви. И споменът, когато Лео хващаше светулки в буркани и ние се опитвахме да ги използваме за свещи по време на вечеря?

Попи се усмихна.

— Спомням си, че вечно не намирах тортената тавичка, защото Биатрикс непрекъснато я превръщаше в легло за домашните си любимци.

Амелия се засмя.

— А какво ще кажеш за онзи път, когато едно от пилетата толкова се бе уплашило от съседското куче, че му опада цялата перушина? И Биатрикс накара мама да му изплете пуловер.

— Беше ужасно. Всички в селото идваха да видят плешивото ни пиле, което се разхожда наоколо в пуловер.

— Доколкото знам — каза Амелия с усмивка, — оттогава Лео не яде домашни птици. Казва, че не може да хапне нещо, ако има шанс да е обличало дрехи.

Попи въздъхна.

— Не осъзнавах колко прекрасно е било детството ни. Искаше ми се да сме нормални, така че хората да не ни наричат „онези странни

Хатауей“. — Тя облиза захарния сироп от върха на пръста си и погледна унило към Амелия. — Никога няма да бъдем нормални, нали?

— Не, скъпа. Макар че, трябва да призная, никога не съм разбирала напълно твоето желание за нормален живот. За мен думата внушава отегчение и скука.

— За мен това означава сигурност. Както и известна предсказуемост. Имаше толкова много неприятни изненади за нас, Амелия... Първо починаха майка и татко, после скарлатината, накрая изгоря къщата...

— А мислиш ли, че би била сигурна с господин Бейнинг? — попита тихо Амелия.

— Така мислех. — Попи поклати глава изумено. — Бях толкова сигурна, че ще съм доволна с него. Но погледнато ретроспективно, не мога да не си давам сметка... Майкъл не се бори за мен, нали? Хари му каза нещо сутринта в деня на сватбата ни, право пред мен... „Тя беше твоя, ако беше я искал, но аз я исках повече“. И макар да не ми харесваше стореното от Хари... част от мен се радваше, че той не смята, че стоя по-долу от него.

Като издърпа краката си на дивана, Амелия я погледна с искрена загриженост.

— Предполагам, че вече знаеш, че семейството няма да те пусне да се върнеш с Хари, докато не се уверим, че ще бъде мил с теб.

— Но той беше мил — каза Попи. И разказа на Амелия за деня, когато си беше навехнала глезена и Хари се бе грижил за нея. — Беше внимателен и възпитан, и... любящ. И ако това е бегло впечатление за това, което в действителност е Хари, аз... — Тя спря и прокара пръст по ръба на чашата си, вглеждайки се напрегнато в празното дъно. — Лео ми каза нещо по пътя за насам, че трябва да реша дали да простя на Хари, или не, защото от това зависи как ще потръгне бракът ни. И мисля, че трябва да го направя, Амелия. Както заради самата мен, така и заради Хари.

— Да се греша, е човешко — каза Амелия, — да се прощава — досадно. Но да, мисля, че е добра идея.

— Проблемът е, че Хари — същият, който се грижи за мен през онзи ден — не се показва често такъв. Непрекъснато е зает, меси се във всичко и на всички в онзи проклет хотел, за да не му се налага да

мисли за нищо лично. Ако можех да го измъкна от „Рътлидж“ на някое тихо, спокойно място и просто...

— Да го държиш в леглото една седмица? — предположи Амелия и очите ѝ заблестяха.

Поглеждайки сестра си изненадано, Попи се изчерви и се опита да потисне смеха си.

— Това може наистина да те учуди в брака ти — продължи Амелия. — Приятно е да поговориш със съпруга си, след като сте били заедно в леглото. Тогава мъжете лежат, изпълнени с благодарност и спокойствие, и на всичко казват „да“.

— Питам се дали мога да убедя Хари да остане с мен тук няколко дена — размечта си Попи. — Къщата на портиера в гората още ли е празна?

— Да, но къщата на пазача е много по-хубава и на много по-удобно разстояние от нашата.

— Искам... — поколеба се Попи. — Но това ще е невъзможно. Хари никога няма да се съгласи да бъде далеч от хотела толкова дълго.

— Постави го като условие за връщането ти в Лондон — предложи Амелия. — Съблазни го. За бога, Попи, не е толкова трудно.

— Не знам нищо за това — възрази тя.

— Не, знаеш. Съблазняването е просто окуражаване на мъжа да направи нещо, което вече иска да направи.

Попи я погледна объркано.

— Не разбирам защо ми даваш този съвет сега, когато първо беше толкова против брака ми.

— Е, сега, когато си омъжена, няма кой друг да го направи, освен ти самата. — Замислена пауза. — Понякога, когато правиш най-доброто от една ситуация, се получава далеч по-добре, отколкото би могла да се надяваш.

— Само ти можеш да направиш така, че съблазняването на един мъж да звучи като най-прагматичната опция.

Амелия се засмя и се пресегна за друго парче сладкиш.

— Това, което се мъча да ти внуша, е защо не се опиташ да му се нахвърлиш безразсъдно? Опитай се да го направиш. Покажи му какъв брак искаш.

— Нападни го — промърмори Попи — както заек котка.

Амелия я погледна объркано.

— Моля?

Попи се усмихна.

— Нещо, което Биатрикс ме посъветва да направя по-рано. Може би тя е по-умна от нас, останалите.

— Не се съмнявам. — Амелия вдигна свободната си ръка и побутна края на една бяла дантелена завеса. Слънчевата светлина нахлу и обля блестящата ѝ тъмна коса, осветявайки чертите ѝ. От устните ѝ се откъсна смях. — Ето я, връща се от скитането си из гората. Ще се изненада, когато разбере, че с Лео сте тук. Изглежда носи нещо в престилката си. Боже, какво ли е? Милото ни диваче... Катрин направи чудеса с нея, но знаеш, че тя никога няма да бъде напълно опитомена.

Амелия каза това без притеснение или неодобрение, приемаше Биатрикс такава, каквата е, вярвайки, че съдбата ще бъде добра към нея. Несъмнено това бе влиянието на Кам. Той винаги бе усещал, че трябва да дава на Хатауей колкото се може повече свобода, създавайки пространство за ексцентричностите им там, където друг би ги стъпкал. Къщата „Рамзи“ бе тяхното сигурно пристанище, тяхното убежище, където останалият свят не дръзваше да нахълта.

А Хари скоро щеше да е тук.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Пътуването на Хари до Хемпшир беше дълго, скучно и неудобно, без никаква компания, освен собствените му тлеещи мисли. Беше се уморил да си почива, но като мъж, който трудно заспива дори при най-добри обстоятелства, опитите му да задреме в друсащата карета през деня се оказаха неуспешни. В началото се разсейваше с измислянето на екстравагантни заплахи, с които да принуди съпругата си към подчинение. След това си фантазираше какви телесни наказания ще ѝ наложи, докато тези мисли го накараха да се възбуди и раздразни.

Мътните да я вземат, той нямаше да бъде *изоставеният*.

Хари не бе склонен към самонаблюдение, като се има предвид, че гледаше на територията на собственото си сърце като на прекалено коварна и измамлива, за да бъде проучвана. Но беше невъзможно да забрави първия път в живота си, когато и най-малката частица нежност, удоволствие и надежда бяха изчезнали и той трябваше да се издържа сам. Оцеляването означаваше на първо място никога да не си позволява да се нуждае отново от друг човек.

Той се опита да отклони мислите си, взирайки се в отминаващия пейзаж, облян от спокойната лятна светлина, въпреки че часът приближаваше девет. От всички места в Англия, не беше посещавал само Хемпшир. Пътуваха на юг от Даунс, към гъстата гора и плодородните пасища близо до Ню Форест и Саутхемптън. Процъфтяващият пазарен град Стоуни Крос се намираше в един от най-живописните райони на Англия. Но градът и околностите му притежаваха нещо повече от обикновена природна красота — загадъчност, нещо трудно поддаващо се на определение. Изглеждаше сякаш пътуват към някакво място извън времето, сякаш древните гори криеха създания, които могат да съществуват единствено в митовете. Когато вечерта напредна, в долината се събра мъглица и изпълзя над пътищата, придавайки на околността призрачна неопределеност.

Каретата зави по частния път на имението „Рамзи“, отмина двете крила на отворените порти и къщичката на пазача от сиво-син камък. Главната къща бе съчетание от архитектурни стилове, които не би трябвало да изглеждат правилно заедно, но кой знае защо изглеждаха.

Попи беше тук. Мисълта го импулсира, сърцето му се сви от отчаяние и нетърпение да стигне час по-скоро при нея. Беше повече от отчаяние. Единственото нещо, от което не би могъл да се възстанови, беше да изгуби Попи, а това го караше да се чувства изплашен, бесен, и като затворен в клетка. Стана му пределно ясно, че не би могъл да стои далеч от нея.

С търпението на подмамен язовец Хари тръгна към предната врата, без да чака портиер. Влезе във входното антре, два етажа по-горе, с безукорна кремава ламперия и извито каменно стълбище в дъното.

Там го посрещна Кам Роан, небрежно облечен в риза без яка, панталони и отворено кожено яке.

— Рътлидж — произнесе той приятно. — Току-що приключихме вечерята. Ще хапнете ли нещо?

Хари нетърпеливо поклати глава.

— Как е Попи?

— Елате, ще пийнем вино и ще обсъдим няколко въпроса...

— И тя ли е вечеряла?

— Не.

— Искам да я видя. Веднага.

Любезното изражение на Кам не се промени.

— Боя се, че ще трябва да почакате.

— Ще го кажа пак: трябва да я видя, дори и да се наложи да превърна цялото това място на кибритени клечки.

Кам посрещна думите му с невъзмутимо спокойствие, свивайки рамене.

— Навън, тогава.

Тази готовност от страна на един кавгаджия едновременно изненада и зарадва Хари. Кръвта кипеше във вените му, самообладанието му бе на ръба.

Някаква част от разсъдъка му съзнаваше, че не е съвсем на себе си, че прецизният му мозък не функционира както трябва, че самоконтролът му е разрушен. Обикновено студената му логика го бе

изоставила. Знаеше единствено, че иска Попи и ако трябва да се бори за нея, така да бъде. Щеше да се бие до последна капка кръв.

Той последва Кам през входа надолу до един страничен коридор и навън към малка, открита оранжерия и градина, където горяха две факли.

— Ще ви го кажа направо — отбеляза ромът без превземки, — във ваша полза е, че първият ви въпрос беше не „Къде е Попи?“, а „Как е Попи?“.

— По дяволите вас и мнението ви! — изръмжа Хари, като съблече сакото си и го хвърли настрана. — Не ви искам разрешение да отведе съпругата си обратно. Тя е моя и ще си я взема, мътните да ви вземат всичките.

Кам се обърна към него, светлината на факлите осветяваше очите и черните му къдрици.

— Тя е част от моето племе — произнесе той и започна да го обикаля в кръг. — Ще се върнете без нея, освен ако не намерите начин да я накарате да ви иска.

Хари също тръгна в кръг, хаосът от мисли в главата му се успокои, когато най-сетне се фокусира върху противника си.

— Никакви правила?

— Никакви правила.

Хари нанесе първия си удар, но Кам го избегна лесно. Като се нагласи и прецени, той отстъпи в момента, когато Кам го нападна отдясно. Завъртане, след което Хари нападна отляво. Кам реагира прекалено късно, отклонявайки част от силата на удара, но не напълно.

Тиха ругатня, мрачно озъбване и ромът възстанови защитата си.

— Силно и бързо — каза той одобрително. — Къде сте се научили да се биете?

— Ню Йорк.

Кам се хвърли напред и го събори на земята.

— Западен Лондон — добави той.

Претъркулвайки се, Хари се изправи мигновено, използва лакътя си назад и го заби в диафрагмата на Кам.

Кам изохка. Като хвана ръката на Хари, той завъртя крак и отново го събори на пода. Двата се претърколиха веднъж, два пъти, докато Хари скочи и се отдръпна на няколко крачки.

Като дишаше тежко, той проследи с поглед как Кам се изправя на крака.

— Можехте да ме стиснете за гърлото — отбеляза Кам и отметна кичур коса от челото си.

— Не исках да ви смазвам трахеята — отвърна му язвително Хари, — преди да ви накарам да ми кажете къде е съпругата ми.

Кам се ухили. Не успя да отговори, обаче, защото настъпи внезапна суматоха и всички Хатауей се изляха от оранжерията. Лео, Амелия, Уин, Биатрикс, Мерипен и Катрин Маркс. *Всички, освен Попи*, забеляза мрачно Хари. Къде, по дяволите, беше тя?

— Това да не е някакво забавление след вечеря? — попита сардонично Лео, откъсвайки се от групата. — Някой можеше да ме попита, все пак — бих предпочел игра на карти.

— Ти си следващият, Рамзи — озъби му се Хари. — След като приключа с Роан, ще те смачкам за това, че отведе съпругата ми от Лондон.

— Не — намеси се Мерипен с убийствено спокойствие и пристъпи напред. — Аз съм следващият. И аз съм този, който ще те смачка, че си се възползвал от моята родственица.

Лео премести поглед от неумолимото лице на Мерипен към това на Хари и завъртя очи.

— Забрави, тогава — каза той, връщайки се обратно в оранжерията. — След като Мерипен свърши, от него няма да е останало нищо. — Като спря до сестрите си, той каза на Уин с половин уста: — По-добре направи нещо.

— Защо?

— Защото Кам иска единствено да му налее малко благоразумие. Докато Мерипен се кани наистина да го убие, което не мисля, че Попи би одобрила.

— Защо *ти* не направиш нещо да го спреш, Лео? — предложи Амелия остро.

— Защото съм благородник. Ние, аристократите, винаги се опитваме да накараме някой друг да направи нещо, преди да се наложи ние самите да го направим. — Той я изгледа високомерно. — На това му се казва *благородството задължава*.

Госпожица Маркс свъси вежди:

— Това не е определение на *благородството задължава*.

— Това е моето определение — каза Лео, видимо наслаждавайки се на нейното раздразнение.

— Кев — Уин пристъпи напред, — бих искала да говоря с теб за нещо.

Мерипен, внимателен както винаги към съпругата си, я изгледа намръщено.

— Сега?

— Да, сега.

— Не може ли да почака?

— Не — каза Уин спокойно. При продължилото му колебание, тя допълни: — Чакам.

Мерипен примига.

— Чакаш какво?

— Бебе.

Всички видяха как лицето на Мерипен пребледня.

— Но как... — попита той объркано, почти залитайки, когато тръгна към нея.

— *Как!* — повтори Лео. — Мерипен, не си ли спомняш онзи специален разговор, който проведохме преди сватбената ви нощ? — Той се ухили, когато Мерипен му хвърли предупредителен поглед. Наведе се към ухото на Уин и прошепна: — Браво. Но какво ще му кажеш после, когато открие, че това е просто заговор?

— Не е заговор — каза весело Уин.

Усмивката на Лео изчезна и той се плесна с ръка по челото.

— Исусе — прошепна. — Къде ми е брендито? — След което изчезна в къщата.

— Сигурна съм, че искаше да каже: „Поздравления!“ — отбеляза весело Биатрикс, следвайки групата, която влизаше вътре.

Кам и Хари останаха сами.

— Може би трябва да обясня — каза Кам на Хари с извинително изражение. — Уин беше болна и макар да се възстанови, Мерипен още се страхува, че едно раждане би могло да се окаже трудно за нея. — Той направи пауза. — Всички се страхуваме. Но Уин е решена да има деца — а Господ да е на помощ на всеки, който се опита да каже „не“ на някой Хатауей.

Хари поклати глава озадачено.

— Вашето семейство...

— Знам — кимна Кам. — Ще свикнете с нас с времето. — Пауза, след което той се обърна с прозаичен тон: — Искате ли да подновим боя, или ще се откажем от него и ще пийнем бренди с Рамзи?

На Хари му се изясни още едно нещо: зетъвете му не бяха нормални.

* * *

Едно от най-хубавите качества на хампширските лета беше, че дори когато дните бяха пропити от слънце и топли, повечето вечери бяха достатъчно прохладни, за да се запали огън. Сама в къщичката на пазача, Попи се бе сгушила край малката камина с пропукващ огън и четеше книга. Прелистваше страниците, повтаряше ги, неспособна да се концентрира, докато чакаше Хари. Беше видяла каретата му да отминава на път към къщата „Рамзи“ и знаеше, че е само въпрос на време да го изпратят при нея.

— Няма да го видиш — беше й казал Кам, — преди да се уверя, че страстите му са се охладили достатъчно.

— Той никога не би ме наранил, Кам.

— И въпреки всичко, малка сестричке, възнамерявам да разменя няколко думи с него.

Беше облякла халат, взет назаем от Уин, бледорозова дреха с волани и с бяла дантела отгоре. Деколтетото бе изрязано дълбоко, разкривайки цепката на бюста й, и тъй като Уин бе по-слаба, халатът прилепваше прекалено плътно, почти карайки гърдите й да преливат над дантелата. Понеже знаеше, че Хари харесва косата й пусната, тя бе разресала и оставила да се лее като свободна, мека, огнена завеса.

Отвън се чу силен удар по вратата. Попи вдигна поглед рязко, сърцето й забърза и стомахът й се сви на топка. Остави книгата настрана и отиде до вратата, спря за миг и завъртя ключа в ключалката.

Озова се лице в лице със съпруга си, който стоеше на едно стъпало под малката покрита веранда.

Това бе една нова версия на Хари, изтощен, разчорлен, ужасен на вид, небръснат. По някакъв начин, обаче, това му приличаше, придаваше на красотата му сурова, нелустросана привлекателност. Той изглеждаше сякаш е планирал най-малко дузина начини да я накаже,

че е избягала от него. Погледът му накара косъмчетата на тила ѝ да настръхнат.

С дълбоко, сухо поемане на въздух тя се отдръпна и му направи място да влезе. След това внимателно затвори вратата.

Тишината беше потискаща, въздухът — зареден с емоции, които не можеше дори да назове. Пулсът ѝ барабанеше в сгъвките на коленете, в ямката на ключицата, в стомаха ѝ, докато очите на Хари се плъзгаха по нея.

— Ако отново се опиташ да ме напуснеш — каза той с тиха заплашителност, — последствията ще бъдат много по-лоши, отколкото си способна да си представиш. — След това продължи да говори, че имало правила, на които тя трябвало да се подчинява, че имало неща, които той нямало да толерира и ако имала нужда да получи урок, то той щял да бъде адски доволен да ѝ услужи.

Въпреки смразяващия му тон, Попи усети вълна от нежност. Той изглеждаше толкова суров и сам. Толкова нуждаещ се от успокоение.

Преди да си даде възможност да обмисли нещата, тя тръгна и с две крачки се озова пред него. Обхвана лицето му с две ръце, повдигна се на пръсти и се притисна към него, като го накара да млъкне с целувка.

Усети как шокът от този неочакван, разтърсващ контакт го пронизва. Дъхът му се спря в гърлото, той хвана ръцете ѝ, като я отблъсна достатъчно далеч и я изгледа невярващо. Тя усети колко е силен, усети, че е в състояние да я счупи на две, ако пожелае. Стоеше неподвижен, прикован от онова, което съзря в изражението ѝ.

Нетърпелива и устремена, Попи докосна устата му отново. Той ѝ го позволи само за миг, след това я блъсна обратно. Преглътна мъчително. Ако първата целувка го бе изненадала толкова, че да го накара да замълчи, втората го бе обезоръжила напълно.

— Попи — произнесе той дрезгаво, — не исках да те нараня. Опитвах се да бъда внимателен.

Тя прокара ръката си бавно по бузата му.

— За това ли си мислиш, че тръгнах, Хари?

Той изглеждаше зашеметен от милувката. Устните му оформиха беззвучен въпрос, по чертите му се изписа силно смущение. Тя видя момента, в който той спря да се опитва да схване смисъла на случващото се.

Наведе се над нея със стенание и я целуна.

Споделената топлина на устата им, гъвкавото преплитане на език в език я изпълни с удоволствие. Отвърна му пламенно, без задръжки, позволи му да прави каквото иска и той я обви с ръце, едната му ръка я подхвана под дупето, за да я приближи още.

Стъпила на пръсти, Попи почувства как тялото ѝ се накланя напред и двамата се притиснаха един към друг. Той беше възбуден, нетърпелив, всеки намек за триене изтръгваше дълбока и плътна наслада.

Устните му се спуснаха по шията ѝ и той я изви назад, докато гърдите ѝ напрегнаха до краен предел предницата на халата. Той заби нос в долчинката от притисната плът, прокарвайки език между двете сладки хълмчета. Горещият му дъх се загуби в бялата дантела, устата му намокри кожата ѝ; потърси грубо върховете на гърдите ѝ, но те бяха прекалено стегнати под мекия розов плат. Попи се изви отчаяно, искаше устата му тук, навсякъде, искаше всичко.

Тя се опита да каже нещо, може би да предложи да отидат в спалнята, но излезе като стенание. Коленете ѝ се подвиваха. Хари дръпна предницата на горнището ѝ, откривайки редица скрити копчета с кукички. Справи се с тях с изумителна бързина и свали роклята, оставяйки я гола.

Пресегна се към нея, обърна я и отметна лъскавия водопад от коса настрани. Устата му се спусна към тила ѝ, целуваше, почти хапеше, езикът му си играеше, докато ръцете му се плъзгаха отпред по нея. Обхвана едната ѝ гърда, внимателно притискайки към нея възбудения си пенис, докато другата му ръка се плъзна между бедрата ѝ.

Попи трепна, ахвайки, когато пръстите му я разтвориха. Инстинктивно се опита да му направи място, предлагайки себе си, и одобрителното му мъркане завибрира срещу тила ѝ. Той я прегърна силно, изпълни я с пръсти, а тя се изви в дъга към него. Търпеливо разпалваше в нея нежни усещания, задоволявайки уязвимата ѝ плът.

— Хари — задъхано рече тя, — ще п-п-падна...

Двамата се свлякоха на килима бавно, Хари продължаваше да стои зад нея. Той промърмори нещо в косата ѝ, отпечатвайки думи на нужда и възхвала върху кожата ѝ. Устата му, влажното кадифе, заобиколено от наболите косъмчета по челюстта му я накараха да

потръпне от удоволствие. Той я целуваше по извивката на гръбнака, след което продължи надолу.

Попи се обърна да разкопчае ризата му. Пръстите ѝ бяха неестествено непохватни, докато разкопча четири от копчетата. Хари стоеше без да мърда, гърдите му се издигаха и спадаха рязко, гледаше я с променливите си зелени очи. Той свали жилетката си, смъкна тирантите и съблече ризата през глава. Гръдният му кош беше великолепен, широк, с ясно очертани мускули, покрити от къси косъмчета. Тя го погали с трепереща ръка и я спусна към панталоните, опитвайки се да намери закопчалката отпред.

— Остави на мен — възпря я Хари грубо.

— Аз ще го направя — настоя тя, решена да се прави на съпруга. Усети корема му под кокалчетата на пръстите си, твърд като дъска. Намери изплъзващото се копче и започна да се опитва с две ръце, докато Хари се насили да чака търпеливо. Двамата трепнаха, когато пръстите ѝ по невнимание докоснаха ерекцията му.

Тя издаде глух звук, нещо средно между стон и смях.

— Попи. — Беше останал без дъх. — По дяволите, моля те, *остави* на мен да се справя.

— Нямаше да е толкова трудно — възрази тя, когато най-последно освободи инатливото копче, — ако панталоните ти не бяха толкова тесни.

— Обикновено не са.

Осъзнала какво има предвид, тя спря и срещна погледа му. Срамежлива, обезсърчена усмивка изви устните ѝ. Той обхвана главата ѝ с ръце, взирайки се в нея с такъв копнеж, че косъмчетата на врата ѝ настръхнаха.

— Попи — дойде задъханият му глас, — мислих за теб през всяка минута по време на дванайсетте часа пътуване. За това как да те накарам да се върнеш с мен. Ще направя всичко, ще ти купя половината проклет Лондон, ако това ще те удовлетвори.

— Не искам половината Лондон — каза тя слабо. Пръстите ѝ се стегнаха около колана на панталона му. Никога преди не бе виждала този Хари, със свален гард, който ѝ говореше с груба честност.

— Знам, че трябва да ти се извиня за станалото между теб и Бейнинг.

— Да, трябва — съгласи се тя.

— Не мога. Никога няма да съжалявам за това. Защото ако не го бях направил, сега щеше да си с него. А той те искаше само за да му е лесно с теб. А аз те искам по всеки начин, по който мога да те имам. Не защото си красива или умна, или мила, или възхитителна, макар че и дяволът знае, че си всичко това. Искам те, защото няма друга като теб и защото не искам дори да започвам и един ден, без да те виждам.

Когато Попи отвори уста да отговори, той притисна палец към долната ѝ устна, карайки я да изчака, докато свърши.

— Знаеш ли какво е балансир^[1]?

Тя поклати леко глава.

— Това е нещо, което всеки часовник има. Върти се назад и напред безспир. Именно той издава тиктакация звук... той кара стрелките да се движат напред и да отброяват минутите. Без него часовникът не би могъл да работи. Ти си моят балансир, Попи. — Той спря, пръстите му конвулсивно последваха деликатната извивка на челюстта ѝ нагоре до ушната мида. — Цял ден мислих за това как да ти се извиня и може би да прозвуча поне малко искрено. И най-последно измислих.

— Какво? — прошепна тя.

— Съжалявам, че не съм съпругът, който искаше. — Гласът му стана грапав. — Но се кълна в живота си, ако ми кажеш от какво имаш нужда, ще те слушам. Ще направя всичко, което поискаш. Само не ме оставяй пак.

Попи го гледаше в почуда. Може би повечето жени не биха намерили този разговор за часовникови механизми безкрайно романтичен, но за нея бе такъв. Тя разбра онова, което Хари се опитваше да каже, може би дори по-добре от самия него.

— Хари — нежно произнесе тя, позволявайки си да погали бузата му, — кажи ми какво да правя с теб?

— *Всичко* — каза той бурно, което почти я накара да се засмее. Като се наведе напред, Хари притисна лицето си в мекотата на косите ѝ.

Тя продължи да се занимава с панталоните му, измъквайки две копчета от илиците им. Той изпусна стон на удоволствие, ръцете му се заключиха зад гърба ѝ. Несигурна как да го докосне, тя го хвана, стисна го леко и прокара пръсти по дължината му. Беше очарована от него,

коприната и твърдостта, сдържаната му сила, начина по който цялото му тяло потръпва, когато го гали.

Устата му потърси нейната, заличавайки всички мисли. Той се надигна над нея, силен и хищен, гладен за удоволствието, което бе все още толкова ново за нея. Когато я положи на килима, тя осъзна, че ще я вземе сега, тук, вместо да търси по-цивилизованите условия на спалнята. Но той едва ли осъзнаваше къде се намират, очите му бяха фокусирани върху нея, беше зачервен и задъхан.

Като шепнеше името му, тя вдигна ръце към него. Той се освободи от останалите си дрехи и се наведе да се полюбува над гърдите ѝ... гореща, влажна уста... неспокоен език. Попи продължи да го дърпа върху себе си, търсейки тежестта на тялото му, жадуваща да бъде укротена. Потърси пипнешком твърдата му пулсираща дължина.

— Не — каза той пресипнало. — Почакай... трябва да се уверя, че си готова.

Но тя бе решена, хватката ѝ беше настоятелна и между стоновете и конвулсивното поемане на въздух от гърлото ѝ се отрони дрезгав смях. Той я яхна, намести хълбоците ѝ и спря да прецени самоконтрола си.

Попи се изви безпомощно, когато усети постепенния натиск на проникването му... мъчително бавно... подлудяващо, тежко, сладко.

— Боли ли? — изрече задъхано той. Беше се подпрял на ръце отстрани, за да не я притиска. — Да спра ли?

Загрижеността върху лицето му я изпълни с топлина, тя бе нейната гибел. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и го зацелува по бузата, врата, ухото, навсякъде, където можеше да стигне. Тялото ѝ го държеше притиснат плътно към нея.

— Искам повече от теб, Хари — прошепна тя. — Искам те целия.

Той простена името ѝ и нахлу в нея, нащрек за всяка неуловима реакция... спирайки се дълго, когато това ѝ доставяше удоволствие, натискайки дълбоко, когато тя се надигаше, всяко бавно проникване предизвикваше все по-силни усещания вътре в нея. Тя леко прокара ръце по хлъзгавия му, гъвкав гръб, по парещата коприна на кожата му, наслаждавайки се на усещането.

Като следваше дългите линии на мускулите, продължи надолу и дланите ѝ започнаха да правят поглаждащи кръгове по стегнатите

полукълба на задника му. Реакцията бе мигновена, тласъците му станаха по-силни, от гърлото му се откъсна тих стон. Харесва му, помисли си тя с усмивка и би се усмихнала, ако устата ѝ не бе толкова плътно заета с неговата. Искаше да открие повече за него, всички начини, по които да му достави удоволствие, но натрупващата се наслада стигна до върха и започна да се разлива, потапяйки я, като удави всички мисли.

Тялото ѝ го стисна в силни спазми в опит да изтръгне облекчение от него. Той извика дрезгаво и потъна в нея с един последен тласък, потръпвайки страстно. Бе невероятно задоволяващо да усеща кулминацията му вътре в себе си, силното му и все пак уязвимо тяло в този решителен момент. И още по-добре, да го държи в ръцете си, с глава, отпусната върху раменете ѝ. В това се заключаваше близостта, за която винаги бе копняла.

Тя залюля като в люлка главата му, косата му гъделичкаше китките ѝ, дъхът му се изливаше върху нея на горещи тласъци. Небръснатата му брада драскаше нежната кожа на гърдите ѝ, но тя не би му позволила да се отдръпне за нищо на света.

Дишането им се забави и тялото на Хари постепенно натежа. Попи осъзна, че е заспал. Тя го побутна:

— Хари.

Той се наклони напред и примига с неориентирани очи.

— Ела в леглото — прошепна Попи и стана. — Спалнята е ей там. — Носиш ли пътна чанта? — попита тя. — Или куфар?

Той я погледна, сякаш му приказваше на чужд език.

— Куфар ли?

— Да, с дрехите, тоалетни ти принадлежности, такива неща... — Осъзнавайки колко силно е изтощен, тя се усмихна и поклати глава. — Няма значение. Ще разберем на сутринта. — След което го поведе към спалнята. — Хайде... да поспим... ще говорим по-късно. Още няколко крачки.

Дървеното легло беше удобно, но едва стигаше за двама. Беше застлано със завивки и бели чаршафи. Хари отиде при него без да се колебае и се пхна под завивките — всъщност, рухна — и заспа мигновено.

Попи спря да погледа грамадния, небръснат мъж в леглото си. Дори в неугледното си състояние мрачната му красота спираше дъха.

Клепките му потрепваха, когато той се предаде на сънищата. Сложен, забележителен, енергичен мъж. И съвсем не лишен от способност да обича... съвсем не. Само трябваше да му се покаже как.

Попи си помисли точно както преди няколко дни: *това е мъжът, за когото съм омъжена.*

Само че сега усети вълнуваща радост.

[1] Уравновесител в часовник. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Хари не познаваше такъв сън, толкова дълбок и възстановителен. Сякаш никога досега не му се бе случвало да спи, а е било само имитация. Почувства се упоен, когато се събуди, пиян от сън, целия пропит от него.

Отвори очи и установи, че вече е сутрин, по завесените с пердета прозорци играеше слънчева светлина. Не усети непреодолима нужда да се измъкне от леглото както обикновено. Търкулна се на една страна, протегна се лениво. Ръката му напипа празно пространство.

Дали Попи бе споделила леглото с него? На челото му се образува бръчка. Нима беше спал цяла нощ с другиго за първи път и това му липсваше? Той се обърна по корем и се надигна към другата страна на леглото, за да подуши аромата ѝ. Да... имаше лек намек за цветя на възглавницата ѝ, а чаршафите носеха дъх от кожата ѝ, нотка лавандулова сладост, която го възбуждаше с всяко поемане на дъх.

Искаше да държи Попи, да се увери, че предишната нощ не е била сън.

Всъщност, тя бе толкова абсурдно хубава, че това го накара да изпита пристъп на тревога. Ами ако е било само сън? Като се намръщи, той се надигна и седна, прокарайки пръсти през косата си.

— Попи — каза той, без всъщност да я вика, просто произнесе името ѝ гласно. При тихия звук тя се появи на прага, сякаш го е чакала.

— Добро утро. — Съпругата му беше вече облечена за деня в проста синя рокля, косата ѝ бе сплетена на хлабава плитка, завързана с бяла панделка. Колко подходящо я бяха кръстили^[1] на едно от най-характерните диви цветя, великолепно и ярко, блестящ завършек на свежестта. Сините ѝ очи го погледнаха с такава грижовна топлина, че той усети как гърдите му се свиват, пронизани от болка на удоволствие.

— Сенките ги няма — каза тихо Попи. Като видя, че не я е разбрал, добави: — Под очите ти.

Хари смутено отклони поглед и разтърка тила си.

— Кое време е? — попита той дрезгаво.

Попи отиде до един стол, където дрехите му бяха оставени в спретнатата купчинка и потърси джобния му часовник. Като отвори златното капаче, тя отиде до прозореца и дръпна завесите. Ярка слънчева светлина нахлу в стаята.

— Единайсет и половина.

Хари се взря в нея безизразно. По дяволите. Половината ден бе минал.

— Никога не съм спал до толкова късно през живота си.

Недоволството му явно развесели Попи.

— Няма купчини от мениджърски рапорти. Никой не чука на вратата. Няма въпроси или спешни случаи. Твоят хотел е взискателна метреса, Хари. Но днес принадлежиш на мен.

Хари се опита да смели думите ѝ и вътрешната му съпротива мигновено се стопи в огромното привличане, което изпитваше към нея.

— Ще го оспориш ли? — попита тя, явно безкрайно доволна от себе си. — Това, че днес си мой?

Хари се улови, че ѝ се усмихва.

— Ти командваш — каза той. Усмивката му стана неловка, когато осъзна, че не се е къпал и не се е бръснал.

— Тук има ли баня?

— Да, зад тази врата. Къщата е с водопроводна инсталация. Студената вода се изпомпва директно от един извор до ваната, а аз имам кани с гореща вода, която вече се е стоплила на готварската печка. — Тя пхна часовника обратно в джоба на жилетката му. Като се изправи, погледът ѝ мина по голия му торс с таен интерес. — Изпратиха нещата ти от главната къща тази сутрин, заедно със закуска. Гладен ли си?

Хари никога не бе изпитвал такъв вълчи глад. Но искаше да се изкъпе и да се избръсне, да облече чисти дрехи. Чувстваше се като риба на сухо, имаше нужда да си възвърне обичайното самообладание.

— Първо ще се изкъпя.

— Много добре. — Тя се обърна и тръгна към кухнята.

— Попи... — Той я изчака да погледне назад към него.

— Миналата нощ... — насили се да говори... — след като... всичко наред ли беше?

Когато разбра безпокойството му, изражението на Попи се проясни.

— Не наред. — Тя спря само секунда, преди да добави: — Беше чудесно! — След което му се усмихна.

* * *

Хари влезе в кухнята, която беше всъщност част от главната стая, с малка чугунена готварска печка, с шкаф, камина и чамова маса, която служеше едновременно като работен плот и като място за хранене. Попи беше сервирала горещ чай, варени яйца, оксфордски наденички и печени в тесто плодове — дебел ронлив слой обгръщаше плънката.

— Това е специалитет „Стоуни Крос“ — каза Попи и посочи към една чиния, натоварена с големи, печени франзели. — Едната страна е пълна с месо и наденички, а другата с плодове. Това е цяло блюдо. Започваш от пикантния край и... — Гласът ѝ секна, когато вдигна очи към Хари, който бе чист, облечен в нови дрехи и избръснат.

Изглеждаше както винаги и все пак напълно различно. Очите му бяха чисти и без сенки около тях, зелените ириса по-блестящи от листа на глог. От лицето му бе изчезнал всеки намек за напрегнатост. Изглеждаше така, сякаш е заменен от един Хари от много по-ранен период, преди да е усъвършенствал изкуството да скрива всяка мисъл и емоция. Бе толкова унищожителен, че Попи усети горещо пърполене в стомаха си и коленете ѝ омекнаха.

Хари погледна към сладкишите с усмивка.

— От кой край да започна?

— Нямам представа — отвърна тя. — Единственият начин да се разбере, е да се отхапе.

Ръцете му се вдигнаха към кръста ѝ и той я завъртя с лице към себе си.

— Мисля да започна от теб.

Когато устата му се наведе към нейната, тя отстъпи с готовност, устните ѝ се разтвориха. Той я вкуси, наслаждавайки се на реакцията ѝ. Обикновената целувка се задълбочи, променяйки се в страстна и ненаситна... горещо начало към нещо още по-горещо, целувка с

наслабващите се аромати на екзотични цветя. Най-накрая Хари вдигна устата си, ръцете му се приближиха към лицето ѝ и го обхванаха в шепи, сякаш се канеше да пие вода. Той имаше уникален начин за докосване, помисли си тя замаяно, пръстите му бяха нежни и изкусни, чувствителни за нюансите.

— Устните ти са подути — прошепна той и върхът на палеца му мина по ъгълчето на устата ѝ.

Попи притисна буза към една от дланите му.

— Заради многото целувки.

— И не само целувки. — Изражението на живите му очи накараха дъхът ѝ да спре в гърлото. — Ако трябва да сме реалисти...

— Яж, ще умреш от глад. — Тя се опита да го побутне към стола. Беше толкова по-едър, толкова солиден, че идеята да го принуди да направи нещо изглеждаше направо смешотворна. Но той отстъпи пред настойчивостта на ръцете ѝ и седна, заемайки се да бели яйце.

* * *

След като изяде цялата пълнена франзела, две яйца, един портокал и изпи чаша чай, те излязоха на разходка. По настояване на Попи той съблече сакото и жилетката и остана неглиже, нещо заради което в някои райони на Лондон биха могли да го арестуват. Дори остави горното копче на ризата си разкопчано и нави ръкави. Очарован от нетърпението на Попи, побърза да я хване за ръка и ѝ позволи да го измъкне навън.

Пресякоха поляна, близо до една гора, където една широка, покрита с листа пътека се виеше между дърветата. Масивните тисове и грапави дъбове сплитаха клони и образуваха дебел покрив, но слънчевите лъчи успяваха да пробият гъстата сянка. Мястото гъмжеше от живот, растенията преливаха от всяка земна пора. Бледозелени лишеи покриваха дъбовите клони, докато кичури орлови нокти висяха към земята. След като слухът на Хари се адаптира към отсъствието на градска врява, той осъзна нови звуци... звънлив хор от птичи гласове, шумолене на листа, бълбукане на близък поток и стържене като прокаран нокът по зъбци на гребен.

— Цикади — поясни Попи. — Това е единственото място в Англия, където можеш да ги видиш. Обикновено се намират само в тропиците. Само мъжкият издава този звук — казват, че това е любовна песен.

— Откъде знаеш, че не коментира времето?

Хвърляйки му провокативен кос поглед, Попи прошепна:

— Ами, чифтосването е основното, което занимава мъжа, не е ли така?

Хари се усмихна.

Въздухът беше сладък, примесен с аромат на орлови нокти, затоплени от слънцето листа и цветя, които той не познаваше. Когато навлязоха по-навътре сред дърветата, изглеждаше сякаш са оставили света далеч зад себе си.

— Говорих с Катрин — каза Попи.

Хари я погледна разтревожено.

— Тя ми каза защо си дошъл в Англия — продължи Попи. — Каза ми също, че е твоя полусестра.

Хари се фокусира на пътеката пред тях.

— Останалите от семейството знаят ли?

— Само Амелия, Кам и аз.

— Изненадан съм — призна той. — Мислех си, че би предпочела да умре пред това да сподели с някого.

— Подчерта пред нас необходимостта от секретност, но не обясни защо.

— И искаш от мен да ти кажа?

— Надявам се, че ще можеш — кимна тя. — Знаеш, че не бих казала или направила нещо, което ще я нарани.

Хари замълча, прехвърли мислите в съзнанието си, неохотен да откаже на Попи каквото и да било. И все пак бе обещал на Катрин.

— Тайната не е моя, че да я разкрия, любов моя. Може ли първо да говоря с Кат и да ѝ кажа какво бих искал да ти обясня?

Ръката ѝ се стегна около неговата.

— Да, разбира се. — Озадачена усмивка изви устните ѝ. — *Кам!* Така ли я наричаш?

— Понякога.

— Ти... има ли обич и привързаност между вас?

Колебливият въпрос провокира сух смях.

— Всъщност, не знам. И двамата не сме много по тази част.

— Мисля, че нея я бива малко повече от теб.

Поглеждайки я предпазливо, Хари видя, че върху лицето ѝ няма неодобрение.

— Опитвам се да го поправа — каза той. — Това е едно от нещата, които аз и Кам обсъждахме снощи — той спомена, че една от най-характерните черти на Хатауей е демонстрацията на обич и привързаност.

Развеселена и очарована, Попи направи физиономия.

— Какво друго ти каза?

Настроението на Хари се промени със скоростта на живак. Той ѝ хвърли ослепителна усмивка.

— Сравни го с това да работиш с арабски коне... те са отговорни, бързи, но се нуждаят от свободата си. Никога не можеш да станеш господар на такъв кон... само другар. — Той направи пауза, преди да продължи: — Или поне мисля, че така каза. Бях полумъртъв от изтощение, освен това пиехме бренди.

— Това звучи в негов стил. — Попи вдигна поглед към небето. — И след като ти е дал този мъдър съвет, те е изпратил при мен, коня.

Хари спря и я придърпа към себе си, отхвърляйки плитката ѝ, за да я целуне по шията.

— Да — прошепна той. — Но пък каква само езда беше.

Тя се изчерви и се извъртя с възмутен смях, но той настоятелно я целуваше, проправяйки си път към устата ѝ. Устните му бяха топли, примамващи, решителни. Но след като получи достъп до устата ѝ, той утихна и я притисна нежно към своята. Харесваше му да дразни, да съблазнява. Тя усети, че я пронизва топлина, възбудата се разгоря във вените ѝ, тайните ѝ местенца настръхнаха сладко.

— Обичам да те целувам — промърмори той. — Това беше най-лошото наказание, което можа да измислиш, да не ми позволяваш да го правя.

— Не беше наказание — възрази Попи. — А само знак, че една целувка означава нещо специално за мен. А след онова, което ти направи, се страхувах да бъда близо до теб.

Всеки намек за веселост напусна изражението на Хари. Той погали косата ѝ и прокара опакото на ръката си отстрани по лицето ѝ.

— Няма да те предам. Знам, че нямаш основание да ми вярваш, но с времето се надявам...

— Аз наистина ти вярвам — каза тя сериозно. — Вече не се страхувам.

Хари беше объркан от думите ѝ и още повече от силата на своята реакция към тях. Завладя го непознато чувство, дълбока, разбиваща страст. Гласът му прозвуча малко странно и за собствените му уши, когато попита:

— Как можеш да ми вярваш, когато няма начин да знаеш дали заслужавам, или не?

Ъгълчетата на устните ѝ се вдигнаха нагоре.

— Това е доверието, не е ли така?

Хари не се сдържа и я целуна отново, обхванат едновременно от обожание и възбуда. Едва усещаше формата на тялото ѝ през пластове фусты и ръцете му се разтрепериха от нетърпение да вдигне надипления плат, да махне всички пречки между тях. Един бърз поглед към двете страни на пътеката разкри, че са сами и никой не ги гледа. Щеше да е толкова лесно да я сложи да легне върху мекия килим от листа и мъх, да вдигне роклята ѝ и да я обладае тук, в гората. Избута я встрани от пътеката, пръстите му стискаха полите ѝ.

Насили се да спре, дишаше тежко от усилие да възпре желанието си. Трябваше да е внимателен с Попи, да мисли за нея. Тя заслужаваше нещо по-добро от това съпругът ѝ да се нахвърли върху нея в гората.

— Хари? — прошепна тя объркана, когато той обърна лицето ѝ така, че да не го гледа.

Държеше я изотзад, склучил ръце пред гърдите ѝ.

— Кажы нещо да ме разсееш — произнесе той, шегувайки се само донякъде. След което си пое дълбоко въздух. — На косъм съм от това да те обладая точно тук.

Попи замълча за миг. Или беше загубила дар слово от ужас, или обмисляше възможността. Явно бе последното, защото попита:

— Може ли да се прави навън?

Въпреки силната си възбуда, Хари не се сдържа и се засмя.

— Скъпа, едва ли има място, където да не може да се прави. Срецу дървета или стени, на столчето във ваната, на стълбища или маси... балкони, карети... — Той издаде глух стон. — По дяволите, трябва да спра това, иначе няма да мога да се върна обратно.

— Никой от тези начини не изглежда удобен — каза Попи.

— Стол би ти харесал. Гарантирам.

Тя се разтърси от смях и гърбът ѝ се опря в гърдите му. Двамата почакаха, докато Хари се успокои достатъчно, за да се отдели от нея.

— Добре — каза той, — това беше една приятна разходка. Защо не се върнем обратно и...

— Но още не сме изминали и половината път... — възрази тя.

Хари отмести очи от очаквателното ѝ лице към дългата пътека, която се простираше пред тях, и въздъхна. Те сплетоха ръце и тръгнаха отново по пръстта, нашарена от слънце и сенки.

След минута Попи се обърна към него:

— Ти и Катрин ходили ли сте си един друг на гости, писали ли сте си?

— Не. Не се разбираме много добре.

— Но защо?

Това не беше тема, по която Хари обичаше да мисли, а още по-малко — да обсъжда. Пък и това да говориш откровено с някого, да не скриваш нищо... беше като да си постоянно гол, само дето Хари предпочиташе да е гол в буквалния смисъл на думата, пред това да разкрива личните си мисли и чувства. Но ако това бе цената да има Попи, проклет да е, ако не я плати.

— Първия път, когато срещнах Кат — каза той, — тя беше в трудна ситуация. Направих всичко възможно, за да ѝ помогна, но не бях особено мил. Никога не съм страдал от излишък на доброта. Бих могъл да съм по-добър към нея. Бих могъл... — Той тръсна нетърпеливо глава. — Но стореното — сторено. Подсигурих я финансово, така че да е независима през остатъка от живота си. Тя не е длъжна да работи.

— Тогава защо кандидатства за позиция при Хатауей? Не мога да си представя защо би искала да се подложи на безнадеждната работа да превърне в дами Биатрикс и мен.

— Предполагам, че е искала да бъде със семейство. Да разбере какво е да бъдеш със семейство. И да не е самотна или да скучае. — Той спря и я погледна въпросително. — Защо казваш, че е било безнадеждна работа? Ти си истинска дама.

— Три пропаднали лондонски сезона — изтъкна тя.

Хари издаде подигравателен звук.

— Кое то няма нищо общо с това да си дама.

— Тогава защо?

— Най-голямата пречка е твоята интелигентност. Не си даваш труда да я криеш. Едно от нещата, които Кат не те е научила, е как да ласкаеш мъжкото самолюбие — защото тя самата изобщо няма представа как да го прави. А никой от тези идиоти не би могъл да толерира идеята да има съпруга, която е по-умна от него самия. Второ, ти си красива, което означава, че трябва винаги да се тревожат, че ще си постоянна мишена за вниманието на други мъже. И като връх на всичко, твоето семейство... е твое семейство. Такива сте, че трябва непрекъснато да ви държат под контрол, а всички знаят, че е по-добре да си намерят някое скучно, глупаво момиче, за което да се оженият. Всички, с изключение на Бейнинг, който бе до такава степен завладян от теб, че привличането засенчи всички други съображения. Господ вижда, че не мога да не му го призная.

Попи му хвърли неуверен поглед.

— Ако съм толкова застрашително интелигентна и красива, тогава защо ти искаш да се ожениш за мен?

— Аз не се страхувам от ума ти, от семейството ти или красотата ти. А повечето мъже се страхуват прекалено много от мен, за да погледнат втори път към съпругата ми.

— Имаш ли много врагове? — попита тя тихо.

— Да, слава богу. Те не са толкова неприятни, колкото приятелите.

Макар че Хари бе напълно сериозен, на Попи това ѝ се стори във висша степен забавно. След като смехът ѝ утихна, тя спря и се обърна към него със скръстени ръце.

— Ти се нуждаеш от мен, Хари.

Той спря пред нея и главата му се наклони към нейната.

— Разбрах го.

Звучите на ливадарчета, кацнали на клоните над тях изпълниха паузата, цвърченето им прозвуча като удряне на речни камъчета едно в друго.

— Искам да те попитам нещо — каза Попи.

Хари изчака търпеливо, погледът му се спря върху лицето ѝ.

— Можем ли да останем в Хемпшир няколко дена?

Очите му станаха предпазливи.

— С каква цел?

Тя се усмихна несигурно.

— Нарича се почивка. Излизал ли си някога преди в почивка?

Хари поклати глава.

— Нямам представа какво бих правил.

— Четеш, разхождаш се, яздиш, ходиш на риболов или на лов, може би се отзоваваш на покани за гостуване у съседни... обикаляш местните руини, посещаваш магазини в града... — Попи спря, когато видя липсата на ентузиазъм върху лицето му. — Любиш се със съпругата си?

— Дадено — каза той веднага.

— Може ли да останем две седмици?

— Десет дена.

— Единайсет? — попита тя с надежда.

Хари въздъхна. Единайсет дена далеч от „Рътлидж“. В непосредствената компания на зетъвете си. Понечи да възрази, но не беше чак толкова глупав, че да рискува спечеленото доверие на Попи. Беше дошъл тук с очакването за кралска битка, за да я върне обратно в Лондон. Но ако Попи щеше да го приеме охотно в леглото си и след това да се върне с него без да го прави на въпрос, това си струваше отстъпката от негова страна. И все пак... единайсет дена...

— Защо не? — прошепна той. — И без това сигурно ще се побъркам след третия.

— Тогава всичко е наред — засмя се Попи. — Никой наоколо няма да забележи.

* * *

„До господин Джейкъб Валънтайн

Хотел «Рътлидж»

Лондон

Валънтайн,

Надявам се това писмо да ви завари в добро здраве.

*Пиша го, за да ви известя, че госпожа Рътлидж и аз
решихме да останем в Хемпшир до края на месеца.*

Докато отсъствам, движете нещата както обикновено.
Искрено ваш,

Дж. Х. Рътлидж.“

Джейк вдигна очи от писмото и ченето му увисна невярващо. „Движете нещата както обикновено“? Нищо обикновено нямаше в това.

— Е, какво пише? — попита го госпожа Пениуисъл, докато почти всички в офиса бяха опънали вратове да чуят.

— Няма да се върнат до края на месеца — каза Джейк замаян.

Странна усмивка изкриви устните на икономката.

— Слава богу. Тя го направи.

— Какво е направила?

Преди жената да отговори, възрастният портиер се промъкна боязливо и попита с дискретен тон:

— Госпожо Пениуисъл, дочух случайно разговора ви... да разбирам ли, че господин Рътлидж си взема *отпуска*?

— Не, господин Лафтън — каза тя с неустоима усмивка. — Взема си меден месец.

[1] Порру на английски означава мак. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В следващите дни Хари научи много за съпругата си и нейното семейство. Хатауей бяха невероятни чешити, весели и остроумни, готови мигновено да опитат всяка идея, която им хрумне. Закачаха се, смееха се и спореха, но имаше някакво вътрешно доброжелателство в начина, по който се отнасяха един към друг.

Имаше нещо почти магическо и в къщата „Рамзи“. Това бе един удобен, добре поддържан дом с обемисти мебели, дебели килими и купища книги навсякъде... но не те създаваха този дух на вълшебство. Човек го усещаше веднага след като прекрачеше прага, нещо неуловимо, но жизненоважно като слънчевата светлина. Нещо, което винаги се бе изплъзвало на Хари.

Той постепенно осъзна, че това беше любовта.

* * *

На втория ден след пристигането на Хари в Хемпшир Лео го разведе из имението. Отидоха да посетят една от арендаторските ферми и Лео спря да поговори с няколко арендатори и работници. Размени по някоя дума за времето, за почвата и жътвата, показвайки дълбоко познаване, което Хари не бе очаквал.

В Лондон Лео играеше ролята на недоволен, преситен развратник. На село, обаче, маската на безразличие падна. Беше ясно, че се грижи за семействата, които живеят и работят в имението „Рамзи“ и възнамеряваше да успее в това. Беше изобретил умна система за напояване, която довеждаше водата по каменни канали, прокопани до близката река, освобождавайки голям брой арендатори от досадното задължение да мъкнат вода. Освен това той правеше всичко възможно да привнеса модерни методи в местното фермерство, включително да убеждава своите арендатори да засаждат нови сортове

хибридна пшеница, разработени в Брайтън, от които се получаваха по-високи добиви и по-здрава слама.

— Тук приемат бавно промените — каза Лео на Хари. — Мнозина от тях още настояват да използват сърп и коса вместо вършачка. — След което се засмя. — Казах им, че деветнайсети век ще свърши, преди да решат да се включат.

На Хари му хрумна, че Хатауей се справяха успешно с имението не въпреки липсата си на аристократично наследство, а тъкмо *заради* това. Нямахше кой да им предаде определени традиции или обичаи. Нямахше кой да възрази: „Ама ние винаги сме правели това по такъв начин“. В резултат те гледаха на имението едновременно и като бизнес, и като научно занимание, защото не знаеха по какъв друг начин да процедират.

Лео показа на Хари двора с дървен материал, където целият изморителен труд по сечене, влачене и измерване на трупи се вършеше ръчно. Масивните трупи се пренасяха на рамо или с куки за влачене, създавайки многобройни предпоставки за нараняване.

След вечерята същия ден Хари нахвърли няколко идеи за преместване на трупи със система от цилиндри, улеи и платформени колички. Системата можеше да бъде конструирана със сравнително ниски разходи, а това щеше да позволи по-бързо производство и по-голяма безопасност за работниците на имението. Мерипен и Лео веднага оцениха идеята.

— Беше много мило от твоя страна да направиш тези чертежи — каза му Попи по-късно, когато се върнаха в къщата на пазача да пренощуват. — Мерипен беше много благодарен.

Хари сви рамене небрежно, разкопча гърба на роклята ѝ и ѝ помогна да извади ръце от ръкавите.

— Само посочих няколко очевидни подобрения, които могат да направят.

— Неща, които са очевидни за теб — каза тя, — не са непременно очевидни за нас, останалите. Беше много умно от твоя страна, Хари. — Като се измъкна от роклята, Попи се обърна към него с доволна усмивка. — Изключително съм доволна, че семейството ми получава шанс да те опознае. Започват да те харесват. Ти си много очарователен и изобщо не се държа снизходително, нито пък направи въпрос от това, че намери таралеж в стола си.

— Не съм толкова глупав, че да се конкурирам с Медуза за един стол — каза той и тя се засмя. — Харесвам семейството ти. — Той продължи да разкопчава предницата на корсета ѝ, освобождавайки я от мрежата дрехи и банели. — Това, че те виждам с тях ми помага да те разбера по-добре.

Корсетът падна с мек звук на пода. Попи стоеше пред него по долна риза и долни гащи, изчервена под изучаващия му поглед.

Несигурна усмивка прекоси лицето ѝ.

— Какво научи за мен?

Хари закачи с пръст презрамката на ризата ѝ, като я смъкна надолу.

— Че се привързваш към хората около теб. — Той придвижи дланта си по извивката на голото ѝ рамо в галещи кръгове. — Че си чувствителна и посветена на тези, които обичаш, и най-вече... че изпитваш нужда да се чувстваш в безопасност. — Смъкна другата презрамка и усети тръпката, която премина през тялото ѝ. Придърпа я към себе си, ръцете му я обхванаха и тя се притисна към него с въздишка.

След малко той прошепна тихо в бледата, деликатна извивка на тила ѝ:

— Ще те любя цяла нощ, Попи. И първия път ще се чувстваш много сигурна. Но втория път ще съм малко по-порочен... и това ще ти хареса още повече. А третия път... — Той направи пауза с усмивка, когато я чу как сдържа дъха си. — Третия път ще правя неща, които ще те ужасят, когато си ги спомниш на сутринта. — Той я целуна нежно. — И те ще ти харесат най-много.

* * *

Попи не можеше да разбере напълно настроението на Хари, все още безкрайно нежен, когато привърши със събличането ѝ. Сложи я да легне на матрака с провесени крака и застана между тях, докато свали ризата си. Когато погледът му премина по нея, тя се изчерви и се опита да се прикрие с ръце.

Хари се усмихна, наведе се над нея и избута ръцете ѝ.

— Любов моя, ако знаеше само какво удоволствие ми доставяш като те гледам... — Целуна устните ѝ, разтвори ги и езикът му се плъзна в топлата вътрешност на устата ѝ. Косъмчетата по гърдите му докоснаха връхчетата на гърдите ѝ, сладка и непрекъснатата стимулация, която изтръгна стон от дълбините на гърлото ѝ.

Устните му минаха по извивката на шията ѝ и се спуснаха към гърдите. Хванаха едното зърно, което се втвърди бързо и започна да я смъди. В същото време ръката му отиде до другата ѝ гърда, палецът му правеше кръгове и боцкаше връхчето.

Тя направи опит да се вдигне нагоре, тялото ѝ трепереше и пламтеше. Ръцете му се движеха с леки движения по нея, по корема ѝ, по-надолу, още по-надолу към мястото, където бе съсредоточена сладка еротична болка. Намирайки влажната, деликатна плът, той я подразни с палци, разтвори я и я подготви за себе си.

Тя се извиваше под нежния натиск на езика му, всяко движение провокираше, измъчваше, докато накрая клепачите ѝ потрепнаха и се затвориха, и тя започна да диша накъсано, с въздишки.

— Моля те — прошепна тя. — Моля те, Хари.

Усети го, че става, чу шума от падането на панталоните му и чаршафите. Последва горещ, нежен натиск на входа на тялото ѝ и тя издаде звук на облекчение. Той натисна навътре толкова дълбоко, колкото можеше да го приеме, възхитително, истинско проникване. Почувства се разтегната, изпълнена до краен предел и задвижи бедрата си срещу него, опитвайки се да поеме още повече. Тялото му притисна нейното под правилния ъгъл и наложи бавни, ритмични движения, като всяко последващо влизане засилваше още повече усещането.

Беше безмилостно в силата си. Тя отвори очи и видя изпотеното лице на Хари над себе си. Той я наблюдаваше и вкусваше нейната наслада, навеждайки се да поеме безпомощните ѝ викове в устата си.

Когато и последният спазъм премина, и тя се отпусна като захвърлена дреха, Попи се оказа сгущена в прегръдките на Хари. Те се излегнаха върху леглото, омекналите ѝ крайници се преплетоха с неговите по-твърди и по-дълги.

Тя се размърда в сънлива изненада, когато усети, че той още е възбуден. Целуна я и се надигна да седне, ръката му се заигра с разпуснатата огнена пелена на косата ѝ.

После внимателно насочи главата ѝ към скута си.

— Овлажни го — прошепна ѝ. Устата ѝ се приближи внимателно над пулсиращата главичка, плъзна се надолу, доколкото можеше, и се вдигна. Озадачена, тя се зарови в копринената твърдост, близвайки я с език като котка.

Хари я обърна, така че да е с лице към матрака. Вдигна хълбоците ѝ нагоре и я покри изотзад, пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ. Обхвана я възбуда, тялото ѝ отговори мигновено на докосването му.

— Сега — прошепна той в горещото ѝ ухо. — Ще бъда лош. А ти ще ми позволиш да правя всичко, нали?

— Да, да, да...

Хари я вдигна със силен натиск, обхвана я, когато я придърпа към твърдата си тежест. Тя го усети как навлиза в нея с разклащащо движение, насочил възбудената си плът към влажната долчинка на тялото ѝ. Проникна в нея, но не напълно, и всеки път, когато тя се залюлееше назад, той ѝ позволяваше да го поеме още мъничко. Като шепнеше името му, тя се тласна назад по-силно, опитвайки се да се изпълни докрай. Но той само се засмя тихо и я задържа там, където сам искаше, поддържайки сладострастното, ритмично полюляване.

Контролираше се напълно, присвоявайки си плътта ѝ с изумително умение, като я оставяше да се гърчи и извива, останала за дълго без дъх. Отметна косата ѝ на една страна и целуна тила ѝ, устата му беше силна и измъчваща. Всичко, което правеше Хари, само увеличаваше удоволствието ѝ и той го знаеше и тържествуваше от това. Тя усети прииждащ прилив на удовлетворение, сетивата ѝ се приготвиха за горещото облекчение, и едва тогава той я взе докрай, забивайки се твърдо и дълбоко в нейния център.

Задържа я, докато тя спря да трепери, тялото ѝ се отпусна задоволено. След това я натисна до дъното и прошепна една дума в ухото ѝ:

— Пак.

Беше дълга и изтощителна нощ, изпълнена с немислима интимност. След третия път двамата се сгушиха в тъмнината и Попи облегна глава на рамото му. Беше приятно да лежиш с някого по този начин, да говориш за всичко, когато телата си почиват след помитащата вълна на страстта.

— Пленяваш ме по всички начини — прошепна Хари, докато ръката му си играеше с косата ѝ. — В душата ти има някакви мистерии и ще ми е нужен цял живот, за да ги разкрия... а искам да науча всяка една от тях.

Никой никога не я бе наричал мистериозна досега. Макар да не мислеше за себе си по този начин, все пак ѝ харесваше да я виждат такава.

— Изобщо не съм мистериозна, знаеш ли?

— Разбира се, че си. — Усмивайки се, той вдигна ръката ѝ и остави една целувка в нежната ѝ шепа. — Ти си жена.

* * *

Попи излезе на разходка с Биатрикс следващия следобед, докато останалите от семейството се пръснаха по различни задачи: Уин и Амелия отидоха да посетят болна приятелка в селото, Лео и Мерипен се срещнаха с перспективен нов арендатор, а Кам бе отишъл на търг за коне в Саутхемптън.

Хари седеше пред едно бюро в библиотеката с подробен рапорт от Джейк Вальнтайн. Наслаждавайки се на тишината и спокойствието — нещо рядко в домакинството Хатауей — той започна да чете. Звукът от изскърцването на дъските на пода привлече вниманието му и той погледна към прага.

В рамката на вратата стоеше Катрин Маркс със зачервени бузи.

— Извинявай — каза тя. — Нямах намерение да ти преча. Искях само да оставя една книга, но...

— Влез — изненадващо я покани Хари и стана от стола си. — Нищо не прекъсваш.

— Само за малко. — Тя тръгна към лавицата, остави томчето и спря да погледне. Светлината от прозореца блестеше в очилата ѝ и скриваше очите ѝ.

— Остани, ако искаш. — Хари се почувства необяснимо непохватен.

— Не, благодаря. Денят е хубав и мисля да се разходя в градината или... — Тя спря и сви рамене.

Боже, колко неловко се чувстваха един с друг. Хари я гледаше и се питаше какво я притеснява. Никога не бе знаел как да се държи с нея, с тази нежелана полусестра, какво място би могъл да намери за нея в живота си. Никога не бе искал да се грижи за Катрин, и все пак винаги нещо го бе теглило към нея, бе го тревожило и смущавало.

— Може ли да се разходя с теб? — попита той дрезгаво.

Тя примига изненадано. Отговорът ѝ се забави.

— Щом искаш.

Излязоха и отидоха в малка градина с жив плет, където жълти и бели нарциси разпръскваха наоколо лекия си, едва доловим аромат. Като присвиваха очи на силното слънце, двамата тръгнаха по покритата с чакъл пътека.

Катрин му хвърли непроницаем поглед, очите ѝ изглеждаха като опали на дневната светлина.

— Изобщо не те познавам, Хари.

— Познаваш ме толкова, колкото всички останали — каза Хари.
— С изключение на Попи, разбира се.

— Не, не те познавам — повтори тя сериозно. — Начинът, по който се държа тази седмица... никога не бих очаквала това от теб. Тази привързаност и обич, които си развил към Попи... намирам ги за доста изненадващи.

— Това не е преструвка — каза той.

— Знам. Виждам, че си искрен. Става въпрос за това, което беше казал преди сватбата, че нямало значение дали сърцето на Попи принадлежи на господин Бейнинг, стига да...

— Стига аз да имам останалата част от нея — довърши Хари, надсмивайки се над себе си. — Държах се като арогантна свиня. Съжалявам, Кат. — Той направи пауза, преди да продължи. — Разбрах защо покровителстваш толкова Попи и Биатрикс. Всички тях. Те са най-близкото нещо до семейство, което някога си познавала.

— Както и ти.

Възцари се неловка тишина, преди Хари да се насили да признае.

— Да, както и аз.

Спряха до една пейка покрай пътеката и Катрин седна.

— Ще седнеш ли? — попита тя и посочи мястото до себе си.

Той се подчини, наведе се и се облегна напред, с подпирени на коленете лакти.

Мълчаха, но по един приятен начин, търсейки някакъв път за сближение, без да знаят как да го постигнат.

Хари реши да започне честно. Пое си дълбоко дъх и каза пресипнало.

— Никога не съм бил мил към теб, Катрин. Особено когато най-много се нуждаеше от това.

— Може да се спори — каза тя, изненадвайки го. — Ти ме спаси от много неприятна ситуация и ми даде средства да живея добре, без да се налага да търся работа. И никога не поиска нищо в замяна.

— Дължах ти го. — Той я загледа, погледът му мина по богатия златен блясък на косата ѝ, дребния овал на лицето, порцелановата деликатност на кожата ѝ. На челото му се издълба бръчка. Отклонявайки очи, той протегна ръка и я погали по гърба. — Приличаш дяволски много на нашата майка.

— Съжалявам — прошепна Катрин.

— Не, не съжалявай. Красива си, точно както беше и тя. И дори повече. Но понякога е трудно да видиш приликата и да не си спомниш... — Той изпусна напрегната въздишка. — Когато разбрах за теб, се почувствах обиден, че си прекарала толкова много години с нея, докато аз не бях. Едва по-късно осъзнах, че съм бил късметлията.

Горчива усмивка докосна устните ѝ.

— Не мисля, че някой от нас може да бъде обвиняван, че е извадил късмет, Хари.

Той ѝ отговори с тъжна усмивка.

Двамата продължиха да седят един до друг, неподвижни и мълчаливи, съвсем близо, но без да се докосват. Бяха отраснали без да знаят как да дават или получават любов. Светът ги беше научил на уроци, от които трябваше да се отучат. Но понякога животът проявяваше неочаквана щедрост, помисли си отнесено Хари. Попи беше доказателство за това.

— Хатауей бяха за мен истински късмет — каза Катрин, сякаш прочела мислите му. Тя свали очилата си и ги изчисти с крайчеца на ръкава. — Това, че бях с тях през изминалите три години... това ми даде надежда. Беше целебно време.

— Радвам се — нежно рече Хари. — Заслужаваш го, заслужаваш дори много повече. — Той спря, търсейки думи. — Кат, може ли да те попитам нещо...

— Да?

— Попи иска да знае повече за миналото ми. Разрешаваш ли да ѝ разкажа онази част, когато те намерих?

Тя върна очилата на носа си и впери поглед в преливащите от цвят лехи с нарциси.

— Разкажи ѝ всичко — пророни накрая. — Сигурна съм, че ще запази тайните ми. Както и твоите.

Хари кимна, изненадвайки се мълчаливо от изказването, което никога не си бе представял, че е способен да направи.

— Има още нещо, което искам да те помоля. За една услуга. Разбирам причините, поради които и двамата не можем да разкрием пред всички, че се познаваме. Но насаме, отсега нататък се надявам да ми окажеш честта... ами... да ми позволиш да се държа като твой брат.

Тя го изгледа с широко отворени очи, явно прекалено смаяна, за да отговори.

— Няма да казваме пред останалата част от семейството до момента, когато си готова — каза Хари. — Но не бих искал да скриваме чувствата си, когато сме насаме. Ти си единственото ми семейство.

Катрин пъкна пръст под очилата си, за да изтрие една сълза.

Чувство на състрадание и нежност завладяха Хари, нещо, което никога не бе изпитвал преди. Пресегна се и я придърпа по-близо, след което я целуна по челото.

— Позволи ми да бъда големият ти брат — прошепна той.

* * *

Тя го проследи с учуден поглед, докато той се връщаше обратно към къщата.

След няколко минути седна сама на пейката, заслушана в жуженето на една пчела, във високото, сладко цвърчене на бързолети^[1] и по-тихото, по-мелодично чуруликане на чучулигите. Зачуди се на промяната, която бе настъпила у Хари. Малко се страхуваше да не си играе някаква игра с нея, с всички тях... освен ако не бе истина. Емоциите върху лицето му, искреността в очите, всичко това бе

несъмнено. Но как бе възможно характерът на някого да се промени толкова много?

Може би, помисли си тя, Хари не толкова се бе променил, колкото се бе разкрил... пласт подир пласт защитата се смъкваше. Може би Хари ставаше — или щеше да стане с времето — мъжът, който винаги е трябвало да бъде. Защото най-после бе намерил някого, за когото да се ожени.

[1] Вид птица. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пощенската кола пристигна в Стоуни Крос и един слуга бе изпратен да занесе куп писма и колетти, адресирани до къщата „Рамзи“. Слугата занесе доставката до задната част на къщата, където Уин и Попи се излежаваша на дивана, изнесен на покритата с тухли тераса. Най-голямата пратка беше адресирана до Хари.

— Още рапорти от господин Валънтайн? — попита Попи, като отпи сладко червено вино и се сви до Уин.

— Така изглежда — каза Хари с усмивка. — Явно хотелът се управлява блестящо в мое отсъствие. Май трябваше по-рано да си взема отпуска.

Мерипен отиде до Уин и пъкна пръсти под брадичката ѝ.

— Как се чувстваш? — попита я тихо той.

Тя му се усмихна.

— Великолепно.

Той се наведе да целуне русата ѝ глава и седна на близкия стол. Можеше да се види, че се опитва да свикне с идеята, че съпругата му носи дете, но загрижеността му за нея се излъчваше от всяка пора.

Хари взе другия стол и отвори пратката. След като прочете първите няколко реда от началото на страницата, той простена.

— Мили боже.

— Какво има? — вдигна вежди Попи.

— Един от редовните ни гости — лорд Пенкароу — се е наранил късно снощи.

— О, скъпи. — Челото на Попи се набръчка. — А е такъв мил възрастен джентълмен. Как се е случило? Да не е паднал?

— Не точно. Плъзнал се е надолу по перилата на стълбището, от нивото на мецанина до партера. — Хари млъкна. — Минал е цялото това разстояние до края на парапета, където се е блъснал в ананасовия орнамент на долната подпорна колона.

— Защо един осемдесетгодишен мъж ще прави такова нещо? — озадачи се Попи.

Хари ѝ изпрати сардонична усмивка.

— Предполагам, че е бил на градус.

Той продължи да чете нататък.

— Явно са извикали лекар и според него уврежданията няма да са постоянни.

— Има ли някакви други новини? — попита с надежда Уин. —
Нещо по-жизнерадостно?

Хари любезно продължи четенето, този път гласно:

— Съжалявам, че трябва да ви уведомя за друг нещастен инцидент, който се случи в петък вечерта в единайсет часа, отнасящ се... — Той прекъсна, погледът му се плъзна бързо надолу по листа.

Преди да успее да придаде на изражението си безстрастен вид, Попи забеляза, че нещо не е наред. Той поклати глава, без да среща погледа ѝ.

— Не е нищо интересно.

— Може ли да видя? — Тя се пресегна за листа.

Пръстите му го стиснаха здраво.

— Не е важно.

— Позволи ми — настоя тя и издърпа хартията.

Уин и Мерипен размениха погледи, но не казаха нищо.

Като се облегна на дивана, Попи плъзна очи по редовете.

— ... отнасящ се до господин Майкъл Бейнинг — прочете тя гласно, — който се появи в лобито без предизвестие или предупреждение, напълно пиян и враждебно настроен. Настоя да ви види, господин Рътлидж, и отказа да приеме, че не сте в хотела. За наш ужас, размаха един... — тя спря и си пое дълбоко дъх — револвер и отпрати заплахи срещу вас. Опитавме се да го отведем до главния офис да се успокои. Последва борба и за съжаление господин Бейнинг успя да изстреля един куршум, преди да мога да го обезоръжа. Слава богу, никой не пострада, въпреки че последваха много разтревожени въпроси от редовните посетители на хотела след това, и че таванът на офиса трябва да се ремонтира. Господин Лафтън се изплаши много от инцидента и усеща болка в гърдите, но докторът му предписа да остане един ден в леглото и каза, че ще е добре на сутринта. Колкото до господин Бейнинг, той се прибра у дома си безопасно и аз поех инициативата да успокоя баща му, че няма да повдигнем обвинение,

тъй като виконтът изглеждаше доста обезпокоен от възможността за скандал...

Попи се разтрепери и млъкна въпреки топлината на слънцето.

— Майкъл — прошепна тя.

Хари я изгледа остро.

Безгрижният млад мъж, когото тя познаваше, никога не би прибегнал до такава мръсна, безотговорна мелодрама. Една част от нея изпита съжаление към него, друга част бе ужасена, а трета — просто бясна. Да дойде в дома ѝ — така гледаше тя вече на хотела — да направи сцена и най-лошото от всичко — да подложи на опасност хора. Можеше да рани сериозно някого, дори да го убие. Мили боже, в хотела имаше и деца — Майкъл изобщо ли не бе помислил за тяхната сигурност? Освен това бе изплашил горкия господин Лафтън до смърт.

Гърлото я засмъдя, сякаш бе глътнала черен пипер. Прииска ѝ се да отиде веднага при Майкъл и да му се развика. Да му се развика здравата, защото никой не би могъл да отрече, че инцидентът е бил последица от неговата измяна.

Завладяна от мисли, тя не си даде сметка колко време е минало, преди Хари да наруши тишината.

Той заговори по начина, който тя най-силно ненавиждаше: с нехайния, безчувствен тон на човек, който не дава пет пари за нищо.

— Бейнинг би трябвало да е много по-умен в опитите си за убийство. Ако го направи както му е редът, може да те направи богата вдовица, а после двамката да заживеете щастливо.

* * *

Той разбра мигновено, че не е трябвало да го казва — коментарът беше преднамерен сарказъм, към който прибягваше винаги, когато изпитваше необходимост да се защити. Съжали за това още преди да е видял Мерипен с периферното си зрение. Ромът разтърси предупредително глава и прокара пръст по гърлото си.

Попи цялата се зачерви, веждите ѝ се свъсиха.

— Що за отвратителни неща говориш!

Хари прочисти гърлото си.

— Съжалявам — каза той рязко. — Пошегувах се. Поради... — Той се сви, когато нещо полетя към него. — Какво, по дяволите...

Тя бе запратила към него една възглавница.

— Не искам да бъда вдовица, не искам Майкъл Бейнинг и не искам да се шегувам с такива неща, ти, нетактичен *селяндур*!

Когато тримата я загледаха с увиснали ченета, Попи скочи на крака и се отдалечи със стиснати юмруци.

Озадачен от внезапния ѝ изблик на гняв — беше като да те ужили пеперуда — Хари остана да гледа след нея глупаво. След миг той изрече гласно първата свързана мисъл, която му хрумна:

— Тя наистина ли каза, че не иска Бейнинг?

— Да — потвърди Уин и по устните ѝ се разля усмивка. — Точно това каза. Иди след нея, Хари.

Всяка клетка в тялото му желаше да се подчини. Само дете имаше чувството, че стои на ръба на скала и една погрешно избрана дума може да го запрати надолу. Погледна отчаяно към сестрата на Попи.

— И какво да ѝ кажа?

— Бъди честен с нея за чувствата си — предложи Уин.

Хари се намръщи.

— Каква е втората ми опция?

— Аз ще се заема — каза Мерипен на Уин, преди тя да може да отговори. Той прехвърли ръка през раменете на Хари и го отведе отстрани на терасата. В далечината се виждаше силуетът на бясната Попи. Тя вървеше по пътя към къщичката на пазача и подметките ѝ хвърляха малки облачета прах.

Мерипен заговори с нисък, съчувствен тон, сякаш се опитваше да придума злочест приятел да се отдалечи от опасността.

— Приеми съвета ми, *гаджо*... никога не спори с жена, когато е в такова състояние. Кажи ѝ, че си сбъркал и че адски съжаляваш. И ѝ обещавай никога да не го правиш отново.

— Още не съм напълно сигурен какво направих — каза Хари.

— Няма значение. Така или иначе се извини. — Мерипен спря и добави шепнешком: — И когато съпругата ти е ядосана... за бога, не се опитвай да бъдеш логичен.

— Чух те — извика Уин от диванчето.

* * *

Хари настигна Попи в момента, когато тя бе на половината път от къщата на пазача. Не се обърна към него, гледаше кръвнишки напред, стиснала челюст.

— Мислиш, че аз съм го довел до това — произнесе Хари тихо, изравнявайки крачка с нея. — Мислиш, че съм му съсипал живота, както и твоя.

Това я обиди толкова, че не беше сигурна дали да се разплаче, или да го цапардоса. Боже мой, този човек щеше да я побърка. Беше се влюбила в принц и бе свършила в ръцете на селяндур, и щеше да е много по-лесно, ако можеше да продължи да вижда всичко в тази проста терминология. Само дето нейният принц не беше дори отдалечено толкова перфектен, какъвто бе изглеждал... а селяндурът ѝ беше внимателен, страстен мъж.

Най-после ѝ се бе изяснило, че любовта е не да намериш някой идеален, за когото да се омъжиш. Любовта е да виждаш истината за човека и да приемаш всички негови светли черти и тъмни сенки. Любовта беше дарба. И Хари я имаше в изобилие, макар и да не беше готов да се примири все още с нея.

— Не си позволявай да ми казваш какво мисля — каза тя. — Грещиш и по двата пункта. Майкъл е отговорен за собственото си поведение, което в този случай е било... — Тя спря, за да изрита яростно едно камъче — отвратително, даващо воля на собствените му страсти. Незряло. Аз съм безкрайно разочарована от него.

— Не мога да го обвинявам — каза Хари. — Бих се държал далеч по-лошо, ако бях на неговото място.

— В което изобщо не се съмнявам — язвително отбеляза Попи.

Той се намръщи, но не отговори нищо. Върхът на обувката ѝ запрати друго камъче в далечината.

— Не обичам, когато ми говориш цинични неща — избухна тя. — Тази глупава забележка, че ще бъда богата вдовица...

— Не трябваше да го правя — съгласи се Хари бързо. — Това беше нечестно и неправилно. Трябваше да си помисля, че си стресирана, защото все още те е грижа за него и...

Попи се закова на място и го изгледа с презрително учудване.

— О! Как е възможно човек, когото всички смятат за интелегентен, да е толкова *малоумен*... — Като тръсна глава, тя продължи да се носи бясно по алеята.

Смаян, Хари я последва по петите.

— Не ти ли е хрумвало — долетяха думите през рамото ѝ като гневни прилепи, — че може да не ми харесва идеята някой да отправа заплахи срещу живота ти? Че може да се дразня на човек, който идва в дома ни и размахва пистолет наоколо с намерението да те застреля?

Отне му дълго време, преди да отговори. Всъщност, вече почти бяха стигнали къщата, когато той отвърна с дълбок и странен глас:

— Разтревожила си се за моята безопасност? За... мен?

— Все някой трябва да е — промърмори тя, потрепвайки на входната врата. — Сигурна съм, че не знам защо съм аз.

Попи се пресегна към бравата, но Хари я смая, като я отвори, избута я вътре и затвори вратата с трясък. Преди да е успяла да си поеме дъх, той я блъсна, малко груб в нетърпението си.

Никога не го бе виждала да гледа по такъв начин, невярващ, нетърпелив, изпълнен с копнеж.

Тялото му я притисна, дъхът му опари бузите ѝ. Видя туптенето на шията му.

— Попи... Ти... — Той се насили да спре, сякаш се мъчеше да говори чужд език.

Което си беше точно така, всъщност.

Попи знаеше какво иска да я попита, но все пак не ѝ се искаше той да го прави. Форсираше събитията — беше прекалено скоро... искаше ѝ се да го помоли да бъде търпелив заради тях двамата.

Най-накрая Хари успя да изрече думите.

— Ти... си започнала да се грижиш за мен, Попи?

— Не — каза тя твърдо, но това явно изобщо не стигна до него.

Наведе се към лицето ѝ, устните му докоснаха бузата ѝ.

— Поне мъничко? — прошепна с надежда той.

— Никак.

Той долепи бузата си към нейната, устните му се заиграха с тънките кичурчета около ухото ѝ.

— Защо не искаш да го кажеш?

Беше толкова огромен и топъл, и всичко в нея искаше да отстъпи пред него. Лек тремор се появи някъде вътре в нея и започна да се

разпръсква от костите към кожата навън.

— Защото ако го направя, няма да можеш да избягаш от мен достатъчно бързо.

— Никога няма да избягам от теб.

— Да, ще избягаш. Ще станеш сдържан и ще ме отблъснеш, защото още не си готов да поемеш такъв риск.

Хари притисна тялото си в нейното и ръцете му обхванаха главата ѝ.

— Кажй го — настоя той, нежно и хищно. — Искам да чуя как ще прозвучи.

Попи никога не си бе мислила, че е възможно да бъде толкова развеселена и възбудена в същото време.

— Не, недей. — Ръцете ѝ бавно обгърнаха гъвкавия му кръст.

Само ако Хари знаеше колко необятно е онова, което тя изпитваше към него. В секундата, в която тя преценеше, че е готов, в момента, когато се увереше, че това няма да накара брака им да изгуби почва, щеше да му каже колко нежно го обича.

— Ще те накарам да го кажеш — прошепна Хари, чувствителната му уста покри нейната, ръцете му се заеха да разкопчават горната част на роклята ѝ.

Попи не можа да удържи една тръпка на очакване. Не, той не биваше... но в следващите няколко часа тя определено се наслаждаваше на това, че го е оставила да опита.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

За огромна изненада на Хатауей Лео избра да се върне в Лондон в същия ден, в който и Рътлидж. Първоначалното му намерение беше да остане в Хемпшир през останалата част на лятото, но вместо това реши да приеме малка поръчка, свързана с проектирането на допълнителна оранжерия към едно голямо жилище в „Мейфеър“. Попи се запита дали промяната на плановете му има нещо общо с госпожица Маркс. Предположи, че са се сдърпали, защото изглеждаше, че полагат огромни усилия да се избягват един друг. Дори повече от обикновено.

— Не можеш да отидеш — беше казал грубо Мерипен, когато Лео му съобщи, че се връща в Лондон. — Подготвяме се да сеем ряпата. Има много неща, които да се решават, включително торовите смески, както и кой е най-добрият начин за брануване и оране...

— Мерипен — прекъсна го саркастично Лео, — знам, че според теб помощта ми ще е безценна в тези дела, но някак си съм сигурен, че всички вие ще се справите със засаждането на ряпата и без моя намеса. Колкото до торовите смески, тук не мога да ти помогна. Имам напълно демократичен възглед за екскрементите...

Мерипен отвърна със залп на цигански, който никой освен Кам не можа да разбере. А Кам отказа да преведе и думица от това, заявявайки, че няма английски еквивалент и че не става дума за нещо лошо.

След като се сбогуваха, Лео тръгна за Лондон с екипажа си. Хари и Попи не бързаха с отпътуването, изпиха по една последна чаша чай и погледите им задълго останаха върху потъналото в зеленина имение.

— Почти съм изненадан, че ми позволи да я взема — каза Хари на Кам, докато подаваше ръка на съпругата си да се качи в каретата.

— О, ние гласувахме тази сутрин и това бе единодушно решение — отвърна небрежно зет му.

— Подложили сте на гласуване брака ми?

— Да, решихме, че пасваш на семейството ни доста добре.

— О, боже — произнесе Хари в мига, в който Кам затвори вратата на каретата.

* * *

След приятното и безаварийно пътуване семейство Рътлидж пристигнаха в Лондон. За запознатите външни лица и особено за служителите на хотела беше ясно, че Попи и Хари са постигнали мистериозната и непостижима връзка на двама души, които са си дали обет. Те бяха двойка.

Макар да се радваше на връщането си в „Рътлидж“, Попи имаше няколко лични тревоги за това как ще потръгнат отношенията ѝ с Хари и дали той няма да се върне към предишните си навици. За нейно успокоение съпругът ѝ твърдо пое по нов курс и очевидно нямаше намерение да се отклонява от него.

Промените в него бяха забелязани с удовлетворение от хотелския персонал още първите дни след завръщането им. Попи бе донесла подаръци, включително буркани с мед за мениджърите и за всички от ръководството, дантела за госпожа Пениуисъл, пушена хампширска шунка за шеф Брусар и шеф Рупърт и кухненския персонал, а за Джейк Валънтайн овча кожа, която бе щавена и лъскана с гладки камъни, докато материалът се бе превърнал в мека като масло кожа за ръкавици.

След раздаването на подаръците Попи седна в кухнята и зарадва възбудено за посещението си в Хемпшир:

— ... Намерихме дузина трюфели — каза тя на шеф Брусар, — всеки голям колкото юмрука ми. Всички бяха около корените на един бук и на не повече от два сантиметра под почвата. И познайте как ги открихме? С помощта на домашния любимец на сестра ми, порчето! Той хукна към тях и започна да ги хрупа.

Брусар въздъхна замечтано.

— Когато бях момче, известно време живях в Перигор. Трюфелите там биха накарали човек да се разплаче. Толкова вкусни и скъпи, ядяха ги обикновено само благородниците и техните държанки. — Той погледна към Попи очаквателно. — Как ги приготвихте?

— Нарязахме малко праз лук и го задушихме в масло и сметана, а после... — Тя направи пауза, когато забеляза внезапна суматоха сред персонала. Поглеждайки през рамо, видя, че Хари е влязъл в кухнята.

— Сър — изправи се да го посрещне госпожа Пениуисъл, последвана от Джейк.

Хари им направи знак да седнат.

— Добро утро — кимна той с лека усмивка. — Извинете ме, че ви прекъсвам. — След което отиде при Попи, която бе кацнала на един стол. — Госпожо Рътлидж — прошепна той, — питам се дали мога да ви отвлека за няколко минути? Има... — Гласът му секна, когато се взря в лицето на съпругата си. Тя го гледаше с усмивка, което явно наруши хода на мислите му.

И кой би могъл да го обвинява, помисли си Джейк Валънтайн, едновременно развеселен и хипнотизиран. Въпреки че Попи Рътлидж и преди си беше красива жена, сега около нея имаше някакво допълнително сияние, нов блясък в сините ѝ очи.

— Майсторът на карети — каза Хари, съвземайки се. — Току-що изпрати каретата ти. Надявам се, че ще дойдеш да я погледнеш, за да се уверя, че всичко е както го искаш.

— Да, идвам. — Попи си отхапа от бриоша, топла кифличка с глазура, пълнена с масло и конфитюр и поднесе последната хапка към устните на Хари. — Ще ми помогнеш ли да я довърша?

Всички гледаха смаяно как Хари послушно поема хапката в устата си. И как хваща китката ѝ в ръка и облизва върховете на пръстите ѝ, за да изчисти капката конфитюр.

— Вкусно е — каза той, докато ѝ помагаше да слезе от стола. Погледна тримата от персонала. — Ще ви я върна ей сега. И, Валънтайн...

— Да, сър?

— Забелязах, че от много време не сте излизали в отпуска. Искам да уредим проблема веднага.

— Няма да знам какво да правя през отпуската — възрази Джейк и Хари се усмихна.

— Точно затова се нуждаете от отпуска, Валънтайн.

След като Хари изведе съпругата си от кухнята, Джейк погледна останалите с глупаво изражение.

— Този човек се е променил напълно — каза той смаяно.

Госпожа Пениуисъл се усмихна.

— Не, все си е Хари Рътлидж. Само че сега... е Хари Рътлидж със сърце.

* * *

Тъй като хотелът беше истинска фабрика за слухове, Попи бе осведомена за всички скандали и лични тайни на хора от цял Лондон. За неин ужас се носеха настоятелни приказки за продължаващото западане на Майкъл Бейнинг... за честите му пиянства на обществени места, игра на комар, шумни разправии и поведение, несъвместимо с човек на негово място. Някои от слуховете бяха свързани с Попи, разбира се, и нейната прибързана женитба с Хари. Тя се натъжаваше искрено като чуеше в каква бъркотия е превърнал Майкъл живота си и ѝ се искаше да има нещо, с което да му помогне.

— Това е единствената тема, която не мога да обсъждам с Хари — каза тя на Лео, когато отиде да го посети в къщата му един следобед. — Изпада в ужасно настроение — млъква и се намръщва, а снощи направо се скарахме за това.

Лео изви сардонично едната си вежда при думите ѝ и пое чашата чай от ръката ѝ.

— Сестричке, колкото и да предпочитам да заставам на твоя страна по всички въпроси... защо толкова *искаш* да обсъждаш Майкъл Бейнинг със съпруга си? И какво, по дяволите, има толкова да се разисква? Тази глава от живота ти е затворена. Ако бях женен — слава богу, че никога няма да съм! — и аз не бих го приветствал с по-голям ентузиазъм от Хари.

Попи се намръщи над чая и разбърка бавно захарта в кехлибарената течност.

— Боя се, че Хари се противопоставя на всяка моя молба. Казах му, че искам да посетя Майкъл и че може би ще успея да вкарам малко здрав разум в главата му. — Когато видя изражението на Лео, тя добави оправдателно: — Само за няколко минути! Няма да съм сама. Дори казах на Хари, че нямам нищо против да ме придружи. Но той ми забрани по един непоносим начин, без дори да ми позволи да му обясня защо...

— Трябвало е да те сложи на коленете си — информира я Лео. Когато го зяпна, той остави чая си, накара я да стори същото и взе ръцете ѝ в своите. Изражението му представляваше комична смесица от укор и съчувствие.

— Скъпа Попи, ти имаш добро сърце. И не се съмнявам, че за теб да посетиш Майкъл Бейнинг е жест на милосърдие, равносилен на това Биатрикс да спаси заек от капан. И точно тук става ясно, че ти все още си пълна невежа по отношение на мъжете. Тъй като сега имам възможност да ти обясня... ние не сме чак толкова цивилизовани, както ти очевидно си мислиш. Всъщност, сме много по-щастливи в дните, когато можем просто да прогоним съперника. Заради това да молиш Хари да ти позволи... да посетиш Бейнинг и да успокоиш наранените му чувства... — Лео поклати глава.

— Но, Лео — възрази Попи, — спомни си дните, когато ти правеше същите неща, които сега прави Майкъл. Мислех си, че ще проявиш съчувствие към него.

Лео пусна ръцете ѝ и се усмихна, но усмивката не стигна до очите му.

— Обстоятелствата бяха малко по-различни. Аз трябваше да гледам как момичето, което обичам, умира в ръцете ми. И да, след това наистина се държах много лошо. Дори по-лошо от Бейнинг. Но човек, тръгнал по този път, не може да бъде спасен, скъпа. Той трябва да скочи от скалата. Може би Бейнинг ще оцелее при падането, а може би — не. Във всеки случай... не, не мога да му съчувствам.

Попи взе чашата си и отпи гореща глътка. Сега, когато можеше да погледне на нещата от Леовата гледна точка, се почувства несигурна и дори смутена.

— Тогава няма да повдигам повече въпроса — каза тя. — Може би е било погрешно да моля Хари за това. Може би трябва да му се извиня.

— Това — погледна я нежно Лео — е едно от нещата, които винаги съм харесвал у теб, сестричке. Готовността да премислиш и дори да промениш мнението си.

След като посещениято при брат ѝ приключи, Попи отиде в един бижутерски магазин на Бонд Стрийт, за да вземе един подарък, който бе направила за съпруга си.

Слава богу, двамата бяха планирали да вечерят в апартамента си тази вечер. Това щеше да ѝ даде времето и усамотението, които ѝ бяха нужни, за да обсъдят спора си от предната вечер. Освен това щеше да се извини. В желанието си да помогне на Майкъл Бейнинг тя не спираше да мисли за чувствата на Хари и искаше да изкупи вината си.

Ситуацията ѝ напомни нещо, което майка ѝ винаги казваше за брака: „Не помни неговите грешки, но не забравяй своите“.

След като си взе ароматна вана, Попи облече лека синя рокля и изчетка косата си, оставяйки я свободна, както той я харесваше.

Хари влезе в апартамента точно когато часовникът би седем часа. Сега приличаше повече на онзи Хари, който тя помнеше от началото на брака им, лицето му беше мрачно и уморено, погледът — студен.

— Здравей — прошепна тя и отиде да го целуне. Хари не помръдна, не я отблъсна, но не можеше да се каже, че е сърдечен и че я окуражи. — Ще изпратя за вечерята — каза тя. — И тогава можем...

— Не ме предвиждай, благодаря. Не съм гладен.

Стъписана от безстрастния му тон, Попи го погледна разтревожено.

— Станало ли е нещо днес? Изглеждаш капнал.

Хари свали сакото си и го остави на един стол.

— Току-що се върнах от среща в Министерството на отбраната, където казах на сър Джералд и господин Кинлок, че съм решил да не работя по проекта за ново оръжие. Те посрещнаха решението ми като предателство. Кинлок дори заплаши да ме заключи някъде, докато не направя чертежите.

— Съжалявам. — Попи направи съчувствена физиономия. — Сигурно е било отвратително. А ти... ти разочарован ли си, че няма да работиш за тях?

Хари поклати глава.

— Както им казах, има по-добри неща, които бих могъл да правя за сънародниците си. Да работя по селскостопанска технология, например. Да осигуряваш храна за стомаха на човек е много по-голям напредък от това да изобретяваш по-ефективни начини да му осигуряваш куршум.

Попи се усмихна.

— Bravo на теб, Хари.

Но той не отвърна на усмивката, само ѝ изпрати хладен, изпитателен поглед. Наклони леко глава и я попита:

— Къде беше днес?

Удоволствието на Попи се стопи, когато разбра. Подозираше я.

Мислеше, че е отишла да посети Майкъл. Несправедливостта му и това, че не ѝ вярва, я накараха да настръхне. Отговори му с рязък глас:

— Излязох да свърша едно-две неща.

— Какви неща?

— Предпочитам да не казвам.

Лицето на Хари беше твърдо и неумолимо.

— Боя се, че не ти давам избор. Ще ми кажеш къде си ходила и с кого си се видяла.

Зачервена от обида, Попи се завъртя и стисна юмруци.

— Не съм длъжна да се отчитам за всяка минута, дори пред теб.

— Днес ще го направиш. — Очите му се присвиха. — Кажи ми,

Попи.

Тя се засмя невярващо.

— За да провериш твърдението ми и да решиш дали те лъжа?

Мълчанието му беше достатъчен отговор. Засегната и бясна, Попи отиде до чантата си, която бе оставила на една малка масичка и започна да рови в нея.

— Ходих при Лео — сопна се тя, без да го поглежда. — Той ще потвърди думите ми, както и кочияшът. А след това се отбих на Бонд Стрийт, за да взема нещо, което ти бях купила. Искрах да изчакам подходящ момент, за да ти го дам, но явно няма да е възможно.

Изваждайки малка кадифена кесийка, тя все пак устоя на изкушението да я хвърли към него.

— Ето ти доказателството — прошепна и я пхна в ръцете му. — Знаех, че сам никога не би си го купил.

Хари отвори бавно кесийката и остави предмета да се плъзне в ръката му.

Беше джобен часовник със солидно златно капаче, прекрасен в простотата си; единственият орнамент бяха гравирани инициали Дж. Х. Р. върху капачето.

От негова страна не последва никаква реакция. Тъмната му глава бе наведена, така че тя не можеше да види лицето му. Пръстите му се

сключиха около часовника и той издиша дълго.

Питайки се дали е направила нещо погрешно, Попи се обърна невидящо към звънеца.

— Надявам се да го харесваш — каза тя с равен глас. — Ще позвъня за вечерята. Гладна съм, дори и ако ти си...

Внезапно Хари я хвана изотзад и обви ръце около нея, без да изпуска часовника. Цялото му тяло трепереше, силните му мускули заплашваха да я смачкат. Гласът му беше нисък и разкайващ се.

— Съжалявам.

Попи се отпусна и затвори очи.

— По дяволите — прошепна той в кичурите на разпуснатата й коса. — Толкова много съжалявам. Само при мисълта, че имаш някакви чувства към Бейнинг... това... направо ме изкарва от равновесие.

— Меко казано — произнесе Попи мрачно. Но се обърна и се притисна към него.

— Това ме измъчва — призна той дрезгаво. — Не искам да те е грижа за никой друг мъж, освен за мен. Дори и да не го заслужавам.

Обидата на Попи избледня, когато осъзна, че усещането да бъде обичан беше все още ново за него. Проблемът не беше липсата на доверие в нея, това бе резултат от собствената му несигурност. Хари може би винаги щеше да проявява силното си чувство за собственост, когато се отнасяше до нея.

— Ревност — обвини го тя нежно, придърпвайки главата му надолу към рамото си.

— Да.

— Е, не е необходимо. Единствените чувства, които изпитвам към Майкъл Бейнинг, са съжаление и доброжелателство. — Тя докосна с устни ухото му. — Видя ли гравирания надпис върху часовника? Не?... От вътрешната страна на капачето е. Погледни.

Но Хари не помръдна, не направи нищо, продължи да я държи, сякаш бе спасително въже. Сигурно беше прекалено измъчен, за да направи каквото и да било в момента.

— Това е цитат от Еразъм — произнесе тя услужливо. — Любимият монах на баща ми след Роджър Бейкн. На часовника е изгравирано: „Най-върховното щастие е човек да иска да бъде това, което е“. — При продължаващото му мълчание тя не се сдържа и

добави: — Искам да си щастлив, досаднико! Искам да разбереш, че те обичам точно такъв, какъвто си.

Дишането му стана тежко и накъсано. Той я стисна в прегръдка, която и сто мъже не биха разкъсали.

— Обичам те, Попи — произнесе задъхано. — Обичам те толкова много, направо е истински ад.

Тя се опита да потисне една усмивка, докато го галеше по тила.

— Защо да е ад?

— Защото сега имам толкова много за губене. Но продължавам да те обичам, защото явно няма начин да спра да го правя. — Целуна я по челото, по клепачите, по страните. — Имам толкова любов за теб, че мога да изпълня стотици стаи с нея. Сгради. Ти си заобиколена от нея, където и да отидеш, вървиш през нея, вдишваш я... тя е в дробовете ти и под езика ти, между пръстите на ръцете и краката ти... — Устата му мина страстно по нея, нетърпеливо разтваряйки устните ѝ.

Беше такава целувка, която можеше да вдигне планини и да разтърси звездите от небето. Беше целувка, която караше ангелите да припаднат и демоните да ридаят... страстна, искаща, изпиваща душата целувка, която почти измести оста на земята.

Най-малкото Попи я почувства така.

Хари я взе на ръце и я отнесе в леглото. Наведе се и оправи разбърканите ѝ кичури.

— Не искам никога да съм разделен от теб — каза той. — Ще купя един остров и ще те отведа там. Веднъж месечно ще идва кораб с провизии. През останалото време ще сме само двамата, ще се обличаме в листа и ще ядем екзотични плодове, ще правим любов на брега...

— Ти ще започнеш бизнес с износ и ще създадеш местна икономика за един месец — каза му тя решително.

Хари простена, осъзнавайки истината в думите ѝ.

— Боже. Как ме търпиш?

Попи се засмя и обви ръце около врата му.

— Обичам страничните ефекти — каза му тя. — А и така е честно, след като ти ме понасяш.

— Ти си идеална — разпалено произнесе Хари. — Всичко в теб, всичко, което правиш или казваш. А дори и да има някакви дребни

недостатъци тук-там...

— *Недостатъци?* — попита тя с престорено възмущение. — ... Тях обичам най-много от всичко.

Хари я съблече, затруднен от факта, че в същото време тя се опитваше да съблече него. Те се претърколиха, започнаха да се борят с дрехите и въпреки силата на желанието, от време на време се чуваше смях, когато се окажеха безнадеждно оплетени в чаршафи и крайници. Най-после останаха голи и задъхани.

Хари провря ръка под коляното ѝ, разтвори бедрата ѝ и я превзе с мощно нахлуване. Попи извика, изви се изненадано от силата на неговия ритъм. Тялото му беше елегантно и силно, тласъците му — изискващи. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ, устата му покри напрегнатото зърно и той го засмука, без да спира движенията на бедрата си.

Покри я плътна червенина, твърдата му плът се плъзгаше в нея, предлагайки силно облекчение и еротично мъчение. Тя простена и се опита да се нагоди към неговия ритъм, когато вълните на удоволствието започнаха да я заливат все по-силни и по-силни, докато накрая изобщо не можеше да помръдне. А той всмукваше нейните хлипове и я любеше, докато тя не притихна напълно и тялото ѝ не се пресити от усещания.

Хари я загледа напрегнато, лицето му блестеше от капчици пот, очите му светеха като на тигър. Попи уви ръце и крака около него, опитвайки се да го погълне до краен физически предел.

— Обичам те, Хари. — Думите ѝ го накараха да задържи дъх, тръпки разтърсиха цялото му тяло. — Обичам те — повтори тя и той нахлу отново в нея, силно и дълбоко, достигайки своето освобождение. Тя се сви в него след това и ръцете му се заиграха нежно с косата ѝ. Заспаха заедно, сънуваха заедно, всички бариери накрая бяха паднали.

А на следващия ден Хари изчезна.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

За човек, който спазва разписание като Хари, закъснението не само бе нещо необичайно, то бе нещо отвратително. Затова когато не се върна в хотела от следобедното посещение от клуба по фехтовка, Попи бе сериозно обезпокоена. Когато минаха три часа и съпругът ѝ все още не се прибираще, тя изпрати за Джейк Валънтайн.

Помощникът се появи веднага със смутено изражение, кестенявата му коса бе разрошена.

— Господин Валънтайн — каза Попи намръщено, — знаете ли нещо за това къде се намира в момента господин Рътлидж?

— Не, мадам. Коларят току-що се върна без него.

— Какво? — изумено попита тя.

— Коларят е чакал по обичайното време, на обичайното място и когато господин Рътлидж не се появил след час, той влязъл вътре в клуба по фехтовка да види какво става. Претърсили навсякъде. Господин Рътлидж не бил открит никъде в сградата. Собственикът на клуба разпитал присъстващите дали са видели господин Рътлидж да излиза с някого, или да влиза в карета, както и дали не е споделил за плановете си, но никой не бил чул или видял нищо, след като господин Рътлидж приключил тренировката си. — Валънтайн спря и прокара ръка по устата си — нервен жест, който Попи никога преди не го бе виждала да прави. — Изглежда е изчезнал.

— Това случвало ли се е преди? — попита тя. Валънтайн поклати глава.

Двамата се гледаха един друг, осъзнавайки в този момент, че нещо здравата се е объркало.

— Отивам в клуба да разпитам пак — каза Валънтайн. — Все някой трябва да е видял нещо.

Попи се застави да чака. Може би нямаше нищо, каза си тя. Може би Хари е отишъл някъде с някой познат и щеше да се върне всеки момент. Макар да усещаше инстинктивно, че нещо му се е случило. Имаше чувството, че кръвта ѝ се е превърнала в ледена

вода... трепереше, беше вкочанена и ужасена. Закрачи из апартамента, после слезе по стълбището до главния офис, където рецепционистът и портиерът имаха същия объркан вид.

Вечерта отдавна бе наметнала тъмния си воал над Лондон, когато Валънтайн най-после се прибра.

— Никъде няма и следа от него.

Попи усети, че я полазват студени тръпки.

— Трябва да уведоим полицията.

Той кимна.

— Вече го направих. Веднъж получих инструкции от господин Рътлидж в случай, че се случи нещо подобно. Уведомих цивилния полицаи, който работи в офиса на Бау Стрийт, а също и касоразбивача от южен Лондон, Уилям Едгар.

— Касоразбивач? Какво е това?

— Крадец. Който от време навреме се занимава с контрабанда. Господин Едгар познава всички потайни улици и къщурки в Лондон.

— Съпругът ми ви е инструктирал да се свържете с полицаи и с престъпник?

Валънтайн изглеждаше леко смутен.

— Да, мадам.

Попи притисна пръсти в слепоочията си, опитвайки се да успокои препускащите си мисли. Болезнен стон се откъсна от гърлото ѝ, преди да може да го преглътне обратно. Тя прокара ръкав по мокрите си очи.

— Ако не го намерят до сутринта — каза тя, докато вземаше носната кърпичка, която той ѝ подаде, — искам да обявя награда за всяка информация, която може да доведе до безопасното му завръщане. — Тя издуха носа си. — Пет хиляди... не, десет хиляди паунда.

— Да, мадам.

— Освен това трябва да дадем списък на полицията.

Валънтайн я изгледа неразбиращо.

— Списък с какво?

— С всички хора, които биха искали да го наранят.

— Няма да е лесно — промърмори Валънтайн. — В повечето случаи не мога да направя разлика между приятелите и враговете му.

Някои от неговите приятели биха искали да го убият, а един-двама от враговете му кръстиха на него децата си.

— Мисля, че господин Бейнинг може да бъде смятан за заподозрян — каза Попи.

— И аз си го помислих — призна Валънтайн. — Предвид последните заплахи, които отпрати.

— И срещата в Министерството на отбраната... Хари каза, че са били недоволни от него и той... — Дъхът ѝ спря. — Спомена нещо за господин Кинлок... че искал да го заключи някъде.

— Веднага ще отида да уведомя полицаия — каза Валънтайн. Виждайки как очите на Попи се пълнят и устата ѝ се разкривява, той побърза да добави: — Ще го намерим. Обещавам. И не забравяйте, че каквото и да прави господин Рътлидж, той знае как да се грижи за себе си.

Неспособна да отговори, Попи кимна и притисна мократа кърпичка към носа си.

Веднага щом Валънтайн излезе, тя заговори на портиера с пресекващ от сълзи глас:

— Господин Лафтън, може ли да използвам бюрото ви, за да напиша една бележка?

— О, разбира се, мадам! — Той подреди хартия, мастило и писалка със стоманено перо и се оттегли почтително, когато тя започна да пише.

— Господин Лафтън, искам това да бъде отнесено на брат ми, лорд Рамзи, веднага. Той ще ми помогне да търсим господин Рътлидж.

— Да, мадам, но... наистина ли мислите, че е разумно по това време? Сигурен съм, че господин Рътлидж не би желал да изложи на риск безопасността ви като излизате навън.

— Сигурна съм, че не би искал, господин Лафтън. Но не мога да чакам тук, без да правя нищо. Ще полудея.

За нейно огромно облекчение Лео дойде веднага, с разкривена вратовръзка и разкопчана жилетка, сякаш се е обличал набързо.

— Какво става? — попита той без предисловие. — И какво имаш предвид с това „Хари го няма“?

Попи описа ситуацията колкото се може по-бързо и заби пръсти в ръкава му.

— Лео, искам да ме заведеш на едно място.

По лицето на брат си разбра, че е схванал веднага.

— Да, знам — въздъхна той. — Моля се само да не намерят Хари още известно време. Защото когато научи, че съм те завел да се срещнеш с Майкъл Бейнинг, животът ми няма да струва и една консервна кутия стриди.

След разпита на личния слуга на Майкъл за местонахождението му, Лео и Попи отидоха в „Марлоу’с“ — клуб с ограничен достъп, към който човек можеше да принадлежи само ако баща му и дядо му са били бивши членове. Благородноческата тълпа в „Марлоу’с“ гледаше отвисоко останалите — включително по-малко привилегированите аристократи — и с неприкрито презрение. Любопитен от край време да види мястото отвътре, Лео бе повече от доволен да влезе и да търси Майкъл Бейнинг.

— Няма да те пуснат да припариш до вратата — каза Попи. — Ти си от типа хора, на които не биха разрешили да влезе.

— Ще им кажа само, че Бейнинг е заподозрян в заговор за отвличане и че ако не ме пуснат да го потърся, ще се погрижа да бъдат обвинени като съучастници.

Попи гледаше през прозорчето на каретата как Лео се приближава към класическата белокаменна фасада на „Марлоу’с“, измазана с хоросан. След минута-две разговор с портиера Лео влезе в клуба.

Скръстила ръце пред гърдите си, Попи се опита да се стопли. Усецаше студ вътре в тялото си, прилоша ѝ от паника. Хари беше някъде в Лондон, може би ранен, а тя не можеше да стигне до него. Не можеше да направи нищо за него. Спомни си какво ѝ беше казала Катрин за детството му, как е стоял заключен в стая сам в продължение на два дни, без никой да се сети за него, и едва не избухна в сълзи.

— Ще те намеря — прошепна тя и се залюля на седалката. — Скоро ще дойда. Още малко, Хари.

Вратата на каретата се отвори. Отвън стояха Лео и Майкъл Бейнинг, който изглеждаше ужасно обезобразен от новопридобитите си навици да прекалява с алкохола. Изисканите му дрехи и безупречно вързаната вратовръзка само подчертаваха подпухналото лице и червената мрежа от спукани капиляри на бузите му.

Попи го погледна безизразно.

— Майкъл?

— Госпожо Рътлидж — изпелтечи той, свивайки презрително устни. Когато заговори, дъх на силен спирт изпълни вътрешността на каретата. — Съпругът ви го няма, така ли? Очевидно смятате, че трябва да разполагам с някаква информация. Проблемът е... — Той извърна лице и потисна едно оригване. — Че нямам такава.

Попи присви очи.

— Не ви вярвам. Мисля, че имате общо с изчезването му.

Той ѝ хвърли разкривена усмивка.

— Бях тук през изминалите четири часа, а преди това бях у дома. Съжалявам да кажа, че не съм организирал никакъв таен заговор, за да го нараня.

— Никога не сте крили враждебността си — изтъкна Лео. — Отправяхте заплахи срещу него. Дори дойдохте в хотела с пистолет. Вие сте най-вероятният човек, свързан с това изчезване.

— Колкото и да ми се иска да поема отговорност — каза Майкъл, — не мога. Удовлетворението да го убия не си струва лежането в затвора. — Кървясалите му очи се фокусираха върху Попи. — Откъде знаете, че не е решил да прекара вечерта с някоя флърца? Вероятно се е уморил от вас. Прибирайте се, госпожо Рътлидж, и се молете да не се върне. По-добре ще сте без този негодник.

Попи примига, сякаш я бяха зашлевили. Лео се намеси студено:

— Ще бъдете извикан на разпит за Хари в следващите ден-два, Бейнинг. Всички, включително приятелите ви, ще ви сочат с пръст. От утре сутрин половин Лондон ще го търси. Можете да си спестите много неприятности, като ни помогнете да разрешим проблема сега.

— Казах ви, нямам нищо общо — озъби се Майкъл. — Но адски се надявам да го намерят скоро — по корем в Темза.

— *Достатъчно!* — извика гневно Попи. Двамата мъже я изгледаха изненадано. — Това не ви прилича, Майкъл! Хари постъпи нередно с двама ни, вярно е, но се извини и се опита да оправи нещата.

— Не и на мен, за бога!

Попи го изгледа невярващо.

— Чакате извинение от него?

— Не. — Той я погледна и в гласа му се прокрадна дрезгава, умолителна нотка. — Желая ви.

Тя пламна от гняв.

— Това никога няма да стане. И никога не е било възможно. Баща ви не би се съгласил да ме приеме за снаха, защото гледа на мен като на по-низша. А истината е, че и вие гледате на мен така, иначе щяхте да постъпите много по-различно.

— Не съм сноб, Попи. Аз съм традиционалист. Това е разликата.

Тя поклати глава нетърпеливо — това бе спор, за който не искаше да губи ценно време.

— Няма значение. Аз обикнах съпруга си. И никога няма да го оставя. Така че заради вас самия, както и заради мен, спрете да правите театър и да си създавате неприятности, и продължете живота си. Способен сте на по-добри неща от тези.

— Добре казано — промърмори Лео, докато се качваше в каретата. — Да тръгваме, Попи. Няма да получим нищо друго от него.

Майкъл хвана края на вратата, преди Лео да успее да я затвори.

— Почакайте — каза той на Попи. — Ако се окаже, че нещо е станало със съпруга ви... ще дойдете ли при мен?

Тя погледна умолителното му лице и поклати глава, не можеше да повярва, че би помолил подобно нещо.

— Не, Майкъл. Боя се, че сте твърде голям традиционалист, за да ми подходите.

Лео затвори вратата на смаяното лице на Бейнинг. Попи погледна брат си отчаяно.

— Мислиш ли, че Майкъл има нещо общо с изчезването на Хари?

— Не. — Лео протегна ръка да направи знак на кочияша. — Той не е в състояние да организира нищо друго, освен да си подсигури следващото питие. Мисля, че е всъщност нелош момък, удавен в самосъжаление. — При вида на нещастното ѝ изражение той взе ръката ѝ и я стисна успокоително. — Да се върнем обратно в хотела. Може да са научили нещо за Хари.

Тя беше мълчалива и мрачна.

Когато каретата се задруса по улицата, Лео се опита да я разсее.

— Интериорът на „Марлоу’с“ не е и наполовина толкова приятен, както очаквах. О, имаше доста махагонова ламперия и хубави килими, но въздухът не можеше да се диша.

— Защо? — попита Попи навъсено. — Бил е пропит от цигарен дим?

— Не — отвърна той. — От цинизъм.

На сутринта половината Лондон бе решил да търси Хари. Попи бе прекарала една безсънна нощ в очакване на новини от съпруга си, докато Лео и Джейк Валънтайн бяха излезли да претърсват мъжки клубове, таверни и салони за хазарт. Макар да бе разстроена от собственото си принудително бездействие, тя знаеше, че е направено всичко възможно. Касоразбивачът, господин Едгар, беше обещал да използва мрежата си от крадци, за да открие всяка, дори най-малката информация за изчезването на Хари.

Специален полицай Хембри от своя страна беше изключително зает. Сър Джералд от Министерството на отбраната бе потвърдил, че Едуард Кинлок е заплашил Хари по време на тяхната среща. След това Хембри бе получил заповед за обиск от един от магистратите на Бау Стрийт и бе разпитал Кинлок рано сутринта. Но претърсването на резиденцията на Кинлок не разкри никакви следи от Хари.

Вътрешният министър, който бе и началник на столичните полицейски сили, беше заповядал на отдела си за криминални разследвания — състоящ се от двама инспектори и четирима сержанти — да приложат уменията си по случая. Всички се занимаваха с разпити на различни субекти, включително на служителите от клуба по фехтовка и някои от слугите на Едуард Кинлок.

— Сякаш се е изпарил във въздуха — каза уморено Джейк Валънтайн, докато се отпускате в един стол и поемаше чаша чай от Попи. После я погледна уморено. — Има ли някакви проблеми с хотела? Не съм чел рапортите на мениджърите...

— Ходих при тях тази сутрин — каза Попи пресипнало с ясното съзнание, че Хари би искал работата му да върви по обичайния начин. — Така имах нещо, с което да се занимавам. Няма проблеми с хотела. — Тя разтърка лицето си с две ръце. — Никакви проблеми — повтори безрадостно, — с изключение на това, че Хари го няма.

— Ще го намерят — каза Валънтайн. — Скоро. Няма начин да не бъде намерен.

Разговорът им бе прекъснат от влизането на Лео.

— Не се успокоявай, Валънтайн — рече той. — От Бау Стрийт току-що ни уведомиха, че поне трима души твърдят, че са Хари

Рътлидж, заедно със своите „спасители“. Явно става дума за мошеници, но си мисля, че ще е добре все пак да отидем да ги видим. Може би ще успеем да говорим със специален полицай Хембри, ако е там.

— И аз идвам — заяви Попи.

Лео ѝ хвърли мрачен поглед.

— Не би молила, ако знаеше що за измет минава през този офис всеки ден.

— Аз не моля — каза Попи. — Казвам ви, че няма да отидете без мен.

Лео се замисли за момент и въздъхна.

— Вземи си пелерината.

Съдът на Бау Стрийт беше широко известен като най-ранният лондонски държавен съд, където се разследваха и гледаха най-известните криминални случаи. Столичната полицейска служба бе изчезнала преди двайсет години, преминавайки във формацията, която се наричаше „Нова полиция“.

Но все още бяха останали няколко съдебни институции извън прекия контрол на вътрешния министър и Бау Стрийт беше една от тях. Нейните конни патрули и половин дузина полицаи отговаряха само пред магистратите на Бау Стрийт. Странно, но офисът на силите на реда на Бау Стрийт никога не бе получавал законно разрешение за своите пълномощия. Но това изглежда не безпокоеше никого. Когато човек искаше резултати, отиваше на Бау Стрийт.

Двете сгради, които включваха съда и офиси номер три и четири, бяха обикновени и непретенциозни, без никакъв намек за властта, която цареше вътре.

Попи приближи Бау Стрийт с Лео и Валънтайн, и очите ѝ се разшириха при вида на тълпата около сградата и по улицата.

— Не говори с никого — каза ѝ Лео, — не приближавай никого и ако чуеш, подушиш или видиш нещо отвратително, не казвай, че не съм те предупредил.

Когато влязоха в офис номер три, ги блъсна миризма на потни тела, полираща паста за месинг и дъх на хоросан. Тесен коридор водеше към различни юридически кантори, стаи за задържане и офиси. Всеки сантиметър от коридора беше зает от хора, които се бутеха, въздухът кълтеше от възклицания и оплаквания.

— Хембри — извика Джейк Валънтайн и един жилав мъж с късо подстригана сива коса се обърна към тях. Мъжът имаше дълго, тясно лице и интелигентни тъмни очи. — Той е специален полицай — каза Валънтайн на Попи, когато мъжът започна да си пробива път към тях.

— Господин Валънтайн — каза Хембри, — току-що идвам и заварвам това побъркано сборище.

— Какво е станало? — попита Лео.

Вниманието на Хембри се отклони към него.

— Боже, изчезването на господин Рътлидж беше съобщено в „Таймс“ тази сутрин заедно с обещанието за парична награда. И описание на външния му вид. В резултат всички високи, тъмнокоси измамници в Лондон днес ще дойдат на Бау Стрийт. Същото се случва и в Скотланд Ярд.

Попи зяпна, когато погледна събралите се в коридора и осъзна, че най-малко половината от тях бяха мъже, смътно напомнящи за съпруга ѝ.

— Те... искате да кажете, че те всички твърдят, че са Хари? — попита тя смаяно.

— Така изглежда — кимна Лео. — Придружени от своите героични спасители, които протягат ръце за паричната награда.

— Елате в офиса ми — подкани ги специален полицай Хембри, като ги поведе по коридора. — Там по-малко ще ни безпокоят и ще ви съобщя последната информация, с която разполагам. Отвсякъде се стичат хора, които твърдят, че са видели Хари Рътлидж упоен и качен на параход за Китай, или ограбен в някакъв бордей, такива неща...

Попи и Валънтайн последваха Лео и Хембри.

— Това е отвратително — прошепна тя на Валънтайн, докато гледаше опашката с измамници. Всички те се преструваха и лъжеха, надявайки се да спечелят от нещастиято на някой друг.

Бяха принудени да спрат, докато Хембри се опитваше да разчисти пътека към вратата на офиса си.

Един от чернокосите мъже, който стоеше най-близо до Попи, се поклони театрално.

— Хари Рътлидж на вашите услуги. А коя сте вие, мое вълшебно създание?

Попи го изгледа.

— Госпожа Рътлидж — каза тя отсечено.

В същия миг се обади друг мъж:

— Скъпа! — И протегна ръце към Попи, която се сви и му хвърли уплашен поглед.

— Идиоти — промърмори Хембри и надигна глас: — Секретаря! Намерете място да настаните всички тези проклети Рътлидж, така че да не запречват коридора.

— Да, сър!

Те влязоха в офиса и Хембри затвори вратата.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожо Рътлидж. Уверявам ви, че правим всичко възможно да открием съпруга ви.

— Брат ми, лорд Рамзи — каза тя и Хембри се поклони почтително.

— Каква е последната информация?

Хембри измъкна един стол за Попи, като говореше през цялото време.

— Един прислужник в уличката с частните конюшни зад клуба по фехтовка каза, че по времето, когато господин Рътлидж изчезнал, видял двама мъже да пренасят едно тяло през алеята до чакаща карета.

Попи се отпусна тежко в стола.

— *Тяло!* — прошепна тя. По лицето ѝ изби студена пот и тя усети пристъп на гадене.

— Сигурен съм, че е бил само в безсъзнание — побърза да я успокои Валънтайн.

— Момчето огледало каретата — продължи Хембри, връщайки се от другата страна на бюрото си. — Описа ни я като покрита с черен лак, с фина дърворезба на малки рози по багажника. Описанието съвпада с карета в конюшните на резиденцията на господин Кинлок в „Мейфеър“.

— Какво следва? — попита Лео. Сините му очи бяха твърди.

— Смятам да го доведа тук за разпит. Ще пристъпим към инвентаризация на другото имущество на господин Кинлок — клоновете на фабриката му, недвижимите имоти, които може да притежава в града — и получаване на съдебна заповед, за да ги претърсим методично.

— Откъде знаете със сигурност, че не държат Рътлидж в къщата в „Мейфеър“? — попита Лео.

— Претърсих я лично сантиметър по сантиметър. Мога да ви уверя, че той не е там.

— Съдебната заповед още ли е валидна? — настоя Лео.

— Да, господине.

— Значи можете да се върнете за повторно претърсване? Веднага?

Специалният полицаи изглеждаше объркан.

— Да, но защо?

— Бих искал да отида там, ако може.

В тъмните очи на Хембри проблеснаха искри на раздразнение. Очевидно погледна на молбата на Лео като на повод за перчене.

— Господине, предишното ни претърсване на хотела и околностите бе пълно и изчерпателно.

— Не се съмнявам в това — отвърна Лео. — Но преди няколко години следвах архитектура и съм в състояние да огледам мястото от перспективата на чертожник.

Тогава се обади Джейк Валънтайн.

— Да не би да мислите, че има тайна стая, господарю?

— Ако има — каза Лео уверено, — ще я намеря. Ако пък няма, поне ще вбесим малко Кинлок, което ще е доста забавно.

Попи затаи дъх в очакване отговора на специален полицаи Хембри.

— Много добре — каза той накрая. — Мога да изпратя един полицаи да ви придружи, докато разпитвам Кинлок. Само че ще настоявам да спазвате нашите правила за работа, докато извършвате претърсването. А полицаят ще трябва да се увери, че сте запознати с тези правила.

— О, не се страхувайте — отвърна рязко Лео. — Аз винаги следвам правилата.

Хембри не изглеждаше особено убеден от твърдението.

— Ако изчакате малко — каза той, — ще го обсъдя с един от магистратите и ще възложат на полицаи задачата да ви придружи.

Веднага щом той излезе от офиса, Попи скочи от стола си.

— Лео — каза тя, — аз...

— Да, знам. И ти идваш.

Домът на Кинлок беше голям и модерно меланхоличен, интериорът бе разрешен в мрачно тъмночервено и зелено, стените бяха облицовани с дъбова ламперия. Подобният на пещера входен коридор бе застлан с непокрити каменни плочи, което накара стъпките им да проехтят неколkokратно.

Това, което се стори на Попи най-характерно и потискащо в къщата на Едуард Кинлок, обаче, беше, че вместо да украси стаите и вестибюлите с традиционни произведения на изкуството, той ги бе напълнил с внушителен брой различни трофеи откъде ли не. Те бяха навсякъде, дузина стъклени очи сезираха в Попи, Лео, Джейк Валънтайн и придружаващия ги полицаи. Само във входното антре имаше глави на овен, носорог, два лъва и тигър, както и на елен, лос, леопард и зебра, отделно от другите видове, които не й бяха известни.

Попи обгърна тялото си с ръце, докато обикаляше бавно.

— Радвам се, че Биатрикс не може да види това.

Тя усети ръката на Лео да ляга успокоително на гърба й.

— Явно господин Кинлок обича спортния лов — изкоментира Валънтайн, като гледаше страховития асортимент.

— Състезателният лов не е спорт — каза Лео. — Спорт има тогава, когато и двете страни са еднакво въоръжени.

Попи усети студени тръпки, когато погледна замръзналата озъбена муцуна на тигъра.

— Хари е тук — произнесе тя.

— Откъде си толкова сигурна? — погледна я Лео.

— Господин Кинлок обича да демонстрира силата си. Да доминира. А тази къща е мястото, където държи всичките си трофеи. — Тя хвърли на брат си поглед със зле прикрита паника. Гласът й бе съвсем тих: — Намери го, Лео.

Той кимна кратко.

— Отивам да обиколя къщата отвън.

Джейк Валънтайн докосна лакътя на Попи и каза:

— Ще претърсим стаите на този етаж и ще инспектираме корнизите и ламперията, за да видим дали има несъвпадения, които да сочат скрита врата. Освен това ще огледаме местата зад по-големите мебели, като например библиотечни шкафове или гардероби.

— И камини — допълни Попи, спомняйки си онази в хотела.

Валънтайн се усмихна.

— Да. — След като се посъветва с полицая, той съпроводи Попи до салона.

Прекараха половин час, като изследваха всяка пукнатина, ръб и изпъкналост, прокараха пръсти по стените, подпрени на ръце и колене.

— Мога ли да попитам — дойде глухият глас на Валънтайн, докато проверяваше зад едно канапе, — лорд Рамзи наистина ли е следвал архитектура, или е по-скоро...

— Дилетант? — услужливо довърши Попи, като местеше всеки предмет от полицата на камината. — Не, той всъщност завърши. Следва в Академията за изящни изкуства в Париж две години и работи като чертожник за Роуланд Темпъл. Брат ми обича малко да се прави на разглезен аристократ, но е далеч по-умен, отколкото се преструва.

Най-после Лео се върна обратно вътре. Мина от стая в стая, премервайки разстоянието от стена до стена, като се спираше и си водеше бележки. Попи и Валънтайн продължаваха да претърсват старателно, напредвайки от салона към стълбището на входния коридор. С всяка изминала минута тревогата на Попи се увеличаваше. От време навреме минаваше по някоя слугиня или портиер, поглеждаше любопитно, но не казваше нищо.

Сигурно някой от тях знае нещо, помисли си Попи, изпълнена с безсилие. Защо не им помагаша да намерят Хари? Дали неуместната им лоялност към техния господар им пречеше да проявят някакво чувство за човешка съпричастност?

Когато след малко се появи една млада прислужница, натоварена с купчина сгънати чаршафи, Попи изгуби търпение.

— Къде е? — избухна тя, заковала очи в момичето.

Прислужницата изпусна чаршафите в изненадата си. Очите ѝ станаха кръгли като чинии.

— К-къде е какво, мадам? — попита тя с креслив глас.

— Скрытата врата. Тайната стая. В тази къща има заключен човек против волята му *и аз искам да знам къде е той*.

— Нищичко не знам, мадам — изграчи прислужницата и избухна в сълзи. Събра изпуснатите чаршафи и хукна по стъпалата.

Валънтайн заговори тихо, кафявите му очи бяха пълни с разбиране.

— Прислужниците вече са били разпитани — каза той. — Или не знаят, или не смеят да издадат господаря си.

— Защо трябва да си мълчат за подобно нещо?

— За прислужник, уволнен без препоръки има малка надежда в наши дни да си намери работа. Може да стигне до пълна разруха. Да умре от глад.

— Съжалявам — изскърца със зъби Попи. — Но в този момент не ме интересува никой и нищо, само благополучието на съпруга ми. Знам, че той е някъде тук и няма да се махна, докато не го намерим! Ще съборя къщата, ако трябва...

— Няма да е необходимо — долетя гласът на Лео и той влезе във входното антре. Обърна глава решително по посока на един коридор, който тръгваше от главния вход. — Елате в библиотеката. Двамата.

Те забързаха подир него, следвани от полицаи.

Библиотеката представляваше правоъгълна стая, пълна с тежки махагонови мебели. Трите стени бяха заети от ниши с рафтове и библиотечни шкафове, завършващи с корниз, свързан с мебелите на стената. Дъбовото дюшеме, непокрито с килим, беше издраскано и потъмняло от годините.

— Тази къща — каза Лео, отивайки директно към покрития със завеси прозорец, — е в класически джорджиански стил, което означава, че всяка подробност в дизайна в тази половина на къщата е идеално отражение на другата половина. Всяко отклонение се смята за голям недостатък. И според правилото за строго симетрично разпределение, тази стая би трябвало да има три прозореца на тази стена, така че да съвпада със съответната стая от другата страна на къщата. Но се вижда, че прозорците тук са само два. — Той пъргаво върза завесите, за да пропусне вътре колкото се може повече дневна светлина.

Попи и Валънтайн го наблюдаваха как размахва нетърпеливо ръце пред облака прах във въздуха, отива до втория прозорец и дръпва и неговите завеси.

— Така че излязох навън и забелязах, че хоросанът на тухлената зидария е различен върху онзи участък от стената, където би трябвало да има трети прозорец. И ако отмерите с крачки тази стая и онази до нея и сравните размерите с външните размери на къщата, ще излезе, че

има едно пространство от два и осемдесет до три метра между тези стаи, до което няма никакъв достъп.

Попи се втурна към стената с библиотечни шкафове и я загледа отчаяно.

— Къде има врата тук? Как да я намерим?

Лео се присъедини към нея, приклепна и впери очи в пода.

— Търси следи от пресни драскотини. В тези стари къщи дъските на пода никога не са равни. Търси също влакна, които са се закачили в пролуките между шкафовете. Или...

— Хари! — извика Попи и започна да удря с юмрук по един шкаф. — *Хари!*

Всички утихнаха, послушвайки се напрегнато за отговор. Нищо.

— Тук — посочи полицаят към малка бяла драскотина на пода. — Скорошна е. И ако шкафът се завърти, ще съответства.

Четиримата го наобиколиха. Лео се помоли, натисна и блъсна края на шкафа, но секцията не помръдна от мястото си. Той се намръщи.

— Знам как да намеря стаята, но проклет да съм, ако знам как да вляза вътре.

Джейк Валънтайн започна да сваля книги от рафтовете и да ги хвърля безразборно на пода.

— Тайните врати, които имаме в хотела — каза той, — се заключват с повдигащ ролков механизъм, с жица, която стига до близък предмет. Когато наклоните предмета, жицата повдига клина и освобождава запънката на вратата. И тя се отваря.

Попи също се зае да сваля книги от рафтовете и да ги хвърля. Установи, че един от томовете не помръдва от мястото си.

— Този — каза тя, останала без дъх.

Валънтайн плъзна ръка по горния край на книгата, откри жицата и дръпна внимателно.

Целият шкаф се завъртя и се отвори с изумителна лекота, разкривайки заключена врата.

Лео задумка по вратата с юмрук.

— *Рътлидж!*

Всички настръхнаха, когато чуха далечен, почти недоловим отговор и тихите вибрации на вратата, по която се чукаше от другата страна.

На прага на библиотеката се бяха събрали няколко слуги и гледаха ставащото с увиснали ченета.

— Вътре е — каза Попи. — Можеш ли да отвориш вратата, Лео?

— Не и без проклет ключ.

— Извинете ме. — Валънтайн си проправи път към вратата и извади от джоба на самото си нещо, увито в малък парцал. Измъкна от него два метални инструмента, коленичи отстриани до вратата и се зае с ключалката. След трийсет секунди се чу отчетливо изтракване и запънката на бравата се вдигна.

Вратата се отвори.

Попи изхлипа от облекчение, когато Хари се появи, облечен в белия си екип за фехтовка, посивял от прах. Съпругът ѝ беше блед и изцапан, но удивително спокоен предвид обстоятелствата. Тя се хвърли към него, той я прегърна и прошепна името ѝ дрезгаво.

Присвивайки очи на светлината в стаята, Хари притискаше Попи към себе си, като в същото време протягаше ръка към мъжете поред.

— Благодаря ви. Не мислех, че ще сте в състояние да ме намерите. — Гласът му беше накъсан и грапав, сякаш е викал продължително време. — Стаята е изолирана със сплъстена вълна, за да заглушава звука. Къде е Кинлок?

Полицаят отговори:

— В офиса на Бау Стрийт, разпитват го. Какво ще кажете да ни придружите до там и да направите рапорт, така че да можем да го задържим незабавно?

— За мен ще бъде удоволствие — кимна Хари.

Лео се приведе зад него и хлътна в тъмната стая.

— Доста професионално — каза полицаят на Валънтайн, когато той върна шперцовете в джоба си. — Не знам дали да ви похваля, или да ви арестувам. Къде сте се научили да прави това?

Валънтайн хвърли една усмивка по посока на Хари.

— Шефът ми.

Лео излезе от тайната стая.

— Нищо друго, освен бюро, стол и одеяло — каза той мрачно. — Наредил ти е да свършиш малко инженерска работа, така ли?

Хари кимна мрачно и протегна ръка да докосне едно чувствително място върху скулата си.

— Последното нещо, което знам, е, че нещо ме удари по скулата в клуба по фехтовка. Събудих се тук, Кинлок стоеше над мен и ми говореше. Разбрах, че планира да ме държи заключен, докато не завърша серия чертежи, които да се използват за изготвянето на прототип на оръжие.

— А след това — каза Валънтайн, — когато вече ще сте безполезен... какво е възнамерявал да направи с вас тогава?

Хари погали гърба на Попи, когато я усети, че трепери.

— Не сме обсъждали тази част.

— Имате ли идея кои са били съучастниците? — попита полицаят.

Хари поклати глава.

— Не видях никого другиго.

— Обещавам ви — закле се полицаят, — че ще арестуваме Кинлок след час и ще получим имената на всички, забъркани в тази жалка работа.

— Благодаря.

— Наранен ли си? — попита Попи разтревожено, като вдигна глава от гърдите на Хари. — Достатъчно добре ли се чувстваш, за да отидеш до Бау Стрийт? Защото ако...

— Добре съм, скъпа — прошепна той и отметна един кичур от лицето ѝ. — Само съм жаден... и не бих имал нищо против да хапна, когато се върнем в хотела.

— Страхувах се за теб — каза Попи и гласът ѝ секна.

Хари я притисна по-силно.

Като се спогледаха, другите мъже тактично се дръпнаха и им дадоха малко време насаме.

Имаше толкова много неща, които да си кажат — прекалено много — затова Хари просто продължи да я притиска към себе си. Щеше да има достатъчно време после да разкрият онова, което е било в сърцата им.

Цял живот, ако дадеше Господ.

Той наведе уста към зачервеното ухо на Попи.

— Принцесата спаси селяка — прошепна той. — Приятен вариант на приказката.

След сякаш цяла вечност, прекарана на Бау Стрийт, на Хари най-после му позволиха да се върне в „Рътлидж“. Когато двамата с Попи излязоха от полицейския офис, им казаха, че Едуард Кинлок и двама от неговите слуги са вече задържани, а полицаите издирват други, все още неназовани заподозрени. И всеки един от шарлатаните, които твърдяха, че са Хари, беше изгонен от сградата.

— Ако има нещо, което се изясни днес — подхвърли остроумно специален полицай Хембри, — то е, че светът се нуждае само от един Хари Рътлидж.

Хотелските служители се зарадваха на завръщането му и го наобиколиха преди да е успял да се изкачи по стъпалата към апартамента си. Проявяваха такава привързаност и обич, каквато никога преди не бяха си позволявали, надаваха възгласи на облекчение, че се е прибрал невредим.

Хари изглеждаше леко смаян от тези прояви, но ги понесе охотно. Попи бе тази, която прекрати щастливата врява, като каза твърдо:

— Господин Рътлидж се нуждае от храна и почивка.

— Веднага ще изпратя поднос с храна — разбърза се госпожа Пениуисъл, разпращайки служителите с различни поръчения.

Семейство Рътлидж отидоха в частния си апартамент, където Хари си взе душ, избърсна се и облече чист халат. Погълна едно блюдо, без явно да усети вкуса му, пресуши чаша вино и се облегна в стола си с изтощено, но доволно изражение.

— По дяволите — каза той, — обичам да съм си вкъщи.

Попи се приближи и седна в скута му, обвивайки ръце около шията му.

— Така ли мислиш вече за хотела?

— Не за хотела. А за мястото, където си ти. — Целуна я; устните му бяха нежни в началото, но между тях бързо се надигна горещина. Той стана по-настоятелен, почти хапейки устата ѝ, а тя му отговори с пламенна нежност, която разпали кръвта му. Дишането му стана неравномерно и тя усети натиска на възбуждения му член.

— Хари — произнесе задъхано, — сега имаш нужда да спиш много повече.

— Никога не съм се нуждаел от повече сън. — Целуна я по главата, забивайки нос в блестящите къдрици на косата ѝ. Гласът му

омекна, стана по-дълбок: — Мислех си, че ще полудея, ако се наложи да прекарам още една минута в онази проклета стая. Тревожих се за теб. Седях и си мислех, че единственото, което искам в живота, е да прекарваме колкото е възможно повече време заедно. А след това ми хрумна, че си посещавала хотела ми три сезона поред — *три* — а аз така и не съм те срещнал. Пропилял съм всичкото това време, когато е можело да бъдем заедно.

— Но, Хари... дори и да се бяхме срещнали и оженили преди три години, ти пак щеше да кажеш, че времето не е достатъчно.

— Права си. Не мога да се сетя и за един ден в живота ми, който да не е бил по-хубав, когато ти си била в него.

— Скъпи — прошепна тя и пръстите ѝ погалиха твърдата му челюст, — толкова е хубаво. Дори е по-романтично, отколкото да ме сравняваш с часовников механизъм.

Хари захапа пръста ѝ.

— Присмиваш ли ми се?

— Съвсем не — усмихна се Попи. — Знам какво изпитваш към механизмите и различните уреди.

Хари я вдигна с лекота и я занесе в спалнята.

— А знаеш ли какво обичам да правя с тях — каза той нежно. — Да ги разглобявам на части и после отново да ги сглобявам. Да ти покажа ли, любов моя?

— Да... да...

И те отложиха заспиването за малко по-късно. Защото влюбените знаят, че не трябва да се губи време.

ЕПИЛОГ

Три дни по-късно

— Закъснявам — произнесе Попи замислено, като завърза колана на белия си халат, приближавайки се към масата за закуска.

Хари стоеше прав и ѝ държеше стол, а когато тя седна, открадна една бърза целувка от нея.

— Не знаех, че имаш среща тази сутрин. Не е написано нищо в графика.

— Не, нямам предвид такова закъснение. А друго. — Като видя, че не я разбира, Попи се усмихна. — Говоря за месечното...

— О! — Хари я изгледа втренчено с неразгадаемо изражение.

Попи си наля чаша чай и пусна бучка захар в чашата.

— Минали са само два или три дена от датата — каза тя, а гласът ѝ бе преднамерено небрежен, — но никога преди не ми е закъснявало. — След което капна мляко в чая си и отпи предпазливо. Погледна съпруга си над ръба на чашата и се опита да прецени реакцията му.

Хари преглътна и примига, заковал очи в нея. Лицето му се зачерви, от което очите му станаха необикновено зелени.

— Попи... — Наложил се да спре от необходимостта да си поеме отново дъх. — Мислиш ли, че може да си бременна?

Тя се усмихна, възбудата ѝ се смеси с нервност.

— Да, мисля, че е възможно. Няма да знаем със сигурност, докато не мине още известно време. — Усмивката ѝ стана несигурна, когато Хари продължи да мълчи. Може би беше прекалено скоро... може би той не беше напълно готов да приеме новината. — Разбира се — опита се тя да прозвучи прозаично, — може да отнеме известно време, докато свикнеш с идеята и това е съвсем нормално...

— Не ми е нужно време.

— Не ти е нужно? — Попи зяпна, когато той стисна стола и я притегли в скута си. Ръцете му се обвиха около нея. — Значи искаш бебето? И нямаш нищо против?

— Да имам нещо *против*! — Хари притисна лице към гърдите ѝ, трескаво целувайки голата ѝ кожа, раменете, шията ѝ. — Попи, нямам думи да ти опиша колко много го искам. — Главата му се надигна, силата на емоциите в очите му я накара да сдържи дъх. — През по-голямата част от живота си съм си мислил, че ще съм сам. А сега да имам теб... и бебе...

— Още не е напълно сигурно — каза Попи и се усмихна, когато той обсипа лицето ѝ с целувки.

— Тогава ще го направя сигурно. — Без да я пуска, Хари стана от стола и я понесе обратно към спалнята.

— Ами сутрешният график? — възрази тя.

А Хари Рътлидж изрече трите думи, които никога не бе изричал в живота си:

— По дяволите графика!

В този момент по вратата отекна рязко чукане.

— Господин Рътлидж? — долетя гласът на Джейк Валънтайн. — Нося рапортите на мениджърите...

— По-късно, Валънтайн — отвърна Хари, без да спира. — Зает съм.

Гласът на помощника му прозвуча глухо зад вратата.

— Да, сър.

— Хари, *наистина*! Знаеш ли какво ще си помисли в момента? — изчерви се Попи.

Оставяйки я на леглото, той разтвори халата ѝ.

— Не, кажи ми.

Попи се сгърчи, от устните ѝ се откъсна безпомощен смях, когато той започна да я целува по тялото.

— Ти си *най-порочният мъж*...

— Да — промърмори Хари доволно.

И двамата знаеха, че тя не би го харесвала друг.

По-късно същия ден...

Неочакваното връщане на Лео в Хемпшир доведе до радостна суетня в къщата „Рамзи“, слугините се разбързаха да подготвят обичайната му стая, портиерът добави още един стол до масата. Семейството го посрещна топло. Мерипен наля по чаша отлично вино,

когато се събраха в салона за кратък разговор, преди да поднесат вечерята.

— Какво стана с плана за оранжерията? — поинтересува се Амелия. — Да не си променил мнението си?

Лео поклати глава.

— Проектът е толкова дребен, че нахвърлих нещо на място. Изглежда го харесаха. Ще довърша подробностите тук и ще изпратя окончателните планове в Лондон. Но това няма значение. Нося някои новини, които според мен ще ви заинтересуват... — И започна да разказва на семейството историята за отвличането на Хари и спасението му, както и за последвалия арест на Едуард Кинлок.

— Как е Попи? — попита Амелия. — Дотук това определено не беше спокойният и тих живот, на какъвто се надяваше.

— Никога не съм я виждал по-щастлива — отвърна Лео. — Мисля, че се примири с идеята, че човек не може да избегне бурите и нещастията, но поне може да намери правилния партньор, с когото да ги посрещне.

Кам се усмихна при тези думи, притиснал към гърди тъмнокосия си син.

— Добре казано, *фрал*.

Лео стана и дръпна настрана чашата с вино.

— Ще отида да се измия, преди да са сервирани. — Оглеждайки стаята, той си придаде изражение на лека изненада. — Не виждам Маркс. Надявам се, че ще слезе за вечеря... имам нужда от един хубав спор.

— Последния път, когато я видях — отговори Биатрикс, — обикаляше къщата в търсене на жартуерите си. Доджър пак ги е откраднал от скрина ѝ.

— Биа — прошепна Уин, — по-добре е да не споменаваш думата „жартуери“ в смесена компания.

— Хубаво. Макар да не разбирам защо. Всички знаят, че ги носим... защо трябва да се преструваме, че е тайна?

Когато Уин се опита да обясни тактично, Лео се засмя и тръгна към стълбите. Вместо да се насочи към собствената си стая, обаче, той отиде до дъното на коридора, зави надясно и почука на вратата. Без да чака отговор, натисна бравата и влезе.

Катрин Маркс изви лице да види кой е и зяпна:

— Как смееете да влизате в стаята ми без... — Гласът ѝ секна, когато Лео затвори вратата и се приближи към нея. Тя облиза долната си устна и отстъпи назад, блъсвайки се в ръба на малката тоалетка. Косата ѝ се спускаше на светли копринени кичури над раменете, очите ѝ бяха потъмнели като сиво-син развълнуван океан. Когато впери поглед в него, по устните ѝ плъзна червенина.

— Защо се върнахте? — попита тя слабо.

— Знаете защо. — Лео подпря ръце на тоалетката от двете ѝ страни.

Тя се опита да се дръпне назад, но нямаше накъде. Мирисът на кожата ѝ, примесен с аромата на тоалетен сапун и свежи градински цветя се издигна до ноздрите му. Споменът за усещането закръжи около тях, между тях.

Когато Лео видя тръпката, която мина през нея, той усети прилив на топлина и кръвта му се превърна в течен огън. Пое си дълбоко въздух, опитвайки се да се съвземе.

— Кат... трябва да поговорим за онова, което се случи.

Издание:

Лайза Клейпас. Попи

ИК „Ергон“, София, 2012

Американска. Първо издание

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 978-954-9625-98-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.